

**ПОЛ ДОХЪРТИ
ГНЕЗДО НА УСОЙНИЦИ
ДНЕВНИЦИТЕ НА СЪР
РОДЖЪР ШАЛОТ ЗА НЯКОИ
ЗЛОВЕЩИ ЗАГОВОРИ И
УЖАСНИ УБИЙСТВА ПО
ВРЕМЕТО НА КРАЛ ХЕНРИ
VIII**

Част 4 от „Сър Роджър Шалот“

Превод от английски: Мариана Димитрова, 2006

chitanka.info

*На един добър лекар —
доктор Пол Чарлс Сигинс,
бакалавър по медицина и естествени науки,
член на Кралския колеж за общопрактикуващи лекари,
и на неговото семейство в Лейтънстоун.*

ИСТОРИЧЕСКИ ЛИЧНОСТИ, СПОМЕНАВАНИ В ТЕКСТА

Хенри VIII — Лъжливия Хал или Великият убиец, имал шест съпруги и многобройни любовници. Той е Тъмният принц от предсказанията на Мерлин.

Катерина Арагонска — испанска принцеса, първа съпруга на Хенри VIII и майка на Мери Тюдор. За първи път била омъжена за брата на Хенри, Артър, но този брак не бил консумиран.

Ан Болейн — дъщеря на сър Томас Болейн, „истински зъл човек“. Втора съпруга на Хенри VIII и майка на Елизабет I.

Елизабет I — кралица на Англия, дъщеря на Хенри VIII и Ан Болейн, наричана „Кралицата-девственица“, макар Шалот да твърди, че имал син от нея.

Хенри VII — първият Тюдор на английския престол, доста стиснат крал. Баща на Артър и Хенри.

Артър — по-големият брат на Хенри VIII. Оженен на петнайсетгодишна възраст за Катерина Арагонска, умира от туберкулоза една година по-късно.

Томас Улси — син на касапин от Ипсуич, става архиепископ на Йорк, кардинал, лорд канцлер и първи министър на Хенри VIII.

Джулио Медичи — кардинал, владетел на Флоренция, по-късно се възкачва на Светия престол под името папа Климент VII.

Савонарола — фанатичен проповедник от XV век, създал „Божия република“ във Флоренция, просъществувала за кратко. Впоследствие Савонарола е съден за измама и ерес, и екзекутиран.

Мартин Лутер — немски монах от ордена на августинците. Оглавил протеста срещу корупцията в църквата. Лутер с основание се смята за един от основоположниците на протестантството.

Франсис Дрейк — Прочут английски мореплавател, един от командирите, водили флота на Елизабет при разгрома на Великата армада.

Александър VI — папа от рода на Борджиите. Чичо на Лукреция и на още по-омразния Чезаре.

Макиавели — флорентински писател, чиято най-велика творба, политически анализ, е „Принцът“.

Адриан VI — папа-реформатор, починал през 1523 г. при доста загадъчни обстоятелства.

Карл V — крал на Испания, император на Свещената римска империя, роднина на Катерина Арагонска.

ПРОЛОГ

„Дали бракът и убийството вървят ръка за ръка?“, запитах се наскоро, когато моят дребен капелан, Бог да благослови дебелия му задник, поиска позволенията ми да се ожени.

— Ожениш ли се набързо, дълго ще се каеш! — изръмжах в отговор.

Той се измъкна набързо, оставяйки ме на мислите ми. Пролетта беше дошла. Долавях я в крякането на гъските, които прелитаха през блатата към горите на имението Бърфъм. Вземам бастуна си и, подкрепян от Марго и Фийби (две чудесни девойчета!), заставам на стълбището на къщата. Взираам се в издигащото се слънце. Очите ми са слаби, но аз вдигам лице, търсейки топлината му. Помня тези сладки, просмукани с вино, убийствени дни под слънцето на Тоскана, където преди цяла вечност заедно с господаря ми Бенджамин Даунби, любим племенник на великия кардинал Улси, преследвахме един убиец. Да, Улси, канцлер и първи министър на най-големия негодник, когото това кралство някога е виждало — Хенри VIII, по Божия воля крал на Англия, Шотландия, Ирландия и Франция.

Обръщам се и влизам обратно в коридора на имението. Изучавам малката картина на Холбайн Младия, представяща „Великия звяр“ в целия му блясък — Хенри VIII с тлъстото си румено лице, златисти мустаци и брада, и онези очи. Божичко, онези очи! Като на глиган, преди да нападне. Ами устните му — влажни и лигави! Помня как свитата му уста се притисна до ухото ми.

— Шалот! — изсъска ми веднъж Хенри. — Ще подмокриш гащите на бесилката в Тайбърн и хитрото ти вратле ще се разтегли като парче плат!

Е, той сгреша, както виждате. Старият Шалот оцеля, доказвайки за пореден път, че притежава най-бързия ум и най-бързите крака в целия християнски свят. Роджър Шалот не умря, въпреки усилията на легион зли убийци, с които имах удоволствието да се занимавам през

годините. Не, не, също като лавровото дърво от псалмите, също като ливанския кедър, Роджър Шалот растеше и цъфтеше.

Сега той е сър Роджър Шалот, над деветдесетгодишен, рицар на Жартиерата и на бургундския орден на Златното руно, кралски пълномощник за набиране на войски, частен съветник, мирови съдия. Съпруг на четири съпруги, всичките вече покойници, мир на праха им! (О, да, бях щастливо женен! Съпругите ми бяха щастливи, а аз бях женен!) Старият Роджър Шалот, господар на имението Бърфъм с неговите поля, пасбища, гори, потоци, вирове с шарани, овощни градини, хамбари и житници. Довереник и (да, ще го кажа) бивш любовник на нашата кралица, Бог да я благослови, Елизабет, дъщеря на Ан Болейн. (И двете хубавелки с пищни гърди!)

Каквото и да се сетите, старият Роджър Шалот го е правил. Но това беше дълго пътуване! Роден в Ипсуич по времето на голямата чума, аз израснах, може би не особено почтен в очите на съвременниците си, но поне израснах — с мургаво лице, тъмна коса, черно сърце и леко кривогледство на едното око. Не, греша. Несправедлив съм към себе си — старият Роджър нямаше зло сърце! Обичал съм, и то много! Може би не когото трябва, но по-добре така, отколкото никога да не обичаш. Разбира се, вършил съм и тъмни дела. Срещал съм убийството — на път, по кръстопътищата под есенната луна, в канавките на Венеция, из вонящите лондонски улици, по обветрените шотландски равнини, в изпълнените с шумолене на коприна дворци на Париж и Константинопол, в пълните с плъхове катакомби на Рим и просмуканите от слънце площади на Флоренция. Ах, да, Флоренция! Златният град на река Арно с палатите на принцовете, претъпкани със съкровища, скъпоценни предмети и картини, каквито светът вече няма да види. Сега всичко това го няма. Проклетите французи са виновни. Те изпратиха войниците си през Алпите, за да опожаряват и оплячкосват, и така затъмниха слънцето на човешкото величие.

Сега старият Роджър е сам. Седя в тайната си стая и диктувам спомени на скъпия си капелан. Милият дребосък! Стиснат и ограничен, а иска да се жени! Време му беше! Виждал съм похотливите погледи, които хвърля към задника на Фийби и пищните гърди на Марго. „По-добре е да се женят, отколкото да се разпалват“, казва свети Павел и предполагам, че ще трябва да му позволя. Ето че

се обръща, за да спори с мен. Ако не внимава, ще го ударя през пръстите с бастуна и ще му кажа да продължава да пише.

Гледам слънцето през прозореца. Още е слабо, не като във Флоренция, където пламти като диск от топящ се метал. Ще ми се е да е лято! Да изляза и да седя в тайния си лабиринт с кучетата и каните кларет, да си припомням подвизите си, да разказвам за слизането ми в ада, където видях дяволи с човешки лица. А, да! Ще ми се и Бенджамин да е тук (Бог да го прости!) — Бенджамин с добрите очи и продълговатото, мургаво лице. Имаше прегърбените рамене на роден учен и сърце и душа на светец. Какви дни преживяхме с него! Пътувахме из цяла Европа по работа на негово сатанинско величество кардинал Томас Улси и онзи жив дявол Хенри VIII. Извинете, писарят отново ме прекъсва, продължава да ломоти за сватбата си. Искане аз да я платя. Стиснато малко лайно! Толкова е беден, че кесията му е хванала паяжини. Той е от хората, които биха откраднали умряла муха от сляп паяк! Ако ги ритнеш в сърцето, ще си счупиш пръстите! Да, такъв е малкият ми писар. Винаги е край мен, когато има нужда от мен. От хората, които биха дали и ризата от гърба ти или биха хвърлили на удавник и двата края на въжето.

— Събирай си съкровище на небето! — крещя му.

Честно казано, той е толкова стиснат, че би се опитал да спазари и арфата си в небесните селения. А и трябва да направи нещо за лицето си, преди да легне в брачното легло. И да отслабне. В края на краищата защо трябва да има три брадички, когато всички други имат само по една? Виждам, че раменете му се тресат. Никога не знам дали се смее или плаче. Със сигурност не е лош човек, освен когато ми краде кларета или се опитва да съблазни Марго в плевника.

— Пиеш прекалено много кларет! — вика ми той.

Дребен лицемер! Как смее да ме поучава! Когато е тъмно, не ни трябва свещи — носът му е толкова червен, че осветява стаята! Ще ви разкажа малката шега, която веднъж му изиграх. Наскоро пътувах до Лондон. Старата кралица искаше да се посъветваме в тайните ѝ покои в Тауър. Тревожеше се за нашия син, за скъпото ни момче, което за последно било видно в Южна Испания. Опитвало се да публикува мемоарите си. Както и да е, отидох не за да легна с нея в плътския смисъл, а за да си поговорим за миналото и така я разсмях, че червената ѝ перука се изкриви, а белилото по лицето ѝ се напука. Не

взех капелана. Беше ми омръзнало от поученията му за пиенето. Но в Лондон му изиграх шега. Отидох при един писар пред „Сейнт Пол“. Престорих се, че съм един от онези пуритани, нали ги знаете — отвратителни като греха, с дяволската мисия да направят всички останали нещастни като себе си. Представих се като преподобния Йосая Блекууд и накарах писаря да напише следното писмо на скъпия ми капелан:

Драги сър,

Бог ми възложи мисията да обиколя кралството и да предупредя всички вярващи за опасността от пиенето. По време на пътуванията и поклонничествата си бях придружен от младеж на име Филип, от добро семейство като Вас, чийто живот бил съсипан от големи чаши кларет, гърнета с малвазия и кани лондонски ейл. По време на проповедите ми Филип седеше на столче до мен със зачервено лице, мътни очи, пърдеше, оригваше се и правеше неприлични жестове към паството. Бих го посочил като жив пример за това докъде дяволът докарва пияниците. Сигурно със съжаление ще разберете, че Филип наскоро се помина. Един добър приятел ми даде името ви като негов възможен заместник. Бихте ли приели? Можете да ме откриете в хан „Зелената фуста“ срещу катедралата „Сейнт Пол“.

Ваш в името на всички светци,
преподобният Йосая Блекууд

Смях се до прималяване. Когато се върнах от Лондон, открих, че нещастният ми капелан умира от ужас да не би Йосая Блекууд да ни посети. Как се смях! Колко се веселих! Минаха седмици, преди да се сети, че е бил излъган. Вдигам глава, поглеждам към дребното му, закръглено лице и се заклевам тържествено, че има позволенията ми да се ожени. Ще украся църквата. Ще дам пиршество. Обещавам да не разкривам на булката нищо за миналото му при едно условие — по време на церемонията да носи маска.

Дребосъкът почуква с перото по масата. Изтрезнявам, когато споменът тропа на дверите на душата ми. Те се отварят и призраците ме подканят да се върна назад по коридора на времето, обратно в Лондон, когато Хенри и Улси държаха кралството в алчните си лапи. Да, обратно към изтънчените заговори и хитрите кроежи! Към измяната, убийството и смъртта от хиляди остриета! Там ме чака Бенджамин. Чувам почукването, то не спира. Отварям вратата и виждам, че Убийството, със зли очи и кървави ръце, стои там и ме чака.

ГЛАВА ПЪРВА

През пролетта на 1523 година, четиринадесетата от царуването на крал Хенри VIII, с господаря ми си почивахме от работата в имението си край Ипсуич. Бенджамин се стараеше наистина, докато аз просто доказвах поговорката „Дяволът намира работа за незаетите ръце“. Бях се опитал да отворя магазинче за лекарства в селото. Бенджамин сложи край на това, когато разбра, че купувам лековете от доктор Куиксилвър, който живееше в разнебитените постройки срещу Уайтфрайърс. Бенджамин ме привика в стаята си, на издълженото му смугло лице бяха изписани обида и гняв.

— Роджър, Роджър — насочи той слабия си показалец към мен.

— От кога счуканата изсушена жаба е афродизиак?

— Никога не съм казвал, че е — отвърнах му.

— Казал си го на Хик пѐдаря.

— Какво можех да направя, господарю? Той е влюбен до уши в млекарката.

— Онази, която ти поучаваше на голямата ливада край реката ли? Изругах под нос дългата памет на господаря си.

— Не мисля — промърморих, без да посмея да срещна погледа му.

— Ами свещеникът Догъръл?

— Какво за него?

Бенджамин се отпусна на стола си.

— Пастата, която си му продал, за да премахне плешивостта си. Помирисах я след неделната литургия.

Лицето ми не трепна.

— Миришеше на кравешко лайно — продължи Бенджамин.

— Това е тайно лекарство, господарю. Счукани билки и треви със специален еликсир. Ако свещеникът Догъръл се маже с него всяка нощ, ще му порасне хубава коса като моята.

Бенджамин се приведе напред.

— Не, няма, Роджър. Искам да спреш с това и да пуснеш всичко, което си спечелил, в черковния дискос — той побутна стола си назад. — Имаш остър ум, бързо око и точна ръка. Как вървят уроците по фехтовка?

— Синьор Д'Аморал — отвърнах, споменавайки португалеца, когото Бенджамин бе наел да обучава и двама ни — казва, че съм придобил големи умения.

Бенджамин се почеса по главата и мрачно погледна през прозореца.

— Чичо скоро ще прати за нас — тихо каза той.

Сърцето ми замря и стомахът ми се сви, но успях да запазя изражението си непроменено. Когато старият, дебел котарак — кардиналът, архиепископът на Йорк, първи и най-приближен министър на Хенри VIII, пратеше за своя „любим племенник“ и моята персона, това означаваше само едно — че старият Шалот щеше да се набути в кравешко лайно, хиляди пъти по-опасно от онова, което старият свещеник размазваше по глупавата си плешива глава.

— Защо мислиш така, господарю? — изпелтечих.

Бенджамин продължи да се взира в двата щита над камината. Единият беше с герба на семейство Даунби, а другият — с този на Шалот.

— Сигурен ли си, Роджър? — попита той разсеяно.

— За кое, господарю?

— Че върху герба на Шалот има изправен червен жребец? — Бенджамин ми се усмихна криво. — Този изглежда много див.

Свих рамене.

— Шалот е древна фамилия — излъгах. — Били са велики и благородни, но дошли тежки времена. Но, господарю — настоях, — какво те кара да мислиш, че „любимият ти чичо“ ще изпрати за нас?

— Просто имам предчувствие.

Тихичко изстенах и затворих очи. Миналата зима „скъпият чичо“ беше „пратил за нас“. Двамата бяхме изпратени в ледената пустош на Съмърсет, за да се разправяме с вещици, отрязани глави, „ръцете на славата“ и убийства, пързалаяйки се по замръзналите езера.

— Роджър, защо си затворил очи?

Отворих ги и се усмигнах принудено.

— Молех се, господарю, просто се молех за здравето на „скъпия чичо“.

— Нямаме време за губене — заяви Бенджамин. — Сещаш ли се за стария хълм?

— Онзи, който гледа към мелницата ли?

— Да, Роджър, смятам, че там някога е имало древна крепост.

Отново изстенах на ум. Мاستър Бенджамин, верен последовател на новата наука, имаше добро сърце и любопитен ум. Владееха го две големи страсти — алхимията и старините. (Би трябвало да спомена и третата — неговата луда любима Джоана. Прельстена от благородник, тя бе загубила ума си и изпратена при монахините от ордена „Сион“ в Лондон. Горкото момиче. Доживя до осемдесет години. И до края на живота си все още вярваше, че младият благородник ще се върне. Естествено, той не би могъл. Бенджамин, който умееше да върти меча, го беше убил.)

Както казах, господарят ми беше много учен и голям любител на всичко класическо. И защо не? Беше ходил дори до Уелс, за да присъства на ежегодното състезание между поети и музиканти, и се беше сприятелил с най-талантливия поет Тюдор Алед. Купи си книгата на Джон Фицхърбърт за селското стопанство и си поръча копие от труда на Ханс Закс „Славейт от Витенберг“, поема за Мартин Лутер. (Славейт от Витенберг! Лутер беше досаден дъртак с хроничен запек! Затова и в много от писанията му, включително „Разговор на масата“, постоянно се говори за черва, изпражнения и телесни течности. У Лутер нямаше нищо, което едно добро слабително не би излекувало. Същото се отнася до любовницата му, бившата монахиня Катрин. Веднъж се запознах и с двамата; мога само да кажа, че бяха грозни като греха и напълно се заслужаваха един друг.) Какви хора съм срещал! Ще ми се само Бенджамин да беше тук и сега. Уил Шекспир щеше да го вдъхнови. Миналото лято Уил дойде в Бърфъм и постави пиесата си „Дванайсета нощ“. Помогнах му с няколко реда, особено за Малволио.

На едни величието се пада по наследство, други го придобиват; а към трети то само снизхожда.^[1]

Аз лично измислих тези редове. Старият Уил сбръчка веселото си лице и се взря в мен.

— Ами ти, Роджър Шалот? — попита той. — Кое се отнася до теб?

— И трите! — отвърнах му.

Шекспир се засмя по своя деликатен начин. От начина, по който ме гледаше, разбрах, че знае истината, затова се разсмях с него. Каква е истината ли? Старият Шалот е лъжец. (Писарят ми почуква с перото и ме поглежда неодобрително през рамо. Дребен пресметливец! Мазен дребосък! „Отклоняваш се!“, мрънка той. „Отклоняваш се!“)

Да, в известен смисъл е така. Но всичко, което казвам, е от значение за моята история. Ще ви разкажа за убийства, които ще ви смразят до мозъка на костите и ще накарат сърцето ви да забие като барабан; за потайни и жестоки хора! Но скоро ще стигнем и до това. Казано накратко, в онзи топъл пролетен ден господарят ми беше решил да разкопае стария хълм срещу мелницата. Тъй че на другата сутрин, въоръжени с екземпляр от „Живота на Агрикола“ на Тацит, както и с кирки, мотики и лопати, тръгнахме да копаем.

Отначало направо стенех. Хленчех, че гърбът ми пулсира от болка заради старите ми рани. Бенджамин ми се смееше. И сега го виждам, със събрана на тила коса, облечен в черен панталон, напъхан в ботушите, с разкопчана на врата батистена риза и навити ръкави. Потта се стичаше по лицето му, а ризата му беше посивяла от прах. Той ме погледна мрачно.

— Мисля, че трябва да продължаваме, Роджър. Смятам, че тук има скрити съкровища.

Повярвайте ми, копаех като луд, докато Бенджамин обузда ентусиазма ми. Не открих съкровище. Най-накрая спрях, подпрях се на лопатата и го изгледах гневно.

— Защо копаем? Имам предвид, защо тук? Защо не по-нататък?

Бенджамин посочи върха на хълма.

— Вярвам, че там някога е имало крепост. Тук трябва да е бил ровът в подножието на хълма — от двете страни на входа. Хората, които са живели тук, са изхвърляли боклука си вътре. Нещо повече, според Тацит, когато римляните дошли, завзели тези крепости и мъртвите били заровени тук. Така че копей, Роджър.

Кобаех, ругаех и кълнях. Почвата стана по-рохка и забелязах нещо бяло.

— Господарю! — извиках.

Бенджамин бързо дотича. Разрови почвата с ръце и двамата се втренчихме в оголения скелет.

— Какво е това, господарю? — прошепнах. — По дяволите! — Бързо отстъпих. — Знам какво ще стане. Ще обвинят нас. Какво е това? Вещерство? Човек, заровен жив?

— Тихо, Роджър, този човек е мъртъв от над хиляда години.

Продължихме да копаем и открихме нови скелети. От време на време откривахме и стари предмети — пръстен, меч, огърлици и кожени сандали. Бенджамин ми обясни търпеливо, че сме открили гробище, сочейки черепите, всеки от които имаше дупка в челото, точно над носа.

— Подозирам, че са били келти — отбеляза Бенджамин. — Убити са, когато са завземали хълма.

— Прав си, мастър Даунби.

И двамата се обърнахме рязко. Там стоеше Убийството — облечено в черно от глава до пети, както обикновено. Лицето под шапката с широка периферия беше зачервено и весело като на монах, гладко избръснато и чипоносо, само странните, безцветни очи контрастираха с останалото.

— Доктор Агрипа — прошепна Бенджамин, захвърли кирката и изтри ръце в ризата си. После стисна ръката на личния пратеник на кардинал Улси, облечена в черна кожена ръкавица.

— Чичо има нужда от нас?

Агрипа кимна и свали шапката си. Стоеше, леко изнесъл напред единия си крак и удряше шапката в коляното си, докато гледаше към скелета.

— Бях тук — прошепна той.

— Тук ли?

Агрипа погледна към мен.

— Радвам се да те видя, Роджър.

Той приближи още малко. Усетих лъха на екзотичния му парфюм от сандалово дърво. Струва ми се, че беше примесен с мирта и тамян. Погледнах лицето му и се опитах да потисна тръпката на страх, която

пропълзя по потния ми врат. Очите на Агрипа отново бяха сменили цвета си, сега бяха светлосини и невинни като на дете.

— Да, бях тук — продължи той. — Някога на върха на този хълм се извисяваше голяма крепост. Крепостта на ицените. Високи и руси, те обожаваха Епона, богинята на конете, и принасяха пленниците си в жертва, като ги бесеха по дъбовете.

Бенджамин се беше обърнал и отиваше да вземе наметката си.

— Римляните избиха всички — продължи Агрипа разсеяно. — Изклаха мъже, жени, деца и изгориха телата им на обща клада. Пламъците и дима се виждаха от мили разстояние. Нищо не се е променило — прошепна той. — Нищо.

Какво можех да му отговоря? И преди съм споменавал Агрипа в дневниците си. Той твърди, че е роден по времето на Христос. Знаете ли историята? Бил римски стотник и обидил Христос по пътя му към Голгота, казвайки му да побърза. Исус се обърнал и му казал:

— Да, аз ще побързам, но ти ще чакаш до завръщането ми.

Не знам дали тази история е вярна, но се говореше, че Агрипа е безсмъртен. Беше повелител на мистериите и Велик майстор на тайния орден на тамплиерите, както и пророк. Беше ми подшушнал, че дебелият Хенри е Тъмният принц от предсказанието на Мерлин, който щял да отклони кралството от правия път и да удави зелените му поля в потоци кръв.

Знам, че не ми вярвате, но Агрипа беше странен човек. Когато старият Хенри умря, разяден от сифилиса, докторът беше натъпкал с усилие шкембето му в ковчега, но ковчегът се пръсна. Тогава Агрипа напусна английския двор и го видях едва след много години. Ако щете вярвайте, не беше остарял и с един ден. Винаги се обличаше в черно. Никога не съм го виждал да се поти, не съм чувал да се оплаква от жегата или студ. Моят капелан обикновено се подхилваше на разказите ми, но вече не го прави. Един ден, съвсем наскоро, около седемдесет години след събитията, които описвам тук, капеланът ми видял мъж, облечен изцяло в черно, да стои пред къщата. Уплашил се. Но все пак имението е охранявано от прислугата, както и от големи ирландски хрътки. Когато погледнах, човекът беше изчезнал. Помолих капелана да го опише и разбрах, че е бил доктор Агрипа.

О, да, пазя се! Султанът е заплашил да ми изпрати „градинарите“^[2] си, глухонеми опитни убийци. И то защо? Само

защото старият Шалот открадна най-сочния плод от харема на дядо му. Илюминатите от Франция имат да уреждат сметки с мен, както и Светата инквизиция от Толедо. („Света“ — друг път! Най-жестоката, предателска и зла банда убийци, с която съм се сблъсквал!)

„Секретисимите“ от Венеция биха искали да ми отрежат езика и ушите, а да не забравяме и „Осмината“ от Флоренция. Флоренция! Но да се върна към историята си.

През онзи светъл пролетен ден Агрипа коментираше скелетите, докато Бенджамин и аз си събрахме багажа и го поведохме към къщата. И двамата съзнавахме, че безгрижните дни са свършили. Естествено, Агрипа отказа да поостане. Трябвало да бъдем в двореца Елтъм вечерта на следващия ден с пълни кесии и дисаги.

— Да не забравя — усмихна се той. — „Скъпият ти чичо“ каза да вземете сабите и камите си.

Това ми беше достатъчно. На вечеря пих като смок, за да успокоя стомаха си и да върна вътрешността си в нормалното им състояние. Не ме разбирайте погрешно. Старият Шалот не е страхливец. Просто имам силно развит инстинкт за самосъхранение. И когато нещо ме заплашва, винаги бягам — колкото се може по-скоро и по-бързо.

— За какво сме му потрябвали сега? — попитах.

Агрипа беше станал от масата за вечеря и бе излязъл навън, за да гледа нощното небе. (Или поне така ни каза! Аз лично смятам, че отиде да разговаря с тъмния ангел, който му бе покровител.) Бенджамин си оставаше умислен, както преди пристигането на Агрипа.

— Не знам, Роджър — промърмори той. — Но Агрипа спомена, че в Лондон е станало ужасно убийство и „скъпият чичо“ иска веднага да се явим там.

— Но той е в двореца Елтъм! — възразих.

— Трябва да отидем там. А ако „скъпият чичо“ не е в резиденцията си, да продължим към двореца Уестминстър.

Изпъшках и се облегнах на тапицираното кресло, загледан в останките от фазана, с който бяхме пирували.

— Кой е бил убит? — попитах заядливо. — Кралят ли?

Бенджамин се усмихна.

— Човек, близък на краля. С времето ще научим всичко.

(Да, дявол го взел, научихме! След като през следващите няколко седмици бях преследван от турски корсари, кръвожадни тайни шпиони, отровни змии и наемни убийци, честно мога да кажа, че с времето научихме всичко! Но това тепърва предстои. Бързам да продължа.)

Напуснахме имението рано на другата сутрин. В близкото село се срещнахме с малката група наемници на Агрипа. Бяха облечени в черно и червено, цветовете на Улси и носеха златен монограм *ТС*, който означаваше *Thomas Cardinalis*, на наметките си, както и върху малките знамена, които държаха. Човек не би могъл да предположи, че са хора на кардинала! Виждах съм по-добре изглеждащи трупове на бесилката в Смитфийлд, след като бяха престояли седмица там! Това беше най-проклетата банда негодници, престъпници и облечени в коприна негодници, които някога са се наричали християни. Сред тях винаги се чувствах добре. Те излязоха от кръчмата и ме прегърнаха като отдавна загубен брат. Веднага потърсих кесията си, за да се убедя, че не е била отрязана и им изкрещях да стоят далеч от дисагите ми. Естествено, наложи се да платя някои дългове. Лъжеха на зарове по-добре от мен. Със смях възразих, че съм забравил за това, докато наум се заклях да си възвърна загубите при първа възможност. Още пазя заровете, които откраднах от тях — едната им страна беше старателно олекотена, така че се знаеше какво ще хвърлиш. (Капеланът ми захвърля перото и подскача върху възглавницата: „Измамил си ме! Измамил си ме!“ — крещи той. Естествено, че го направих! Не мога да му върна парите, защото ги похарчих. Това да му е за урок — никога не играй комар, особено с мен.)

Пътувахме цял ден. Местността беше прекрасна, наливаше се под слънцето като зреещо грозде. Живите плетове бяха яркозелени, житата — избуяли. Тревата по ливадите беше висока и тучна за радост на охранения добитък, който я пасеше. Но от време на време виждахме изоставени ферми, запустяващи села и поля, които вече не се обработваха, а бяха превърнати в пасбища за охранени овце с къси опашки. Рано на втората сутрин, след като бяхме тръгнали от Ипсуич, Бенджамин спря на билото на един хълм и се загледа в полята, които се простираха пред нас.

— Преди четиридесет години — обясни той — цялата тази земя се е обработвала.

Посочи по-нататък по пътя, където хора, пропъдени от земите си, излизаха от едно село.

— Тези гледки стават все по-чести — продължи той. — Богатите изхвърлят бедните от земята им и пускат там овце, за да продават вълната в чужбина — той стисна здраво юздите на коня си. — Роджър, когато минем покрай тях, дай им някакви пари. Всичко това ще свърши зле.

— Ще свърши с кръвопролитие — промърмори Агрипа. — В западните провинции вече има въоръжени бунтове! Буреносните облаци се събират!

— Не е ли учил история кралят? — попита Бенджамин, пришпорвайки коня си.

Ръката на Агрипа се стрелна бързо и го улови за рамото.

— Не споменавай за миналото — прошепна той. — Когато се срещнеш с краля, не говори за баща му или за младостта му. Негово величество би искал да забрави всичко това.

С тази загадъчна забележка той ни поведе отново. Изостанах, за да раздам няколко монети на групата бледи и парцаливи мъже. Костеливите им пръсти, мръсни и мазолести, сграбчиха монетите, но когато продължих, те плюха след мен.

В началото мислехме, че ще се движим по главния път към Лондон, но на един кръстопът Агрипа пое на запад през Епинг до малкото селце Удфорд — скромно и тихо място, почти скрито в сянката на голямата енорийска църква „Света Богородица“. Агрипа ни обясни, че някога процъфтяващото село Удфорд не успяло да се възстанови от голямата чума преди двеста години.

— Какво правим тук? — попитах, загледан с любопитство в малките островърхи къщички, край които минавахме.

— Дойдохме да вземем един човек.

— Кого?

— Едуард Трокъл — отвърна Агрипа.

— Кой е той?

— Беше лекар на стария крал, а през първите години от царуването му — и на Хенри. Той го вика в Лондон.

Бенджамин спря коня си.

— Нали каза, че кралят не иска да си спомня за миналото?

Агрипа също дръпна юздите и се усмихна.

— Това е нещо различно. Хенри има, как да кажа, деликатно заболяване. Вените на десния му крак се спухаха и се превърнаха в незарастваща язва.

— Няма ли лекари в Лондон? — попитах.

— Има и други проблеми. Още по-деликатни.

— Искаш да кажеш, че е хванал лоша болест? — попитах.

Агрипа се намръщи и ми показа с жест, че е по-добре да снижа гласа си. Макар че никой не ни обръщаше внимание... Хората на Улси бяха съзрели една хубавичка млекарка и бяха заети да я задяват и да правят неприлични жестове.

— И още как — каза Агрипа. — Чувал ли си за френската болест?

Хвърлих бърз поглед към Бенджамин. Съдбата си беше отмъстила на Хенри VIII. Преди години кралят беше отнел съпругата на един от придворните си. Този благородник дори им беше сводничил, позволявайки на Хенри да се добере до копринената постеля на жена му. Но онова, което Хенри не знаеше (за разлика от своя придворен), бе, че красавицата носеше френската зараза, ужасна болест, която за първи път се появи между френските войници, които мародерстваха в Южна Италия. Тази напаст се проявяваше в открити рани по гениталиите, които първо посиняваха, после почерняваха и накрая загниваха. В по-лекия си вариант болестта проникваше в кръвта, тровеше телесните течности и разводняваше мозъка така, че човек полудяваше.

— И Хенри смята, че Трокъл ще го излекува?

Агрипа сви рамене.

— Има му доверие. На идване го посетих и му предадох поканата на Улси. Дано старецът да е готов!

Излязохме от Удфорд и поехме по пътя, който се виеше през гъстата гора Епинг. Когато стигнахме до кръстопът, Агрипа спря пред една порта, зад която се виждаше просторна триетажна къща, боядисана в черно и бяло, с червени керемиди. Беше наистина много красива с лъскавите си черни греди, блестящо бялата мазилка и големия комин, който минаваше отстрани. Бенджамин, Агрипа и аз слязохме от конете и тръгнахме по градинската алея. От двете ѝ страни растяха много цветя и въздухът бе изпълнен с аромата им: имаше невени, иглики, кандилки, виолетки, рози, карамфили и шибои.

Агрипа почука на вратата, но в къщата беше тихо. Опита още веднъж.

— Няма ли прислуга? — попита Бенджамин.

— Прилича на господаря си, стария крал — усмихна се Агрипа.
— Всичко би направил, за да спести някоя пара.

Този път той потропа силно на вратата, но отговор отново нямаше. Тогава Агрипа натисна дръжката и отвори вратата. В застлания с каменни плочи коридор не миришеше добре. Лъхаше неприятно на застояло, но имаше и още нещо — дим не от дърва, а като от огън, в който е изгаряна смет. Минахме през стаите на долния етаж — малка дневна, килер и кухня — но в тях нямаше никого. Качих се по стълбите и тръгнах по галерията. Видях врата, която не беше затворена. Бутнах я и се озовах в спалнята на Трокъл. Тук миризмата на изгоряло беше по-силна. Голямото закрито огнище беше пълно с пепел. Капаците на прозорците бяха затворени. Извадих огнищото си и запалих свещ. После отворих капаците, обърнах се и едва не изпуснах свещта от страх. Близо до леглото имаше огромна вана, в нея лежеше старец, чиито ръце бяха отпуснати в червената вода. Над него бръмчеше рояк мухи. Много трупове съм виждал през живота си, но този беше особено отвратителен. Бръснато теме, изпити бузи, кървавочервени венци и полуотворени очи, а и тялото... мръснобяло, отпуснато във водата.

Оставих свещта на една маса и повиках Бенджамин. Двамата с Агрипа дотичаха и с ужас се взряха в отблъскващата гледка.

— Хайде! — подкани ни Бенджамин. — Да го извадим от водата.

Той застана зад ваната и хвана мъжа под мишниците. Затворих очи, бръкнах в отвратителната вода и го хванах за кльощавите глезени. Сложихме го на килима. Помня, че килимът беше дебел, мек и опръскал с кръв. Изправих се и се отдалечих, сложил ръка на устата си, за да овладее желанието да повърна.

— Убит ли е? — попитах.

— Съмнявам се — отвърна Бенджамин. — Виж, Роджър.

Колебливо се върнах и погледнах надолу. Дланите на стареца бяха обърнати нагоре. Вените на двете му китки бяха жестоко прерязани.

— Умрял е като римлянин — промърмори Агрипа.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

Докторът се приближи до ваната, потопи ръка в кървавата вода и, без да му трепне окото, започна да рови из нея, докато не извади дълъг и тънък италиански стилет, който хвърли на килима.

— Римският начин — продължи той. — Пълниш вана с гореща вода, лягаш и си режеш вените. Казват, че смъртта идва като сън.

Вгледах се в трупа.

— Но защо да се самоубива? Почитан лекар... — посочих наоколо. — Виж тази стая. Вълнени килими, а не рогозки. Скъпи завеси, восъчни свещи, че и гоблени.

Посочих към огромния гоблен, който изобразяваше сцени от живота на светците — един златен свети Георги пронизваше яростно дракона на мрака; крал Едмънд, светецът, пронизан от стрелите на датчаните. Бенджамин приклепна до решетката пред огнището.

— Самоубил се е — промърмори той, — но преди това е изгорил някои документи. Защо? — Той се изправи. — Защо уважаваният лекар Едуард Трокъл да се самоубива във ваната си, след като е получил приятелска покана да се върне в двора?

Агрипа дръпна завесите на леглото и седна върху златотканата покривка на леглото.

— Откъде да знаем, че е било заради поканата? — попита той, отривайки пръсти в коляното си.

— А защо иначе? — промърморих и погледнах към Бенджамин. — Откога смяташ, че е мъртъв, господарю?

Бенджамин коленичи и докосна плътта на мъртвеца.

— Студен и бледен — промърмори той замислено. — Тръгнахме вчера сутрин от Ипсуич. Доктор Агрипа, ти пристигна предния ден, нали?

— А още по-предишния дойдох тук с писмото на Улси — каза Агрипа.

— Мисля, че е умрял в деня, когато ти пристигна в Ипсуич — каза Бенджамин. Погледна Агрипа, който невинно отговори на погледа му, и продължи. — Роджър е прав. Трябва да е било заради поканата — той се изправи. — Хайде, докторе, никой от нас не си прави илюзии по отношение на краля. Имаше ли някакво тайно послание? От какво се уплаши докторът?

Агрипа го погледна опулено и вдигна лявата си ръка.

— Кълна се, мастър Бенджамин, писмото беше простичко. Дори не беше запечатано. Улси пращаше поздравленията си и пишеше, че кралят лично кани „своя скъп и обичан лекар сър Едуард Трокъл“ да се присъедини към него в Елтъм, придружен от верните му поданици Бенджамин Даунби и Роджър Шалот.

Агрипа затвори очи и продължи.

— Пишеше, че докторът липсвал на краля и че кралят го моли да донесе някои от прочутите си лекове.

— Като например?

— Сушен мъх, счукана лайка, семена от копър и други подобни

— Агрипа поклати глава. — Нищо особено.

— Какво стана, когато пристигна? — попита Бенджамин.

— Старецът беше здрав и весел.

— После му даде писмото?

— Да, седяхме долу в кухнята и пиехме вино.

— Прочете ли Трокъл писмото?

Агрипа се изправи.

— Прочете го, усмихна се и каза, че с удоволствие ще дойде. Едно ще ти кажа, мастър Даунби, нито настроението му се смени, нито окото му трепна, не прояви и най-лек признак на страх — кълна ти се!

Агрипа беше добър актьор, но усещаш, че не лъже.

— А кога си тръгна? — попитах.

— Беше бърз като врабче. И много развълнуван. Каза, че с радост ще се върне в двора и скоро ще облекчи болестите на краля.

— В това няма смисъл — каза замислено Бенджамин, приближи се отново до трупа и се взря в него. — Да приемем, че нашият добър приятел Трокъл е имало защо да се страхува от краля. Но ако е било така, ако това е истината, като познаваме любимия ни крал, Трокъл щеше да е умрял преди години. Нямаше да му позволят да живее достойно и охолно. Какъв е изводът? Че не е имал от какво да се бои. Затова да минем на втората хипотеза. Имало ли е нещо в поканата, което да е приел като заплаха? Но ако е имало, това противоречи на първото, което казах. Следователно — Бенджамин ме погледна — може би, когато нашият добър доктор Агрипа е отпътувал, е дошъл някой друг. Някой, който не е искал лекарят да се върне в двора. Заплашил го е, Трокъл се е замислил и е решил, че единственият му избор е да се самоубие.

— Има и друго обяснение — обадох се аз. — Трокъл е бил лекар, нали? И аптекар? Възможно ли е, господарю, някой да е дошъл тук — стараех се да не поглеждам към Агрипа, — да е сложил сънотворно във виното му, да е напълнил ваната и да е прерязал китките на горкия негодник?

— Не го казвай! — подигравателно се обади Агрипа. — Не ме обвинявай, Роджър! Бях тук едва час. Можеш да питаш негодниците долу. Те стояха в градината и ругаеха, защото им бях обещал да се почерпят в най-близкия хан.

— При цялото ми уважение, доктор Агрипа — върнах му го аз, — твоите негодници биха използвали кокалчетата на майките си вместо зарове!

Агрипа въздъхна и се потупа по бедрото с широкополата си шапка.

— Каквото и да мислиш, кълна се, че не съм убил Трокъл! Нямам пръст в смъртта му, нито знам защо се е самоубил.

— Не мисля, че е било убийство — обади се Бенджамин. — Нямам много доказателства, но — той огледа стаята — всичко е подредено — той посочи писалището в другия ъгъл, затрупано с парчета пергамент. Над него имаше рафтове с подвързани в телешка кожа ръкописи.

— Нищо от това не е пипнато — продължи той. — Но някои документи са били изгорени. Вижете скарата. Забелязвате ли колко добре е почистена? Сякаш Трокъл е изгорил каквото е трябвало, преди внимателно да подготви смъртта си.

Агрипа отиде до писалището. Чух щракане на огниво и една свещ оживя.

— Прав си! — извика той, вдигайки един свитък. — Това е завещанието на сър Едуард Трокъл, лекар, подписано и подпечатано преди два дни. Той се е самоубил — триумфално заяви Агрипа, като се върна и подаде пергамента на Бенджамин. — Но защо? — Усмивката му се разшири. — Това е загадката.

---

[1] „Дванайсета нощ“, II действие, V сцена, превод В. Петров, издателство „Захарий Стоянов“, София 1998. — Бел.ред. ↑

[2] Бостанджии — градинари, които не само се грижат за парковете, за зеленчуковите и овощни градини в султанския дворец, но

и ги охраняват; нещо като домашна стража. Началникът на бостанджиите изпълнявал и смъртни присъди. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Бенджамин сграбчи свитъка, разви го и го зачете внимателно:

— „Аз, Едуард Трокъл“ — започна той, — „в пълно съзнание...“

Прочете го бързо, мърдайки устни и вдигна очи, пълни с недоумение.

— Не казва нищо особено, сякаш го е написал с намерението да живее още сто години! Не споменава за проблеми, тревоги или болест. Всъщност завещава тази къща и всичко в нея на краля. — Бенджамин хвърли свитъка на масата. — Елате! — подкани ни той. — Да видим какви други документи сме пропуснали.

В крайна сметка се оказаха малко — ръкописи, сметки, писма от приятели; останалото бяха придобивки от времето, когато е бил на кралска служба. Бенджамин въздъхна и заяви, че всичко това е загадка. Покри трупа със завивките от леглото, докато Агрипа излезе да прати един от хората си при местния съдия. Когато този благородник пристигна, ние продължихме пътя си, но аз усетих обичайната тръпка страх в стомаха си. Нещо тук беше гнило. Демоните се събираха в мрака и се готвеха да ни нападнат. Бенджамин също беше неспокоен. По-късно следобед спряхме в една пивница, точно преди Майл Енд Роуд. Когато ни настаниха в една градинска беседка зад кръчмата, далеч от ушите на хората на Улси и останалите клиенти, Бенджамин се наведе и стисна китката на Агрипа.

— Concedo^[1], добри ми докторе — промърмори той, — че смъртта на мастър Трокъл е мистерия, но кажи ни, защо отиваме в Лондон?

Агрипа хвана чашата си. Седеше срещу нас като доброжелателен херувим. Въпреки топлото следобедно слънце още носеше черната си широкопола шапка, а широката му наметка беше увита около тялото му, сякаш беше зимен ден. Но по гладкото му лице нямаше нито прах, нито мръсотия, нито дори капка пот.

— Добри ми докторе — изръмжах аз, — очакваме със стаен дъх отговора ти.

Агрипа остави чашата си на земята.

— Добре. Първо, нямам пръст в убийството на Трокъл, нито знам защо се е самоубил. Съдията сигурно ще обяви, че е имал пристъп на меланхолия и е отнел живота си. Предадох писмото на кардинал Улси. Оставих Трокъл в повишено настроение. Не видях нищо в тази покана, което да подлуди човек така, че да реши да посегне на живота си.

— Ами работата в Лондон? — попита Бенджамин.

— А, това вече е убийство! — Агрипа ни направи знак да се приведем към него. — Преди десет дни влиятелното семейство Албрици, богати търговци от Флоренция, пристигнаха в английския двор като пратеници на този могъщ град-държава, който купува толкова много английска вълна с прекрасни златни монети. Носеха писма и поздравии от Джулио Медичи, кардинал и владетел на Флоренция до неговия „брат во Христе“ кардинал Улси и до краля. Албрици са влиятелно семейство. Те са, както следва, или по-скоро — поправи се кисело Агрипа — бяха, както следва: Франческо, глава на семейството, към шейсетгодишен; съпругата му Бианка — вече вдовица, както ще ви стане ясно; братът на Франческо, Родриго — малко по-млад от него; първият и единствен син на Франческо Алесандро — трийсетинагодишен; дъщерята на Франческо, Беатриче и съпругът ѝ Енрико, също потомък на богато семейство, от което е единственият оцелял. Фамилията му е Каталина, но той е приел тази на Албрици. С тях са още папският нотариус на име Грегорио Пренесте — техен лекар, секретар и капелан, както и един телохранител — наемникът Джовани — Агрипа сви рамене. — Имат и други прислужници, но те не са важни, освен Мария — Агрипа се усмихна. — Мария е джудже, семейният шут. Интересно създание — добави той тихо. — Виждал съм такива като нея и преди; жена във всяко отношение, като изключим това, че е малко по-висока от метър — Агрипа взе чашата си и предпазливо отпи. — Та тази — продължи той — приятна група беше настанена в двореца Елтъм. Посещението им беше официално. Още от царуването на предишния крал семейство Албрици се радва на тесни връзки с английските монарси. Дойдоха в Англия, за да подпишат търговски договори и да разберат каква позиция ще заемат Хенри и Улси, ако владетелят на Флоренция негово

превъзходителство Джулио де Медичи реши да участва в изборите за следващия папа.

— Ние си имаме папа — обади се Бенджамин. — Холандецът Адриан от Утрехт, фанатичен реформатор на Светата църква. Той се заклани да изчисти всички петна от лицето на Рим и сега прогонва магьосниците, вещерите и куртизанките от града. Разбрах, че заплашил дори да разпопва епископите, виновни в корупция, както и насилствено да отстрани всеки кардинал, чиито ръце не са чисти.

— Да, да — промърмори Агрипа, присвил очи. — Папа Адриан се е съсредоточил върху прочистването на храма и прогонването на лихварите и онези, които смучат кръвта на вярващите. — Агрипа вдигна поглед — очите му пак изглеждаха безцветни. — Но Рим е клоака, истински Авгиеви обори. Адриан е болен. Онези, които не са харесвани от римските кардинали, обикновено умират от внезапна и загадъчна смърт.

(Не съм чувал по-верни думи! Както може би знаете, аз съм привърженик на старата вяра; свещеници идват в дома ми да изнасят литургия и все още казвам молитвите си пред статуя на Девата. Римската църква се пречисти от корупцията, но когато бях млад, Рим беше клоаката на света. Прочетете историята. Обзалагам се, че дори дяволът се боеше от неповторимата двойка Родриго Борджия или папа Александър VI, както се нарече, когато получи титлата, и любимият му племенник Чезаре, за когото Макиавели написа книгата си „Принцът“. Те вярваха в Бога, колкото лисицата вярва, че може да лети. Имаха само един принцип. Не, излъгах — два принципа „Борджиите са първи, а втори няма“ и „Отърви се от ближния си, преди той да се отърве от теб“. Но за тези двама симпатяги ще ви разкажа по-късно!)

През онзи топъл слънчев ден в английската градина, където розите обръщаха личица към слънцето и изпълваха въздуха с тежкия си аромат, тези неща изглеждаха на векове разстояние. Въпреки това мълчанието на Агрипа и мрачният му вид ме накараха да потръпна. Агрипа беше напипал пулса на властта — той предсказваше убийството на папата.

— И как се отнесе Хенри със семейство Албрици? — наруши Бенджамин тишината.

— Като с отдавна изгубени роднини. Размениха си подаръци. Те подариха на Хенри негов портрет като младеж, който се моли пред

гробницата на баща си. Хенри каза, че е много доволен — беше красив като ангел на портрета. Предполагам, че е бил такъв, преди да превърне живота си в безкраен гуляй. Подариха му и красив скъпоценен камък на златна верижка, златни фигурки и часослов. Хенри им отвърна със също тъй скъпи подаръци — английски мечове и килими от чиста вълна. Търговските преговори вървяха отлично и защо не? Флоренция е добър пазар за английската вълна — Агрипа замълча и отпи от чашата си. — Всичко вървеше добре, докато не се намеси убийството. Франческо Албрици отишъл на пазар в Чийпсайд с дъщеря си и зет си. Тримата се разделили. Чул се гръм — някой стрелял с аркебуз от една уличка. Франческо бил прострелян в слепоочието и умрял на място — Агрипа завъртя чашата между ръцете си в черни ръкавици. — Представяте ли си суматохата? Шерифи, правници, пълномощници и съдии плъзнаха по най-гадните лондонски улици като горещ нож през меко сирене. — Агрипа поклати глава. — Но не откриха нито убиеца, нито аркебуза, с който е стреляно.

— А причината за убийството? — попита Бенджамин.

— Бог знае! Едно е сигурно — малко разбойници или наемни убийци използват аркебуз и или каквото и да е огнестрелно оръжие. А и ако те го бяха направили, щеше да се разчуе, и нещастникът, провинил се в убийството на такъв могъщ човек, щеше скоро да бъде предаден срещу значителна награда.

— Ами кралят? — попитах аз.

— Ужасен е и е много ядосан на гражданите. Каза, че ще им отнеме правата, ако убиецът се окаже лондончанин.

— Това не го разбирам — обадох се. — Аркебузите са скъпи. Не е възможно да разнасяш пушката из Лондон, да застанеш на някоя улица, да я заредиш, да се прицелиш, да убиеш водача на флорентинското пратеничество и да изчезнеш, без никой да те види.

Агрипа направи тъжна гримаса.

— Но точно така е станало. Претърсиха Чийпсайд из основи, но никой не е видял убиеца или пушката. Когато отекнал гърмежът, Албрици, който се оглеждал, извикал и паднал като простреляна птица на земята.

— Къде са били спътниците му? — попита Бенджамин.

— Дъщеря му и зет му били наблизко. Тя се възхищавала на английското платно, а Енрико бил влязъл при някакъв бижутер, за да

купи скъп подарък за младата си жена. Щом чули врявата, и двамата забързали към мястото. Наложило се да си пробиват път — Агрипа се усмихна безизразно. — Никой от тях не е носел пушка. Пък и защо единият или двамата да планират убийството на човека, когото обичали и когото почитали. Нещо повече — добави Агрипа, — всеки, който е стрелял с аркебуз, знае, че пушката оставя петна по ръцете и дрехите. Енрико бил облечен в красив бял жакет, безукорно чист.

— От английски или от италиански аркебуз е куршумът?

— Тялото било отнесено обратно в Елтъм и оставено в един от частните параклиси на краля. Кралските балсаматори облекли трупа и извадили куршума от черепа му. Бил най-обикновен. Главният оръжейник на краля и помощниците му в Тауър смятат, че и аркебузът, и куршумът са английски.

— Къде са били другите от семейството?

— А, това вече е друга история — Агрипа остави празната си чаша на масата. — Всички освен Енрико и съпругата му били в Елтъм. Но е много трудно да се установи верността на твърденията им... — гласът му рязко секна.

— Защо са го убили? — повтори Бенджамин първоначалния си въпрос.

— Един Бог знае — повтори Агрипа. — В семейството имало търкания, особено между покойния и брат му. Франческо подкрепял рода Медичи, но Родриго... Е, ще откриете сами. Накратко, той вярва, че Флоренция трябва да се превърне в република, управлявана от олигархия, в която, разбира се, Албрици ще играят водеща роля — той изду бузи. — Имало е и други търкания. Алесандро искал повече независимост. Разбира се, всички те имат врагове във Флоренция, които може да са платили на някой убиец да извърши престъплението в Лондон, далеч от бастиона на рода Албрици — Агрипа се изправи.

— Какво казва семейството му за убийството? — попитах.

Агрипа се почеса по бузата.

— Това е странното — нищо не казват. Скърбят за смъртта на Франческо. Тялото му е погребано в параклиса „Свети Стефан“. Но Албрици са богато и изтънчено семейство. Те не биха отправили обвинения към страната, която е техен домакин, а и спомнете си, че за флорентинците тайните убийства са отдавна утвърдено политическо средство. Те ще направят всичко възможно да открият каквото могат.

Ако разберат кой е убиецът, няма да се успокоят, докато не го заловят — Агрипа придърпа шапката си още повече над очите си. — Кралят и кардинал Улси искат убиецът да бъде заловен. Обявили са награди и използват всички законни средства, за да открият каквото могат, но засега безуспешно — Агрипа направи жест към нас. — Затова отивате в Елтъм и, ако кралят пожелае, ще придружите Албрици обратно до Флоренция. Задачата ви ще бъде да разкриете самоличността на убиеца.

Затворих очи и изпъшках. Ето, пак се започва, помислих си. Стариият Шалот изпратен на път, само за да задоволи някой каприз на лукавия кардинал или на великия звяр, онзи тлъст негодник крал Хенри VIII.

— Какво ще стане, ако убиецът остане в Англия? — попита Бенджамин.

Агрипа поклати глава и се усмихна леко.

— Надали ще стане така, Бенджамин. И кардинал Улси, и кралят вярват, че каквото и да казват семейство Албрици, убиецът е един от тях. Ако не го е направил лично, със сигурност е платил, за да го направят.

— Но ти смяташ, че второто е доста невероятно? — попита Бенджамин.

— Да, да — Агрипа присви очи срещу слънцето. — Да наемеш убиец, за да ти свърши мръсната работа, може да е много опасно; когато свалиш маската на убиеца, разкриваш и онзи, който го е наел. Второ, ако наемеш убиец да премахне влиятелен човек, нямаш гаранция, че той няма да ти вземе златото, а после да спечели още, като съобщи на потенциалната жертва. И най-накрая...

— И най-накрая — заключи Бенджамин вместо него — Албрици може да са влиятелни във Флоренция, но не са запознати достатъчно добре с английските нрави или живота в Лондон, за да знаят къде да намерят подобен убиец.

— Именно! — потвърди Агрипа. — Така че, независимо дали ти харесва или не, мили ми Роджър, първо отивате в Елтъм, а после ви чакат прелестите на Флоренция. Красив град — добави той, — сгушен сред златистите хълмове на Тоскана. Казват, че виното е добро, а жените — още повече. Сигурен съм, че ще въздадете кралско правосъдие и ще се върнете, увенчани със слава.

Саркастичният му негодник! Кога ли се е случвало това, запитах се! О, като си спомня само! Преследване през студените блата! Нападение от леопарди в лабиринт край Париж! Убийци от всякакъв вид и род, следящи стъпките ни! Повярвайте ми, оказах се прав. Щяхме да се озовем в гнездо на усойници и да се впуснем в едно от най-опасните приключения в дългата ми и разнообразна кариера. Но такъв е животът, нали? Ако седнеш на земята и зараказваш тъжни истории за крале (подказах нещо подобно на Уил Шекспир), накрая ще откачиш. Да, точно като Хамлет, който мрачно декламира: „Да бъдеш или не, туй е въпросът.“ Уил Шекспир измисли този стих, докато изтрезняваше след пиянски гуляй с мен. Имаше лека склонност към меланхолия, наследена от майка му, а опърничавата му жена изобщо не му помагаше. Бог да ни пази, с езика ѝ можеше да се реже желязо. Но горкото момиче може би имаше основания. Уил никога не си седеше у дома и вечно се занасяше по някаква си смугла лейди — дори на стария Шалот не каза коя е тази загадъчна хубавица. Опитах се да го накарам да промени стиха на Хамлет: „Не е важното да бъдеш“, изкрещях, „а да бъдеш щастлив!“ Старият Уил поклати глава, усмихна се мрачно и отново напълни чашата си. Така е с писателите! Не са от най-щастливите и доволни хора. Освен мен, но аз пък си имам Марго и Фийби да ме утешават и разказвам тези истории с една цел — да разкрия злините на великия звяр, да възхваля добродетелите на моя господар, защото той беше много почтен човек; и накрая и за да поуча вас, млади (и не толкова млади) хора за опасностите от похотливостта, ругаенето, перченето, пиенето, хазарта и всички други интересни страни на живота. Но младите никога не мислят, както не мислех и аз, когато продължихме пътя си и навлязохме във веселия, мръсен и шумен Лондон.

Живял съм деветдесет и пет години, но и на сто и петдесет да стана, никога няма да се уморя от Лондон. Той е мръсен, вонящ, окървавен, жесток, пъстър и абсолютно незабравим. Влязохме през Бишъпсгейт. Радвах се, че пристигаме там, но Бенджамин беше озадачен.

— Доколкото знам — извика той на Агрипа — трябваше да влезем през Кларкънуел, за да стигнем до Елтъм?

Агрипа направи гримаса.

— Искам да ви покажа къде е умрял Франческо Албрици. После може да нямате тази възможност.

Това не ме интересуваше. Просто се оглеждах, наслаждавах се на гледките, заслушах се в шума и приказките наоколо. Търсех онези, чиято близост толкова обичах — дамите на нощта, наперени уличници в копринени рокли; магьосници и мъдреци в тъмни наметки, обшити със сребърни звезди и слънца; луди акробати, дрипави поети, които крещяха стиховете си, напети разбойници в кожи и коприна, чиито скъпи парфюми се смесваха с мириса на сярата, разхвърляна по улиците, за да приглуши вонята от изпражненията и боклуците, хвърлени там. Държах ръка върху кесията си и бях нащрек за наглите злодеи, мошениците, чистачите на торища, все прекрасни момчета, с които бях тичал в детството си.

Завихме по улица Треднийдъл, покрай оковите и влязохме в Поултри. Прекосихме Уестчийп, оставихме конете си в конюшната на „Божият агнец“ близо до църквата „Сейнт Мери-льо-Боу“. Обесниците, които ни следваха, моментално влязоха в кръчмата и зареваха за бира, а Агрипа поведе мен и Бенджамин по оживената улица. Чийпсайд не се е променил много, затова можете да си представите сцената. На север от Чийпсайд, между колежа „Сейнт Мартин-льо-Гран“ и „Сейнт Мери-льо-Боу“ имаше две големи улици — Удстрийт и Милкстрийт. Край къщите, построени в Чийпсайд между тези две улици, минават тесни улички. Агрипа ни насочи наляво и ни показа сергията за платове, където пазарувала дъщерята на Франческо, Беатриче. После продължи още малко.

— Франческо е стоял тук — той посочи между сергиите и ние видяхме началото на тъмна уличка. — Трябва да е гледал към мястото, където се е криел убиецът.

— Ами зетят? — попитах.

— Енрико ли? — Агрипа посочи към редицата магазини зад сергията с платове. — Бил е в онази златарница. Виждате ли я, под табелката със сребърното хаванче.

— Никой ли от семейството не се е навъртал наоколо?

— Очевидно не.

— Какво е станало? — попита Бенджамин.

— Чул се гърмеж. Франческо паднал мъртъв. Събрала се тълпа, дошли Беатриче и Енрико.

Бенджамин поклати неразбиращо глава, докато вървахме из уличките. Слънцето внезапно се скри и трябваше да стиснем носовете си, за да не усещаме вонята на човешки изпражнения и урина, да не говорим за размазаната от каруца котка, която още лежеше там с подут от жегата корем.

— И нито следа от убиеца не е открита тук? — попита Бенджамин.

— Нито следа, не са видели и някой да бяга.

Бенджамин кимна към мен.

— Роджър, иди и разпитай продавача на платове и златаря.

С удоволствие се магнах от улицата и си запробивах път през тълпата. Намръщеният продавач на платове ми каза, че бил твърде зает, за да отговаря на въпросите ми, но когато го заплаших, че ще му преобърна сергията, той въздъхна раздражено и ме погледна с присвити очи.

— Да, да — отсече той. — Италианката беше тук, опипваше плата, баща ѝ беше с нея. После го видях да се отдалечава.

— Чу ли изстрела?

— Мисля, че да. Погледнах и видях мъж, паднал на калдъръма. Един крадец вече беше извадил камата си, за да му пререже кесията, затова изкрещях. Събра се тълпа, после дойде младият италианец. Целият беше облечен в бяло и носеше очила.

— Очила ли? — възкликнах аз.

— Да, от най-новите, италианските, които се прикрепят с тел. Беше тук с жена си и видях, че е много късоглед. Отиде при Крокъртън, златаря. Разказах същото и на следователя, на шерифа и на помощник-шерифа. Не, не знам нищо повече. Имаш ли други въпроси?

— Не.

— Добре — изръмжа мъжът. — Тогава се разкарай.

Минах плътно край сергията му и съборих топ с платно на земята. Едно не мога да понасям в Лондон — грубостта на някои търговци! Златарят не се различаваше особено от продавача на платове. Той ме изгледа подозрително.

— Да, помня добре онзи ден — отвърна той на въпроса ми. — Младият италианец влезе тук. О, помислих си, какво конте. Беше облечен в жакет от бяла коприна с набори на ръкавите и на гърдите. Започна да ме разпитва за украшения, пръстени и други подобни. Беше

много досаден, пипаше всичко — златарят посочи към вратата. — Казах му да излезе и да погледа по сергиите — там нямаше да причини толкова щети. Той излезе. Тогава чух шума — златарят сви рамене. — Това е всичко, което знам.

Поблагодарих му и излязох навън. Поех по Чийпсайд към улицата. Господарят ми и Агрипа говореха с млад мъж пред една заложна къща. Бенджамин го потупваше по рамото, докато с интерес изучаваше разписката, която той държеше.

— Какво има, господарю?

— Този младеж току-що заложи много рядка и древна чаша — очите на Бенджамин блестяха от възбуда. — Предложих да му платя двойно колкото му даде собственикът срещу разписката. После ще вляза да я откупя.

— Не, няма — отвърнах аз. Хванах опърпания младеж за рамото и се взрях в сближените му, шарещи очи. — Ах, ти, мръсник!

— Какво искаш да кажеш? — издърдори мошеникът.

— Ще ти платя три пъти колкото струва разписката при едно условие! — отсякох. — Ако ти, ти, гаден боклук, влезеш в заложната къща заедно с мен.

Той кимна, но в мига, когато си дръпнах ръката, изпусна разписката и побягна като хрътка. Бенджамин гледаше с изумление.

— Какво стана?

— Това е стар номер, господарю. Тези мръсни червеи подправят разписка от заложна къща, седят отпред и чакат. Обикновено хленчат и оплакват нещастията си. Доверчив човек като вас минава и предлага да купи разписката, смятайки, че ще си купи нещо скъпо на ниска цена. Но когато влезе в къщата, установява, че собственикът не знае нищо за това.

Агрипа се усмихна като котарак. Бенджамин ме плесна по рамото.

— Слава Богу, че имам теб, Роджър! И благодаря на Бога за проникателността ти. Бог знае какво щях да правя без теб.

Агрипа се изкашля и отмести поглед, сякаш нещо му беше заседнало в гърлото. Изгледах го свирепо, а Бенджамин ме прегърна през раменете.

— Слава Богу, че те имам, Роджър! — повтори той.

(Малкият ми капелан спира и ме пита откъде съм разбрал. Умът му е колкото гълъбово яйце! Когато бях млад, и аз правех този номер!)

Както и да е, Бенджамин каза, че е видял достатъчно. Измъкнахме групата бандити от „Божият Агнец“ и поехме към Лондонския мост. Докато си пробивахме път през тълпата, смущах Бенджамин и му показах къщичката на вратаря. Над нея се виждаше редица отрязани глави, набучени на колове; чайките гарваните и враните се биеха шумно за по-вкусни порции.

— Нашият благороден крал пак е имал работа — прошепнах.

Агрипа ме погледна през рамо.

— Помни ми думите, Роджър. Когато наистина дойде време за кръв, няма да има достатъчно колове за главите.

Думите му ме уплашиха. Осъзнах, че скоро ще попадна в лапите на Тъмния принц и пак ще трябва да танцувам на зловещите му мелодии.

Минахме през моста, през Саутпарк и завихме на югоизток към Кент. Препускахме в лек галоп под палецото слънце, покрай тучни ливади към големия дворец Елтъм. О, и какъв дворец беше той! Голямата зала беше иззидана от варовик, с ясенови греди; външният и вътрешен двор, градината, овощните дървета и полята бяха защитени с дълбок ров. Въздъгнах с облекчение — очевидно Хенри и Улси бяха в резиденцията. Въоръжени мъже с ливреите на краля или кардинала охраняваха пътя и входа към подвижния мост. Когато преминавахме, видях бесилките, издигнати в двата му края. Всяка имаше шест разклонения и на всяко висеше полугол труп.

— Какво са направили? — попитах. — Изкашляли са се в присъствието на краля?

— Не — отвърна Агрипа. — Ограбвали складовете му. Били са вратари и прислужници, крали са провизии от кухнята и килера, за да ги продават на пазара в Лондон.

Закрих носа и устата си, за да не усещам вонята, докато Агрипа спря и показа пълномощните и заповедите си на пазачите. Минахме под свода при къщичката на вратаря и влязохме във външния двор. Един шамбелан ни уведоми, че Хенри и кардиналът ловували по ливадите край реката. Агрипа му каза да ни покаже стаите.

— Тук ли са флорентинците? — попита той.

Шамбеланът кимна.

— Покажи на кралските гости покоите им — Агрипа посочи към нас. — Бенджамин, Роджър, уийте се и се преоблечете. Можете да се срещнете с Албрици в голямата зала.

И се запъти нанякъде, докато шамбеланът, на чието кисело лице се беше изписало неодобрително изражение, заситни пред нас. Потни носачи, преметнали през рамо дисагите ни, се влачеха отзад. Мога само да кажа, че се радвам, задето не трябваше да носим проклетите неща. Гости! Настаниха ни в горната част на една от пристройките в малко таванче точно под покрива — с голи дъски, мръсни стени и прекалено нисък таван. Леглата ни бяха малки, а за принадлежностите ни имаше само една очукана ракла. Бенджамин възрази, но шамбеланът се наду като гълъб. Каза, че дворецът бил пълен и сме имали късмет, че не са ни настанили в конюшните.

— Бих предпочел да съм при конете, петниста жабо! — извиках след него, но той не се и обърна.

Затръшнах вратата зад гърба му и разопаковах дисагите. Измихме се с една и съща кана вода. Вече ме бяха хванали дяволите. Слязох долу и се върнах след успешен набег в кухнята с кана вино, две чаши пресен хляб и сравнително чисти кърпи.

— Откъде взе тези неща, Роджър? — попита Бенджамин.

— „Скъпият ти чичо“ ги е оставил за нас.

Но той не усети сарказма ми, както обикновено — толкова беше невинен и наивен! Седна на леглото си, раздели хляба и отпи от доста разреденото вино.

— Танцът пак започна, а, Роджър?

— Да — отвърнах горчиво. — Първо тук, а после — хей-хо — във Флоренция.

Бенджамин се усмихна.

— Не унивай толкова, Роджър. Помисли колко неща ще видим. Мисли за слънцето, за красотата. Казват, че италианските градове са най-красивите на света, а Флоренция била тяхна царица.

— Казват също — отвърнах аз, — че много хора умират там млади.

Бенджамин отказваше да падне духом. Сменихме ботушите с удобни обувки и слязохме в залата. Там цареше обичайният хаос — слуги и икономи се мъчеха да подчертаят кой е по-важен и с по-висок

сан. Самата зала беше охранявана от кралски алебардисти и трябваше да бием пети, докато дойде Агрипа, за да ни вкара вътре.

— Семейство Албрици скоро ще дойде — прошепна той.

Огледах пустата зала. Беше красиво, дълго помещение, осветено от трикрили прозорци в двата края и големи прозорци с ниши от всяка страна. Мебелировката се състоеше от великолепни позлатени столове, табуретки, изящни маси и тежки шкафове. Цветни знамена висяха от гредите на тавана. Прекрасните картини по стените се редуваха с гербове и различни символи на рицарите на Жартиерата, а полираният дъбов под беше покрит с дълги вълнени килими. Влязоха още слуги. Масата на подиума беше скрита зад сини кадифени завеси — сега ги дръпнаха и наредиха столове около нея. Щях да питам Агрипа дали кралят ще се връща, когато облечен в яркочервено и златисто наметало хералд влезе в залата.

— Негова светлост Родриго Албрици!

Херолдът отстъпи встрани, когато братът на Франческо, Родриго, сега глава на семейството, влезе, последван от останалите Албрици.

Първото ми впечатление беше за гордост и пъстрота. Семейството изглежда ни най-малко не беше смутено от скорошната и внезапна кончина на Франческо. Едва ни забелязаха. Агрипа се спусна към тях като черен паяк. Поклони се и целуна отрупаната с пръстени ръка на Родриго, докато останалите членове на семейството бърбеха и се въртяха наоколо. Агрипа прошепна нещо на Родриго и флорентинецът се втренчи в нас изпод тежките си клепачи. Лицето му беше смугло и обгоряло от слънцето. За наша изненада косата му не беше черна, а кестенява, ниско подстригана, както и брадата и мустаците, които той леко потриваше, докато гледаше към нас.

Прилича на ястреб, помислих си или на пъстропер сокол, безмилостен и властен. Родриго продължи да ни гледа, после устата му се изкриви в самодоволна усмивка, сякаш беше очаквал едно, а открил друго. Опасен човек, заключих аз. Още по-опасна изглеждаше особата от дясната му страна, чието лице, тъмно като на мавър, беше обградено от блестяща черна коса. Имаше едновременно женствени и сурови черти, които не подхождаха на кожения жакет, обкованите с метал ленти на китките и бойния колан, увит около тясната талия. Мъжът — предположих, че е кондотиерът Джовани — беше въоръжен със сабя и две ками. Родриго се обърна и му прошепна нещо, явно тайна шега,

защото устните на събеседника му се разтвориха в усмивка. Зърнах бели остри зъби — приличаше на вълкодав, който се кани да нападне.

Агрипа се изкашля и ни покани с ръка на масата. Докато заемаха местата си, бързо изучавах останалите от групата. Бианка, закръглена и хубавка, беше облечена в черна копринена рокля, а гарвановочерната ѝ коса бе скрита под бяла пребрадка. По лицето ѝ още личаха сълзите — това трябва да е скърбящата вдовица, помислих си. Алесандро, високомерният син на покойника, беше облечен в черно кадифе и строгостта на облеклото му се смекчаваше само от бялата яка на батистената му риза. Той също носеше боен колан, както и късогледият Енрико — мъж с пясъчноруса коса и приятно, гладко обръснато лице. Той предизвика объркване, когато се спъна в столовете и събуди смях. Накрая жена му Беатриче го дръпна за ръката. О, тя беше сладкопойна птичка! Една от онези руси италианки, които се срещат в някои части на Ломбардия — със златиста кожа, златиста коса и яносини очи — типът, тъй много харесван от Ботичели и големите придворни художници. Беатриче също беше облечена в траурни одежди, но много елегантни. Воалът ѝ беше от златиста дантела, тъмната ѝ кадифена рокля, затворена до шията и опъната от изпъкващите ѝ гърди, се спускаше на пищни гънки от талията. Най-накрая тук беше и Пренесте — лекар и капелан, с умно лице, пронизателен поглед, дълъг нос, сребристосива коса и мустаци.

Да, помислих си, Шалот ще си има неприятности. Грешах — чакаха ни не неприятности, а нещо по-лошо — кърваво убийство.

---

[1] Concedo (лат.). Приемам; съгласен съм; допускам. — Бел.ред.

↑

ГЛАВА ТРЕТА

Хората от рода Албрици насядаха, разговаряйки шумно. Канех се да седна на стола, който ми посочи Агрипа, когато едно фантастично на вид същество ме избута. Погледнах с удивление надолу, към малката жена, облечена в синя дреха, обточена със сребро. Косата ѝ беше вдигната и скрита под бялата шапчица. Лицето ѝ беше съвършено и мило като на дете, но във всяко друго отношение тя беше жена, само че миниатюрна.

— Стани, глупако! — извика странното създание.

Честно казано, зяпах я онемял, попивах с поглед малките ѝ гърди, талията, бедрата и движенията ѝ.

— Много ти е кисела физиономията — каза тя. — Ще те наричам Мърморко.

Това предизвика изблик на смях за моя сметка. Продължавах да я зяпам като селянин.

— Мили Боже! — продължи тя.

Гласът ѝ беше изненадващо нисък и звучен. Тя скочи на крака и направи циганско колело. Съзрях полъх от бяла дантела и ботуши с червени токове, после тя се приземи леко на крака, поне на шест метра от мен и ме загледа с ръце на кръста.

— Можеш ли да правиш това, Мърморко? Или това?

Върна се с поредица от идеални салта и стъпи пред мен — леко зачервена, с надигаща се гърд, но нищо повече, отколкото ако бе тичала по коридора. Обърна се с ръце на бедрата и погледна през масата към лорд Родриго.

— Ще се позабавляваме с Мърморко — после повтори фразата на италиански и всички се разсмяха.

Агрипа ме спаси от по-нататъшното неудобство, като се изправи, за да ни представи официално. Бенджамин ме дръпна за ръкава да седна до него, докато Агрипа описа с цветисти фрази посетителите от Флоренция. Той представи мастър Бенджамин, получавайки изпълнени с уважение погледи и кимания от събралата се компания. Името и

титлата ми предизвикаха още смехове, особено от джуджето, което Агрипа представи като Мария.

— Шалот?^[1] — попита тя, бълбукайки от смях. — Това е вид лук. Ти лук ли си, мастър Мърморко? Колко пласта имаш? Разплакваш ли хората?

— Не, мадам — отвърнах рязко. — Отварям им усмивките, само че откъм тила.

Видях проблясък на обида в очите на малката жена и бързо огледах масата. Те ме възприемат като тази жена, помислих си, като някакъв шут. Всички очакваха да бъдат забавлявани. Обърнах се към Мария, хванах ръчицата ѝ и я повдигнах към устните си.

— Мадам — казах, изправяйки се, — извинете лошите ми обноски. Не размерът на тялото ви ме изненада, а красотата ви.

Мария се усмихна леко и преди да отдръпне ръката си, лекичко стисна пръстите ми.

— Мърморко Луков — заяви тя — е ласкател.

Този път и аз се разсмях с останалите. Лорд Родриго почука по масата.

— Мастър Даунби, мастър Шалот, за нас е удоволствие да се запознаем. Лейди Мария — той елегантно посочи към малката жена — винаги се радва на нови запознанства със свои сънародници — лицето му стана сериозно. — Но проблемите пред нас са много сериозни. Брат ми Франческо беше жестоко убит на една лондонска улица. Искаме отмъщение, но не знаем кой е убиецът. Негово величество кралят и твоят чудесен чичо, негово преосвещенство кардинал Улси, ни увериха, мастър Даунби, в уменията ви да откривате и разобличавате убийците. Вие трябва да дойдете в моя дом — Родриго замълча, за да доловим ударението върху думата „моя“. — Колкото и ниско да е положението ви — продължи той, гледайки ме презрително, — вие сте наши гости — той поглади мустаците си. — Очакваме от вас справедливостта да възтържествува.

Последните думи бяха произнесени със заплаха, макар и едва доловима. Огледах семейството — всички седяха като дървени статуи. Независимо от това, помислих си, убиецът трябва да е тук; под дворцовия етикет, тактичния шепот и учтивите усмивки се долавяше скрито напрежение. Хората казват повече с жестове, отколкото с потоци думи. Погледнах бързо надясно. Малката Мария внимателно

ме изучаваше. Агрипа, седнал по средата на масата, се изкашля и разпери ръце. Не беше свалил черните си ръкавици.

(Извинете, малкият ми капелан, скъпият ми шишко, пак подскача на мястото си. „Защо е носел ръкавици? Защо е носел ръкавици?“, умолително пита той. Добре, ще му кажа. Виждал съм яркочервените кръстове на дланите му — отворени рани, които трябваше да му напомнят далечното минало.

Капеланът ми още не е доволен, има и други въпроси. „Как разбираха флорентинците Агрипа? Сигурно са знаели малко английски.“ Малкият ми глупак греша. Чуйте стария Шалот. През целия си дълъг и разнообразен живот се забавлявам с това колко зле англичаните говорят чуждите езици, а как бързо другите овладяват нашия език. Не знам защо е така. Обсъждах това с младия Бен Джонсън и Уолтър Рали, когато се срещнахме, за да хапнем в тайната ни стая в къщата на Бетъл. Знаете ли какво им казах? Англичаните смятат, че Бог е англичанин и говори нашия език. Следователно мислим за ненужно да учим който и да е друг, а вместо това настояваме всички други да усвоят нашия.)

Но сега обратно към Агрипа. Той отново лееше обичайните придворни фрази, но накрая стигна до същността на нещата.

— Уведомих мастър Даунби за всичко, което кралят е направил по въпроса — каза той, — а после отидохме в Чийпсайд и видяхме къде е бил убит лорд Франческо. Но трябва да бъда откровен, засега не можем да открием нищо.

— Това е невъзможно! — Енрико почука по масата и ни погледна с присвити очи. — Как може човек да изнесе аркебуз на оживена лондонска улица, да стреля с него, да убие тъста ми и да избяга.

— Това е загадка — отвърна Бенджамин. — Аркебузът е неудобно оръжие — трябва да се зареди с барут и куршуми, да се прицелиш и да стреляш. Цапа дрехите на човека, който го използва и не може лесно да се скрие — Бенджамин сви рамене. — Ако можехме да разберем как е била използвана пушката, щяхме да заловим убицеца и да го обесим в Тайбърн. Но има един по-важен въпрос.

— И какъв е той? — величествено попита Алесандро и ни погледна изпод кривия си нос като че ли бяхме изпълзели от най-близката канавка. Не разбираше защо седим на една и съща маса с него.

Бенджамин направи физиономия и посочи към оръженосеца, който ни беше представен само като Джовани. Той седеше и си играеше с кичурите си дълга коса като някакво момиче. Очите му бяха вперени в моите.

— Мастър Джовани — попита го Бенджамин, — войник ли си?

— Аз съм кондотиер — отвърна мъжът. — Вие, англичаните, наричате това „наемник“.

— Имаш ли опит с огнестрелното оръжие?

— Разбира се.

— Съгласен ли си с това, което казах?

Мъжът направи гримаса и махна с отрупаната си с пръстени ръка.

— Какъв е вашият „важен въпрос“? — настоя Алесандро, правейки жест на Джовани да замълчи.

Очите на кондотиера се присвиха в омраза. Божичко, помислих си, ето двама души, които не се обичат.

— Въпросът ми е съвсем прост — отвърна Бенджамин. — Приемаме в името на спора, че синьор Франческо е бил убит от куршум, изстрелян от уличката в Чийпсайд. Но той е бил прочут флорентински благородник на гости в английския двор, а не човек, който би се шлял из Лондон, където му хрумне. Интересува ме кой е знаел, че ще бъде в Чийпсайд точно онзи ден.

Бенджамин огледа всички. Флорентинците отвърнаха с камени изражения.

— Какво намекваш? — попита Алесандро злобно.

— Господарят ми нищо не намеква — обадох се. — Въпросът е съвсем прост. Някой е причакал лорд Франческо. Някой е знаел, че той ще бъде там. И е знаел най-удобното място, от което да извърши убийството. Това е лабиринт от улички, който би зарадвал всеки плъх, бил той на два или на четири крака.

Настана объркване. Столове се разместиха. Алесандро забърбори нещо на родния си език на Родриго и ръката му посегна към камата в колана му. Родриго остана неподвижен и почука по масата за тишина.

— Мастър Даунби, прислужникът ви е нагъл.

— Не, нагъл, а откровен, лорд Родриго. Ако търсиш истината, честността е най-прекия път към нея. Мога ли да добавя още един

въпрос — защо лорд Франческо е бил сам? — Той погледна към кондотиера, но Родриго беше решил да успокои положението.

— Съгласен съм — каза той спокойно, — че подкупващите любезности няма да ни отведат до истината. Казано направо, брат ми мислеше, че в Лондон е безопасно. Кой тук би му мислил злото? — Ръката му докосна китката на кондотиера, който седеше до него. — Ние сме богати хора и привличаме насиетието. Мастър Даунби, сигурно си видял бесилките пред двореца. Ако слугите са готови да крадат от краля си, защо да не нападнат и гостуващи странници? — Той извади копирена кърпичка изпод маншета на жакета си и елегантно избърса носа си. — А дали някой е знаел къде е брат ми? Аз знаех. Защо знаех ли? Всички знаеха. Той не пазеше в тайна разходката си.

— В такъв случай, милорд, имам още един въпрос — заяви Бенджамин. — Къде са били всички останали, когато лорд Франческо е бил убит?

Този път жестът на Родриго не можа да предотврати бъркотията. Алесандро скочи на крака. Беше развълнуван и забърбори високо на италиански, сочейки към Бенджамин и мен. Разбирах малко от езика, но беше ясно, че не ни желае доброто. Енрико седеше и гледаше към нас, а лицето му изразяваше мълчаливо неодобрение. Жените, макар и не толкова възбудени, триеха очи и си шепнеха. Лекарят Пренесте и кондотиерът Джовани останаха спокойни. Съзрях следа от усмивка по лицето на войника, сякаш се наслаждаваше на объркването на богатите си, благородни покровители.

Независимо от това, както вече казах, винаги е интересно да изучаваш хората, когато са развълнувани. Научаваш повече от жестовете, отколкото от гневните думи. Тримата прислужници Пренесте, Джовани и Мария останаха спокойни и невъзмутими, мълчаливо признавайки, че въпросите на Бенджамин вече са хрумнали и на тях. Но семейството? Родриго хапеше устни. Дясната му ръка беше под масата. Дали стискаше ръката на вдовицата на брат си? Тя, между сълзите и хлипанията, го гледаше с обожание. Алесандро несъмнено преиграваше. Енрико изглеждаше по-спокоен, докато младата му съпруга Беатриче, макар да бе увиснала сълзливо на ръката му, гледаше с пламнал поглед суровото лице на Джовани.

И Бенджамин като мен ги изучаваше и оценяваше различните им емоции. После наведе глава и се усмихна, прикривайки устата си, така

че само аз да го видя. Най-накрая Агрипа, който седеше прегърбен и отегчен до сълзи, се изправи на крака.

— Синьор Родриго — каза той, — въпросът на мастър Даунби е съвсем основателен. Ако не можете да му отговорите, той си губи времето, а вие отказвате щедрото предложение на краля — той наблегна на последната фраза.

След краткото изказване на Агрипа се възцари тишина.

— Въпросът ми остава в сила — настоя Бенджамин.

— Аз ще отговоря от името на всички — каза Родриго. — Денят, в който Франческо отиде в Чийпсайд, аз и всички останали бяхме в Елтъм — той се усмихна и разпери ръце. — Макар, разбира се, да не мога да го докажа. — Нещо друго?

Бенджамин поклати глава.

— В такъв случай — Родриго се изправи — разбирам, че негово величество и милият кардинал са на лов — развлечение, в което бих искал да участвам — той се усмихна фалшиво. — Макар че, разбира се, мастър Бенджамин трябваше да бъде приветстван.

Останалите също станаха и побутнаха столовете си. Родриго се поклони към Бенджамин.

— Мастър Даунби, извини ме. Сигурен съм, че ще се видим покъсно. С нетърпение чакаме да ни придружите в пътуването до Флоренция.

Лорд Родриго бавно излезе от стаята, докато спътниците му, очевидно забравили за нас, заговориха помежду си и го последваха. Агрипа ги последва през залата. Затвори вратата след тях и се запромъква към нас като черен паяк.

— Какво мислите? — прошепна той.

— Надути са като пауни! — изръмжах. — Знаеш ли, Агрипа, в Норфолк има езера, които са спокойни на повърхността, но дълбините им крият опасни течения и всепоглъщаща кал. Семейство Албрици е като тях. Изобщо не им вярвам. Защо не могат да останат в Англия? — изстенах. — Защо трябва да се влачим след тях в Италия?

Агрипа седна до мен и сложи ръка на рамото ми.

— Защото, скъпи Роджър, кралят има и други задачи за вас. И второ, нямаме власт да ги задържим. Трето, какво би могъл да направи кралят? Ако им откаже съдействие, може да излезе, че не проявява интерес.

— Какви други задачи има той за нас? — попитах рязко.

Агрипа ме потупа по рамото и се изправи.

— Нека сам да ви каже — изкудкудака той и се отдалечи.

Погледнах Бенджамин, който беше подпрял брадичка на юмука си.

— Е, господарю?

— Макар лорд Франческо да е мъртъв, Роджър, боя се, че малцина скърбят за него. На Родриго му харесва да се изявява като глава на семейството — понася му като вода на патица. Алесандро е изпълнен с гняв и празни думи. Енрико е студен като риба. Лейди Бианка не прилича на скърбяща вдовица, а лейди Беатриче изглежда пленена от семейния телохранител.

— Ами Пренесте? — попитах.

— Свещеник, учен човек. Добре прикрива емоциите си.

— А Мария?

Бенджамин се усмихна широко.

— Тя е слабата брънка във веригата на Албрици. Джудже, интересен феномен. Има остър и гъвкав ум. Англичанка е и не смятам, че много харесва покровителите си.

— Ами убиецът? — попитах.

— Може да е всеки от тях. Или всички заедно — той млъкна, когато из целия дворец проехтяха сребърни тръби. — Хайде, Роджър, да се измием и облечем, за да сме готови за „скъпия чичо“.

Уморено се заизкачвахме по виещото се дървено стълбище.

— Високо е почти колкото стълбата на Яков — промърморих аз.

Бенджамин се канеше да отговори, когато един глас изсъска.

— Мастър Мърморко Луков!

Огледах се.

— Мастър Мърморко Луков!

Видях малък процеп в стената и пристъпих напред.

— Не ставай глупав! — изсъска гласът. — Качи се в стаята си, но когато ударят камбаните, с господаря си слезте в градината с чемширите. Малка е. Хайде, вървете сега.

Бенджамин ме погледна и сви рамене, за да ми покаже, че е готов да изпълни желанието ѝ. Върнахме се на малкото таванче и довършихме виното и хляба, които бях откраднал. Бенджамин се радваше като дете, едва не заподскача от удоволствие.

— Казах ти, Роджър, Мария е слабата брънка във веригата на Албрици.

Седях мълчаливо и се чудех защо малката жена се свърза с нас така бързо. Най-после камбаните прозвучаха и двамата с Бенджамин слязохме долу. След като заплаших един слуга, че ще го сритам в задника (беше по-дребен от мен), той се съгласи да ми покаже градината с чешмирите. Беше малък, обрасъл с трева идеален квадрат с каменни пейки от всяка страна. Лехите бяха изчезнали, отстъпвайки мястото на диви цветя и няколко опърпани розови храста.

— Насам! — прошепна един глас.

Отидохме до една от пейките и седнахме. Мария очевидно се беше скрила в някаква дупка в храстите зад нас.

— Мария, ти ли си?

— Не, Ричард Трети е, Мърморко — изсъска тя. — И умът ти ли е крив като очите?

— Какво искаш? — попитах.

— За Бога — изсъска Мария, — престовете се, че говорите помежду си, а не с мен! Мили Боже, какви сладки малки гургулици! Вие няма да оцелеете във Флоренция. Ще бъдете като пиленца в гнездото на усойници!

— Какво искаш? — авторитетно попита Бенджамин.

— Истината.

— И каква е истината?

— Нищо не е толкова каквото изглежда.

— Това го разбрахме — отвърнах язвително.

— Млъкни, Мърморко, и слушай. Пази се от кондотиера Джовани. Той обича да убива и не те харесва. Лейди Бианка е леконравна жена. Спеше с брата на съпруга си.

— И защо?

— Защото Франческо беше импотентен.

— Откъде знаеш?

— Няколко пъти е настоявал да го обслужа.

Изревах от смях.

— С ръка. Промъквах се в спалнята им и гледах как се мъчи.

Очите на Бенджамин се разшириха от грубата прямота на джуджето. Направих му знак да си мълчи.

— Защо ни казваш всичко това? — попитах.

— Аз бях вярна на господаря Франческо. Той беше грубиян, но с мен беше добър. Родителите ми бяха пътуващи артисти. Когато умряха от чума близо до Флоренция, господарят Франческо ме прибра в къщата си.

— Ами останалите от семейството? — попитах.

— Синът Алесандро е надут, но много опасен. Има амбициите да направи Албрици велики колкото Медичите във Флоренция.

— Ами Енрико?

— Кротък е, но тихите води са най-дълбоки. Не е Албрици, а член на могъщото семейство Каталина. Майка му умряла в голямата чумна епидемия, точно преди Савонарола да се появи във Флоренция. Баща му и чичо му били убити при загадъчни обстоятелства. Тогава Франческо приел Енрико в дома си.

— И женитбата на Енрико за дъщеря му Беатриче обединила богатствата им.

— Добре казано, Любителю на лук!

— Енрико радва ли се на съюза?

— Понякога негодува, че е в сянката на Албрици, но държи на думата си. Спечелил си е покровителството на Джулио Медичи, кардинал и принц на Флоренция.

— Обича ли лейди Беатриче?

— Обсебен е от нея. А тя е похотлива като разгонена кучка. Виждала съм я в леглото. Би доставила удоволствие на всеки мъж.

— Изглежда виждаш всичко — промърморих.

— Да си малък има и своите предимства!

— Ами Пренесте?

— Хитър и лукав. На всяка манджа мерудия.

— Остава Родриго — каза Бенджамин.

— Жесток, амбициозен мъж — дойде отговорът. — Върховна амбиция и съответстващ талант. Ако може да се наложи, Медичите ще бъдат прогонени от Флоренция и републиката ще бъде възстановена под управлението на Родриго Албрици.

Млъкнахме, когато една слугиня изтропа наблизко с дървените си обувки по чакълестата пътека от другата страна на чемширите.

— Но защо убийство? — попитах.

— Един Бог знае — отвърна Мария. — Може да е работа на всеки от тях или на всички заедно. Господарят Родриго поръча в

Лондон от немските аркебузи. И преди да питаш, да, един от тях може да е бил използван при убийството на господаря Франческо.

— Но защо? — попитах.

— Ах, Стъргачо на лук! Джовани е човек на Родриго. Алесандро? Между него и баща му съществуваше вражда. Беатриче ненавиждаше постоянните упреци на баща си за морала ѝ, но вероятно нищо друго не я интересува истински, ако е задоволена в леглото. Пренесте ще подкрепи всеки, който е на власт. Енрико може да е открил какво прави жена му. Но ако си комарджия, Шалот, ти казвам, че аз бих заложила на амбицията на Родриго, според мен тя е в корена на това зло.

— Ами ти, Мария? — попитах.

Чу се шумолене. Повторих въпроса.

— Тя си тръгна — каза Бенджамин. — Ние също трябва да вървим.

Излязохме от градинката и тръгнахме по улицата около двореца. Минахме покрай кухните, където въздухът ухаеше на пай с месо, пилета, скопени петли и кокошки, които се печеха за вечерното пиршество. Канех се да кажа нещо, но Бенджамин сложи пръст на устните си. Минахме през конюшните, пълни с ковачи и коняри, които почистваха конете след лова в малко оградено място. Той спря и погледна внимателно брега. Бяхме сами — беше късен следобед, кралят се беше върнал и всичко се подготвяше за следващото му удоволствие.

— Ти се оказа прав — каза Бенджамин. — Родът Албрици е гнездо на усойници.

— Ами ако Мария лъже? — попитах.

— Възможно е. Не съм сигурен кое е важно и кое не в тази работа.

Бенджамин седна на тревата. Откъсна една иглика и я заразглежда внимателно.

— Колко много красота в нещо толкова малко — прошепна той. — Дали Мария е искрена? Или е лъжкиня, пратена да ни подмами към смъртта ни?

Седнах до него.

— Безпокои ме загадката зад смъртта на тези хора, господарю. Отиваме да вземем Трокъл и се оказва, че се е самоубил без видима

причина. После ни водят в Лондон, за да разследваме убийството на флорентински благородник...

— Смъртта на Трокъл може да има връзка с това — каза предпазливо Бенджамин. — Но ме озадачава начинът, по който е убит лорд Франческо. При подобни убийства убиецът и жертвата са винаги близо един до друг — той ме погледна. — Роджър, пълнил ли си някога аркебуз?

— Не, те ме плашат. Този барут, пълненето — вечно ме е страх, че могат да избухнат в лицето ми. Смяташ ли — попитах, — че Родриго може да е използвал един от аркебузите, които е поръчал?

Бенджамин поклати глава.

— Не. Агрипа ми каза, че са били проверени.

— И как е постъпил убиецът?

— Видяхме къде е бил убит Франческо — отвърна Бенджамин. — Бил е застрелян в главата, обърнат с лице към уличката, където е бродел убиецът му. Аркебузът, независимо дали е с прав или с по-сложния извит затвор, каквито са италианските, е тежък и неудобен. Дълга пушка е, стига поне до гърдите ти. Как някой би могъл да пренесе подобно оръжие през центъра на Лондон и да не бъде видян? Трудно ми е да приема и че убиецът е стоял в уличката и хладнокръвно го е пълнил. Нужно е време, за да подготвиш аркебуза за стрелба. Помисли какво би направил убиецът. Сигурно е носел рог с барут. Изправил е пушката, опрял е стабилно приклада на земята и я е напълнил през дулото, затиснал е барута с хартиен фишек и я е затворил. След това е поставил куршума върху барута и фишека. Трябвало е да вдигне пушката, да се прицели и да стреля — Бенджамин поклати глава. — Не мога да повярвам, че никой не е видял това. А дори да не са го видели как стреля, как е могъл да избяга с толкова тежко оръжие, и то пак без да го видят.

— Но изстрелът е бил чул — напомних му. — И куршумът е улучил главата на лорд Франческо.

— Е, и?

— Може би убиецът не е бил на уличката. Може да се е криел някъде другаде.

— Невъзможно — отвърна Бенджамин. — Стоях там, където е паднало тялото на лорд Франческо, обърнато точно към уличката. От двете страни има магазини и къщи. Нито един убиец не би могъл да се

скрие в тях, без да го забележат. Нещо повече, ако може да се вярва на Агрипа, изстрелът се е чул откъм уличката — Бенджамин се изправи. — Това е загадка, ребус, енигма. Но хайде, Роджър, „скъпият ми чичо“ ни очаква.

Не мога да опиша какво точно стана после — подробностите ми се губят. Бенджамин стисна ръката ми, за да ме изправи на крака. Надигнах се наполовина, но ботушите ми се подхлъзнаха в калта, паднах назад и повлякох господаря си надолу. И добре, че стана така. Спасих живота му. Чух гръм и свистенето на куршума, който прелетя във въздуха там, където бе стояла главата на Бенджамин.

— Какво става? — извика господарят ми.

Дръпнах го надолу.

— Господарю! — изсъсках. — Някой се опитва да ни убие.

(Бог да го прости, Бенджамин Даунби можеше да бъде много наивен!)

Лежахме проснати на тревата. Стомахът ми се свиваше, та поблагодарих на Бога, че панталоните ми са кафяви.

— Роджър, плачеш ли? — прошепна господарят ми.

— Не, това е само пот.

Притиснах лицето си в студената трева и си спомних колко дълго време беше нужно, за да заредиш аркебуз. Това пробуди героизма ми. Скочих на крака, извадих камата си и без да обръщам внимание на възраженията на господаря ми, хукнах с крясъци през оградената ливада, като някой от рицарите на Артур. Няколко овце, които пасяха там, вдигнаха глави, погледнаха ме със стъклени очи и продължиха да преживят. Най-накрая стигнах до оградата. Убиецът трябваше да е стоял там, когато е стрелял, но не открих нищо — нито следи от стъпки, нито барут, нито дори мирис на барут в пролетния въздух. Може би миризма на изгоряло, но нищо друго.

— Хайде, господарю! — извиках, застанал с разкрасени крака като Хектор. — Прогоних негодника.

Бенджамин прекоси ливадата с дългите си крачки. И той беше извадил камата си. Страхът ми се върна, когато видях колко бледо беше лицето му.

— Господарю — уверих него и себе си, — негодникът е избягал.

— Може просто да е сменил позицията си — нервно каза Бенджамин.

Моментално се хвърлих на земята. Бенджамин отиде до портата и се взря в редиците дървета от двете страни на пътя, който водеше до конюшните и главните дворцови сгради.

— Мисля, че сме в безопасност, Роджър.

Изправих се. Когато разбрах колко съм бил глупав, ръцете ми така се разтрепериха, че не можех да прибера камата в канията си. Все пак убиецът можеше да е имал два аркебуза, напълнени и заредени. Ами ако убийците бяха двама? Краката ми бяха омекнали като желе, затова отново клекнах, отскубнах един чим и го допрях до горещите си страни.

— Роджър, добре ли си?

Изправих се.

— Господарю, кой може да е негодникът?

— Някой, който се опитва да ни уплаши или да ни убие.

Бенджамин се усмихна и ми стисна ръката.

— Колко си смел, Роджър! Не казвай на никого за случилото се.

Той ме хвана за лакътя и ме поведе бързо към двореца.

Щом страхът обхванеше стария Роджър, нямаше мърдане. Стреляли са по мен, промушвали са ме, кълцали са ме, давали са ми отрова, качвали са ме на бесилката, коленичил съм на ешафода, а четири пъти едва не се удавих. Но всеки път се отървавах. Агрипа казва, че или имам късмета на самия дявол, или се ползвам с особено Божие благоволение. Казвам ви го, за да разберете, че не съм страхливец. Просто имам дълбоко вроден инстинкт за самосъхранение, по-силен от този на останалите хора.

Когато се върнахме в стаята си, все още треперех. Бенджамин беше забравил за инцидента. Започна да се чуди кога чичо му ще прати да ни извикат. Аз бях по-уплашен или по-хитър. Когато изляза от стаята, винаги хвърлям на леглото нещо — кърпа или някаква дреха. Този път онова, което бях оставил, беше преместено. Стиснах ръката на Бенджамин.

— Чакай, господарю!

Отидох до леглото си и отметнах одеялата. Едва не припаднах, когато видях голямото, грозно острие на кама, което някой беше забил изпод дюшека точно там, дето щях да се хвърля, ако бях полупиян или твърде уморен.

[1] Shallot (англ.) — вид дребен лук. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Честно мога да заявя, че повечето шамбелани са арогантни глупаци. Но за мен нямаше по-приятна гледка от този, който почука на вратата ни с кана вино и две чаши — изпратени от кардинал Улси за скъпия му племенник. Грабнах каната, налях си чашата до ръба и я изпих на една глътка. Погледнах господаря си.

— Копелета! — прошепнах. — Още не сме тръгнали за Флоренция, а някакъв мръсник, облечен в коприна, вече се опитва да ни убие! Стрелят по нас! Забиват ножове в леглата ни!

Бенджамин не ми обърна внимание. Извади камата и внимателно претърси останалата част от стаята. През цялото време седях, ругаех и отпивах от виното. Нищо друго не можех да направя. Бях ужасен. Най-накрая Бенджамин ме успокои.

— Помисли, Роджър — прошепна той, като приклепна до мен. — Мисли внимателно. Ако убиецът искаше да ни убие, можеше да го направи. Мисля, че просто ни предупреждава, а и теб не те заплашва нищо.

Не мислех така. Бенджамин трябваше да бъде убит край потока. Трябваше да се прибера в стаята, разстроен, а вероятно и пиян, и да се хвърля на леглото. В едно бях сигурен — някой от рода Албрици искаше смъртта ни. Продължих да ръмжа, но най-накрая логиката в думите на Бенджамин успя да успокои страха ми. Колебливо се съблякох, измих се, обръснах се и си облякох най-хубавите дрехи (шамбеланът ни беше уведомил, че кардиналът настоява за това). Чухме звук от тръби в голямата градина долу — знак, че слънцето залязва и пиршеството ще започне. Двамата с Бенджамин се присъединихме към останалите поканени на пира, които минаваха през палата и излизаха в градината от другата страна на голямата зала.

Хенри, великият убиец, дебелият негодник, отново се беше отдал на любовта си към театралността и пиршествата. Владетелят с огромен търбух беше поръчал градината, която стигаше чак до езерото, да бъде обградена с факли. Върху малък хълм бе издигната беседка, просторна

като зала. Вътрешността ѝ беше скрита от преплетени асми, клонки и гроздове от бели лешници. По стените бяха окачени гоблени, таванът бе украсен с бръшлянови листа, подът беше покрит с току-що отрязани клонки тръстика, поръсени с билки. Великолепното помещение беше осветено от стенни факли и редици восъчни свещи върху масите, които бяха подредени във формата на подкова. Шамбелани с бели жезли внимателно изучаваха списъците с местата за сядане. Естествено, Бенджамин и аз бяхме сложени най-накрая. Други придворни и служители се трупаха около по-предните маси, а масата върху застлания със златоткан килим подиум беше за самия звяр, за негово сатанинско величество, Улси и гостите от Флоренция. Зад тази маса, прикрита от голямо знаме в червено, синьо и златно, на което бе изобразен кралския герб на Англия, се намираше малка врата, през която минаваха готвачите и прислужниците, за да сервират различните блюда на гостите. Войници с извадени мечове пазеха в сенките.

След голямо бутане и блъскане най-после стигнахме до местата си. Бях заслепен от блясъка на масата, покрита с бяла копринена покривка. Ние получихме калаени чаши, но на по-високопоставените даваха по-ценни. Блясъкът на златните, инкрустирани със скъпоценни камъни бокали и блюда от масата на краля, отразяващи светлината от свещите, заслепяваше очите. Иззад голямата беседка (построяването ѝ сигурно бе струвало цяло състояние) прозвуча звук от тръби. Хенри се появи в цялото си великолепиe. Върху златните си къдрици носеше украсена със скъпоценни камъни шапка, тлъстото му лице беше зачервено от лова или от лудуването с някоя дама в кралските покои. Почеса златистата си брада. Свинските му очички едва се виждаха сред слоевете тлъстини. Зад него, като Велзевул зад сатаната, стоеше Улси, облечен в пурпурна коприна, с малка шапчица в същия цвят върху сивеещата си коса.

— Лордове и прекрасни дами — кралят разпери дебелите си ръце, целите в пръстени. — Вие сте мои почетни гости.

Той тръгна към подиума. Придворен дръпна назад стола му. Хенри седна, кардиналът също. Прозвуча тръба и всички седнахме.

Загледах се в кралската маса. Хенри беше облечен странно — в обикновена кафява роба. Ако не беше украсената със скъпоценни камъни шапка на главата му и злата усмивка на червендалестото му лице, щеше да прилича на някой весел монах. Флорентинците, разбира

се, бяха ужасно наконтени. Гледах красивите им лица и се чудех кой е убиецът. Джовани кондотиерът, разбира се, не присъстваше, не виждах и Мария. Тайно поблагодарих на Бога — дебелият Хенри много обичаше да се подиграва на по-нещастните от него. Кралицата, горката Катерина Арагонска, отсъстваше. Дори аз бях чул слуховете! Дебела, изоставена и безплодна, тя беше изгубила благоволенieto на краля, който си лягаше с всяка прислужница, която му хванеше окото. Но съдбата на кралицата тепърва предстоеше да се решава.

Онази вечер пих много. Нищо не можех да направя, освен да се тъпча с еленско, лебед, гъска, задушен заек, покрит със златиста коричка дъждосвирец, плодова пита, дюли и желета, които се сервираха с поразителна бързина. Хенри и Улси не ни удостоиха нито веднъж с поглед, но понякога улавях синьор Енрико да гледа замислено към нас. Бенджамин, както му е обичаят, беше мълчалив и внимателно наблюдаваше краля и гостите му от Флоренция. Най-накрая той се обърна към мястото, където седях, притиснат като карфица в кутийка.

— Роджър, забеляза ли?

— Какво? — заекнах, подпрял глава на ръката си.

Пет пари не давах. Отдавна бях престанал да държа на светските обноски. Дебелият Хенри не ме харесваше, а Улси ме мислеше за глупак. Не е ли странно как се върти колелото на съдбата? Хенри умря от отрова, стиснал ръката ми, наричайки ме свой единствен любим приятел! На смъртното легло на Улси държах разпятието, за да може старият Томас, който беше загубил кралското благоволение, да гледа Христос, на когото беше служил толкова зле.

— Трябваше да станеш свещеник, Шалот — изграчи тогава опозореният, умиращ кардинал.

— Като теб, Томас — отвърнах аз.

Това беше последната шега, която Улси чу, преди да премине в отвъдното. Но това тепърва предстоеше. През онази топла пролетна вечер Бенджамин трябваше да ме разтърси и да повтори въпроса си.

— Роджър, забеляза ли? — Той ме раздруса и цъкна ядосано с език. — Кралят и придворните не са облечени разкошно, а в обикновени дрехи.

Огледах се разсеяно. Бенджамин беше прав и скоро разбрах причината. В края на вечерята Великият звяр скочи на крака.

— А сега ще забавляваме нашите гости — обяви той — с една английска игра.

Откъм подмазващите се придворни се дочуха одобрителни ръкопляскания.

— „Пън в блатото“!

— Да! Да! — закрещя хорът от кретени.

Кралят слезе от трона и се отправи към входа на лятната къща. Едва тогава забелязах как смразяващите му сини очи ми хвърлиха бърз, лукав поглед. Хенри свали наметката си и я хвърли на един прислужник. Отдолу беше облечен в тънморав панталон, напъхан в кожени ботуши и бяла батистена риза, отворена на врата.

— Трябва да сме осем! — извика той. — Норис, Брандън, Болейн! — помисли малко, преди да посочи още трима други придворни. След това отново замълча, притиснал пръсти към устните си. — И кой ще бъде осмият? — усмихна ми се самодоволно.

Сърцето ми спря.

— Шалот — каза той. — Ти си здрав негодник!

Отместих поглед.

— Шалот! — Гласът на Хенри прозвуча заплашително.

— Стани! — изсъска господарят ми.

Изправих се на крака. Погледнах тлъстото, зло лице на краля и кимнах послушно. Хенри плесна с ръце. Останалите участници свалиха робите си. Всички бяха облечени като краля. Макар и пийнал, разбирах, че съм попаднал в капан. Те носеха панталони, риза и подходящи ловни ботуши. Аз бях в най-хубавите си дрехи и с меки, високи обувки. Щях да стана за смях. Водени от краля, гостите се спуснаха под хълма към едно малко езеро. „Пън в блатото“ е проста игра, обичана от дебелоглавите селяндури и от малоумници като Хенри. Общо взето, един пън се пуска в езеро, осемте играчи скачат след него и който го извади на сухо, е победител. Естествено, другите имат интерес да му попречат. Беше груба, дивашка игра, в която понякога дори умираха хора. Отидох да си сваля жакета.

— Не, не — извика кралят. — Така, както си, Шалот! Не сваляй нищо от себе си.

Зад него зърнах Улси. Ще отдам дължимото на негово високопреосвещенство — съзрях искрица съжаление в хлътналите му тъмни очи. Флорентинците решиха, че това е много забавно, макар че

Енрико, късоглед както обикновено, ми се усмихна съчувствено. Останалите бяха като лаеща глутница хрътки, която повтаряше заповедта на краля да не свалям нито една от най-хубавите си дрехи. Те не само искаха да се наслаждават на играта, но и на перспективата за най-любимото забавление на човешкия род — да се надсмеят над някого, да наблюдават как го правят за посмешище.

— Върви, за Бога! — прошепна ми Бенджамин. — Не отказвай, Роджър!

Все още гледах тъпо и леко зашеметен от пиенето към калното езеро.

— Ваше величество, милорди, господа! — Шамбеланът ми се усмихна злобно. — И всички останали. Заемете местата си!

Зачервен от неудобство, се промъкнах в редицата. Сигурно съм изглеждал жалък, облечен в най-хубавите си дрехи и леко пиан, застанал между мъже, подготвени за играта.

— Хвърлете пъна! — заповяда кралят.

Един оръженосец хвърли дървото във въздуха. То падна с шумен плясък в езерото и аз получих първото си кръщение с кална вода.

— Тръгвай! — извика кралят.

Той и останалите се хвърлиха напред, блъскайки се един друг. Аз бях малко по-колеблив и смехът се усили. Какво да ви кажа? След минути бях покрит с черна кал от глава до пети. Блъскаха ме, ритяха ме, потапяха ме във водата под смеха на зрителите. Разбира се, в тези игри дебелият Хари, негово тлъсто величество, винаги трябваше да е победител. И, естествено, той първи извади дебелия, тежък пън на брега.

Отново се подредихме, отново хвърлиха дънера. Когато тръгнах напред, кралят, който беше до мен, ме препъна и аз паднах по очи в тинята. Е, старият Шалот може да е страхливец, но си има гордост. Надигнах се и изтичах във водата. Бях като обезумял. Все пак аз бях Шалот, уличният побойник, царят на съмнителните квартали, господарят на тесните улички. Знаех всички мръсни номера, прилагани в близък бой и, повярвайте ми, използвах ги. Праснах с лакът царственото ухо на Чарлз Брандън, херцог на Съфолк, а ботушът ми се заби в слабините на сър Хенри Норис. После грабнах пъна и го завъртях като древен герой. Излязох от езерото и триумфално го оставих на брега. Познавате тълпата — тя си остава тълпа, независимо

дали е облечена в коприна или парцали — настроението ѝ е променливо. Аплодисментите на придворните на Хенри се издигнаха високо към тъмнеещото небе. Погледнах тържествуващо към Бенджамин, но той предупредително поклати глава.

Само че старият Шалот не го беше грижа.

Отново се наредихме и влязохме. Ритах, хапех, щипех и отново изнесох пъна на брега. Заслужаваше си да видите стария Хенри. Почервенял от ярост, той се блещеше към придворните си. Виковете заглъхнаха. Бяха забравили първото правило — Хенри никога не губи. При следващото хвърляне на пъна вече се бях поуспокоил, но нямах избор. Норис и Брандън ме държаха под водата. Дебелият Хенри, чийто мокър задник се тресеше като на глиган, изтича на брега с пъна, после заподскача нагоре-надолу под рева на тълпата. Заприлича ми на дебело, прекомерно израсло бебе със зачервено лице.

Подредихме се за последен път. Който спечелеше сега, щеше да е победител. Бях достатъчно хитър, за да не спечеля, но реших да се позабавлявам. Сборичкахме се, хора се навеждаха, блъскаха и бутаха, потяха се и ругаеха. Най-накрая съзрях удобен случай. Хенри се беше навел с разтворени крака. Клекнах зад него, вдигнах ръка към слабините му и здраво го стиснах за топките. После побягнах като хрътка, преди звярът да успее да се огледа. Той изви като бито куче, но продължи да стиска проклетия пън и се запъти като победител към брега. Докато придворните го аплодираха, аз се усмихвах глуповато в ролята на достойния, но победен противник. Крадешком хвърлих поглед към Хенри и сърцето ми подскочи от удоволствие. Лицето му беше още зачервено, изкривено от болка, и той тайно опипваше предницата на панталоните си.

След това пиршеството приключи. Бенджамин ме завлече в стаята. Съблякох се, отворих прозорец и изхвърлих хубавите си, но кални дрехи през него.

— Нека негодниците вземат и тях! — изревавах.

Измих се, допих виното, легнах си и след няколко мига вече спях дълбоко. Събудих се на другата сутрин свеж като маргаритка, вдигнах Бенджамин и двамата слязохме в кухнята, за да закусим.

— Сега какво? — попитах между зальците хляб и сирене.

Междувременно правех неприлични жестове към готвача, който беше отказал да ми даде от свинското, намазано с горчица и

подправки, което се печеше бавно на шиш. Миришеше много вкусно.

— Ще чакаме да видим какво иска „скъпият ми чичо“ — отвърна Бенджамин.

„Скъпият чичо“ скоро ни уведоми за присъствието си. Един шамбелан влезе, извика имената ни и без излишна тържественост ни поведе към кралските покои, а оттам — в личните стаи на Улси. Кардиналът и неговият крал се бяха отпуснали в тапицирани кресла пред огъня и си шепнеха, сближили глави, докато прелистваха някакви документи. Шамбеланът съобщи за нас и се оттегли. Знатната двойка не ни обърна внимание. Ние, разбира се, бяхме коленичили, както изискваше протоколът. Двата негодници продължаваха да си дрънкат. Погледнах към Бенджамин, но той поклати глава, предупреждавайки ме с поглед да бъда търпелив. Още бях бесен от случилото се предишната нощ. Много си харесвах моравия жакет със сребърни ширити и златни копчета, а и не обичам да ме обиждат. Затова направих единственото, което човек може да направи, без да го обвинят. Почувствах как стомахът ми къркори и пръднах. Бенджамин сведе глава, раменете му се тресяха. Хенри леко се обърна, сините му очи проблеснаха като парчета лед. Улси изглеждаше толкова възмутен, че се запитах дали кардиналите пърдят или стомасите им се различават от тези на останалите хора.

— Какво става?! — възкликна кралят.

Знаете, че старият Шалот държи на своето. Повторно наруших благоприличието.

— Негодник! — Кралят скочи на крака и ме изгледа гневно.

Напомни ми на един ужасен учител, който имах някога. Улси продължаваше да гледа в огъня. Години по-късно ми каза, че ако се бил изправил, щял да избухне в смях. Извъртях очи към небето.

— Твое величество — заекнах, — стомахът ми винаги се свива от страх, когато съм в твоето божествено присъствие.

(Винаги съм си бил сладкодумен негодник.)

— Твое величество — продължих с ласкателствата, — ти властваш над ума и сърцето ми, но стомахът ми е друга работа.

— Ще накарам да приготвят бесилката! — изръмжа Хенри.

Той прекоси голямата стая и седна на стола, който приличаше на трон. Сред шумолене на коприна и повей на парфюм Улси се намести до него.

Кардиналът взе сребърно звънче и позвъни, усмихвайки се мило на племенника си. В ламперията се отвори скрита врата и аз подскочих. Агрипа влезе тихо като сянката на смъртта и се поклони на краля, който не му обърна внимание, защото бе вперил яростен поглед в мен. Докторът застана зад господаря си.

— Скъпи племеннико! — Улси се наведе напред и сплете украсените си с пръстени ръце. — Скъпи племеннико — повтори той, — радвам се да те видя пак.

Той побутна стола си назад и се изправи. Заобиколи писалището, изправи Бенджамин и го целуна по двете бузи. Погледна към мен, намигна ми лукаво и се върна на мястото си.

— Седнете, за Бога! — Кралят щракна с пръсти към нас и посочи към два стола пред писалището.

Бенджамин с радост се подчини. Аз се отпуснах до него, чудейки се дали за всеки случай не трябва да пръдна още веднъж. Хенри се размърда в креслото си и изкриви лице в болезнена гримаса. Това стопли сърцето ми — прощалният ми подарък от предишната вечер още му държеше топло. Подозирам, че знаеше кой е бил — свинските му очички се бяха присвили, червените му устни бяха нацупени като на сърдито момиче. Такъв си беше Хенри! Винаги искаше да си играе с момчетата, стига да печели и мразеше да го виждат да плаче публично. Беше изпълнен с арогантност! Веднъж осъди сина на един благородник на смърт. В деня преди екзекуцията спрял бащата в двора.

— Защо не ме молиш да пощадя живота на сина ти? — попитал венценосният негодник.

— Прекалено много ме е срам — измънкал горкият човечец.

— Щом теб те е срам да молиш — изревало чудовището, — нас пък ни е срам да го помилваме!

Можете ли да повярвате? Да пратиш един младеж на смърт, да откажеш да го помилваш, само защото старият баща бил твърде уплашен, за да моли за милост! Имам копие от портрета на Хенри, рисуван от Холбайн. Пазя го в тайната си стая. От време на време, когато съм в лошо настроение, се упражнявам в хвърляне на нож по него — изкуство, което научих от една ханъма в харема на Сюлейман.

В онази стая в Елтъм друга картина привлече вниманието ми. Висеше на стената вляво от краля. Под нея, на маса от кедрово дърво имаше свещник с осем запалени свещи като оброк в светилище.

Докато кралят и Улси си разменяха обичайните любезности с господаря ми, аз разглеждах картината. Беше голяма, поне два метра висока и около метър и двайсет на ширина. Привлече вниманието ми с бляскавите си цветове и майсторството на художника. (Вие, млади хора, трябва да знаете, че през 1523 година на Англия тепърва предстоеше да види бляскавите творби на италианските художници.) На тази картина Хенри VIII беше много по-млад, по-слаб и красив. Беше коленичил на молитвено столче, с цвете в ръка пред гробницата на баща си в Уестминстърското абатство. Другата ръка на Хенри беше поставена върху книга и като присвих очи, видях, че е Библията, разтворена на Второзаконието. До гробницата имаше простичък олтар, върху който стоеше сребърно разпятие. В двата му края имаше вази с цветя. До олтара се виждаше малък триптих, който представляваше смъртта на баща му, погребението и коронацията на новия крал. На стълбите на олтара, вляво от младия крал, имаше нещо като малка кошничка с китка, използвана за поръсване със светена вода. Улси забеляза погледа ми.

— Мастър Шалот, харесва ли ти картината?

— Да, твое преосвещенство, много е жива и цветовете са чудесни — поклоних се на звяра. — И твое величество много си прилича.

Кралят направи гримаса.

— Подарък — промърмори той — от покойния лорд Франческо Албрици. Подари ми я заедно с това.

Той бръкна под батистената си риза и извади златна верижка с блестящ изумруд. Издялан във формата на сърце и поставен в обков от чисто злато, той заблестя като огън на светлината на свещите.

— Подаръци от семейство Албрици и град Флоренция — каза Улси. После се усмихна самодоволно. — Негово величество напълно го заслужава. Флоренция има нужда от съюз с нас, от нашата вълна и от нашата подкрепа. — Той замълча, когато Хенри се приведе към писалището и разплиска чашата с вино. — Нашият добър приятел доктор Агрипа — продължи Улси — сигурно ви е осведомил за ужасното убийство на Франческо?

Бенджамин кимна.

— И можеш ли да ни помогнеш, скъпи племеннико?

Бенджамин разтвори ръце.

— Скъпи чичо, това е голяма загадка. Как може някой да бъде застрелян на обществено място и никой да не види убиеца? Особено щом е носел аркебуз, който е трябвало да зареди на място?

Улси направи знак с ръка.

— Разбирам проблема ти, скъпи племеннико — отново се усмихна самодоволно. — Но се доверявам на способностите и уменията ти.

— Кой би убил синьор Франческо? — попита направо Бенджамин.

Улси сви рамене.

— Влиятелните мъже винаги имат врагове.

— Но в Англия, скъпи чичо?

— Може би не. Въпреки това — продължи Улси — не се съмнявам, че убиецът е сред приближените на лорд Франческо, макар че как и защо е било извършено убийството, това трябва да разбереш ти — кардиналът облиза червените си, чувствени устни. — Не можем да си позволим да ни обвинят, че сме мудни, когато трябва да защитим нашите гости, които са и официални пратеници. Какъв по-добър отговор от това да възложи на собствения си племенник да разкрие убиеца?

Той погледна с обич към Бенджамин. Затворих очи и изругах на ум. Кардиналът не би разпознал истината, дори да го ухапеше по тлъстия нос. Знаех, че в тази работа има доста повече от това, което се вижда, както казал старият епископ на гърдестата млекарка.

— Но, скъпи чичо, трябва ли да заминем във Флоренция с тях? — попита Бенджамин.

— А! — Улси вдигна пръст и се усмихна през рамо на доктор Агрипа, който седеше там, стиснал широкополата си шапка, с лице неподвижно като на статуя. — Имаме и други задачи за теб.

— Какви например, скъпи чичо?

Улси не реагира на сарказма в гласа на Бенджамин.

— Първо, негово величество би искал флорентинският художник, нарисувал тази картина, да дойде в Англия. Искаме да му поръчаме подобни портрети на семейството на негово величество и придворните му — Улси прехапа устни. — Останалите въпроси са, как да кажа, по-деликатни.

(Божичко, казах си, ето на: горкият Шалот отива в леговището на лъва. Или, както обикновено, е хвърлен с главата надолу в нужника.)

— Скъпи племеннико, знаеш ли нещо за политиката на Флоренция?

Бенджамин поклати глава.

— Това е голям град — каза Улси, — построен на Арно, който владее ивица земя, минаваща през цяла Италия. Има банкова система, на която завижда цяла Европа, защото му дава влияние далеч извън границите му. Флоренция дължи величието си на фамилията Медичи и по-специално на Лоренцо Великолепни, който умря преди тридесет години. Той превърна града в перлата на Европа — Улси се усмихна. — Имаше някои затруднения, но ги преодоля.

(Старият Улси беше цар на лъжите. Затруднения, как ли не! Лоренцо бил заобиколен със заговори от всички страни. Най-опасен бил заговорът на Паци, който включвал убийството на любимия брат на Лоренцо Джулиано в една от флорентинските катедрали. Лоренцо смазал заговора. Обесил архиепископ Салвиати, един от главните заговорници от прозореца на двореца си, та обутите му в пурпурни чорапи крака се люлеели изпод расото като език на камбана. Останалите били убити в големия двор на палата, който заприличал на касапница с труповете, висящи от прозорци и балкони. Главният конспиратор Джакопо Паци бил измъчван и обесен. Трупът му бил изкопан от флорентински деца, които го влачили по улиците. От време на време спирали, завързвали го за някоя врата и викали: „Отворете на Джакопо Паци!“)

— Лоренцо имал трима сина — продължи Улси, — за които казвал: „Единият е добър, другият е проникателен, а третият е глупак.“ Глупакът Пиеро успял да изгуби Флоренция и това довело до прогонването на Медичите. Проникателният станал папа Лъв X — той се усмихна на Бенджамин. — Да ти напомня ли, племеннико, за отношението на Лъв към Светата майка църква и висшите ѝ служители? Веднага щом бил избран за папа, той написал писмо, в което се казвало: „Бог ни даде папството, да му се насладим.“ — Кардиналът въздъхна драматично. — Лъв вече го няма и съветът на кардиналите избра Адриан от Утрехт, който е решен да реформира църквата и да разчисти клоаката, в която се е превърнал Рим.

(Вече съм писал за това — Рим наистина имаше нужда от прочистване. По времето на Адриан там имаше повече магьосници, проститутки, гадатели и вещици, отколкото във Франция и Англия, взети заедно. Но папството беше завличано в калта от хора като Родриго Борджия, по-известен като Александър VI. Той и любимият му племенник Чезаре бяха превърнали Рим в зловонна яма. Когато Александър изпадна в агония, тръгнаха слухове за свръхестествени събития. Слуги се кълняха, че чули умирация папа да се моли на някакъв невидим събеседник за още малко време и си спомнили историите, че Александър е продал душата си на дявола, който му обещал да бъде папа точно единадесет дни и една седмица. Казваха, че са виждали дявола да скача из спалнята в образа на маймуна. Един от слугите го хванал, но умирацият Александър изкрещял: „Пусни го! Пусни го! Това е дяволът!“ Същата нощ той умрял. Часове след смъртта му водата вряла в устата му и от всяко отверстие на тялото му излизала пара. Никой не посмял да се приближи до трупа. Лицето му станало мораво и се покрило със синьо-черни петна. Носът му бил подут, устата разкривена, а езикът — почти двоен. Устните му били така подути, че закривали долната част на лицето му. Най-накрая, след като папските апартаменти били плячкосани, група носачи се съгласила да напъха трупа в ковчега. Увили го в килим и го натъпкали вътре с помощта на дървени колове. О, да, Рим имаше нужда от реформи и новият папа Адриан трябваше да изпълни херкулесов подвиг. Малкият ми капелан пак подскача на стола си! „Каква гадост!“, крещи той. „Каква гадост! Защо тогава още си римокатолик?“ Удрям глупака през китките с ясеновия си бастун. Много е просто — църква, която може да преживее подобни на Александър, трябва да е закриляна от Бога. Но ето че пак се отклоних.)

В онази стая преди много години Улси плетеше паяжина, която трябваше да доведе до свалянето на един папа, издигането на друг и унищожението на Рим. Това щеше да предизвика вълнения, които щяха да унищожат онази Европа, която познавахме. Разбрах, че негово сатанинско преосвещенство ще стигне до същността на въпроса, когато нави пурпурните ръкави на расото си и се наведе напред. Наблюдавах го внимателно. Не смеех да погледна към дебелия Хенри, който се беше свил в стола си, сърбаше виното и ми хвърляше убийствени погледи.

Улси снижи глас.

— Медичите се върнаха във Флоренция, която сега се управлява от кардинал Джулио де Медичи. Той вярва, че Адриан е много болен и няма да живее дълго — Улси погледна огромния си пръстен с рубин, в който се говореше, че е затворил могъщ демон. — Кардинал Джулио иска да знае какво ще стане, ако Адриан умре и кардиналите отново се съберат на конклав.

— Искаш да кажеш, скъпи чичо — намеси се Бенджамин, — че кардинал Джулио де Медичи иска подкрепата ти, ако това се случи.

Улси се облегна на стола си.

— Скъпият ми племенник! Умен както винаги.

— И какъв отговор трябва да му дадем? — попита Бенджамин.

Улси сви рамене, сложи лакти на облегалките на стола и преплете пръсти.

— Ще напишем писма до кардинал Джулио. Но истинският отговор ще бъде предаден от теб. Ще му кажеш: „Англия ще каже «да», ако когато Англия попита, Рим каже «да»“ — той се усмихна на озадачените ни лица. — Знаеш ли какво означава това, скъпи племеннико?

Бенджамин поклати глава.

— Чудесно! — каза Улси. — Не е нужно да знаеш. Но когато моят брат во Христe те попита, а той ще те попита, това е отговорът, който трябва да му дадеш — той започна да рови из парчетата пергамент на бюрото. — Времето лети. Утре Албрици си заминават и вие ще тръгнете с тях. Ще ви дадем нужните писма и пари за пътуването. Трябва да пътувате до Флоренция. Ще помогнете на лорд Родриго да открие убиеца на брат си. Ще се срещнете с художника на този прекрасен портрет — Улси вдигна ръка към картината, която висеше на стената зад него. — Ще предадете съобщението ни на добрия кардинал и ще ни донесете отговора му.

— Кое от тези неща е най-важното, скъпи чичо? — попита Бенджамин. — И какво ще стане, ако не успеем да открием убиеца на лорд Франческо?

Улси елегантно сви едното си рамо.

— Не мога да ти кажа. Но лорд Родриго ще държи да получи удовлетворение. Флоренция трябва да разбере, че ръката на английското правосъдие е дълга и безмилостна. На английска земя

беше извършено престъпление срещу пратеник в кралския двор. Негово величество настоява най-много на това.

Хенри остави чашата си с трясък и ме повика с пръст. Изправих се.

— Приближи се! Още!

Подчиних се, той сграбчи жакета ми и се оригна силно в лицето ми. Безумните му свински очички ме гледаха яростно.

— Ако не свършиш работа — изсъска звярът, — изобщо не се връщай у дома!

ГЛАВА ПЕТА

Страхувах се от дебелия Хенри, но стоях там с каменно лице, макар стомахът ми да се свиваше. Улси лекичко потупа краля по рамото.

— Твое величество — измърка той, — мастър Шалот ще успее. Разбира се, с помощта на моя знаменит племенник.

— Не доведоха Трокъл — измърмори дебелият негодник, стрелкайки ме със свинските си очички.

(Странно, нали? Години по-късно, когато дебелият Хенри гниеше от сифилис, не ме оставяше да изляза от полезрението му. Тогава му напомнях колко ме ненавиждаше в онези ранни години. Той ме поглеждаше с насълзени очи, свиваше лигавите си червени устни и стискаше ръката ми в лапата си. „Прекалено много си приличаме, Роджър“, промърморваше той. „И по сърце, и по душа.“

Това е най-тежката обида, която някога са ми нанасяли! Ако бях повярвал, че е истина, щях да си вържа камък на врата и да отида да поплувам в езерото с патиците.)

До мен Бенджамин се размърда и почисти гърлото си.

— Твое в-величество — каза той, умишлено заеквайки, за да създаде впечатление, че е изнервен.

(Понякога старият Бенджамин се проявяваше като отличен актьор. Би могъл да даде няколко урока на Бърбидж^[1].)

— Твое величество — повтори Бенджамин колебливо, — мастър Трокъл се е самоубил.

— Глупав дъртак! — каза рязко кралят.

— Но защо го е направил? — попита господарят ми, гледайки чичо си.

Улси сви рамене, разрови се отново из пергаментите и извади копие от своето писмо, което Агрипа беше занесъл на Трокъл.

Двамата с Бенджамин го прочетохме внимателно. То беше покана към мастър Трокъл да дойде в двора и да донесе определени

билки за неразположението на краля. Бенджамин го върна и поклати глава.

— Защо би се самоубил, чичо?

Улси направи гримаса. Наблюдавах лукавите му очи.

— По-важно е друго — намесих се аз. — Защо е бил поканен в двора?

Улси подръпна копринените ръкави на робата си.

— Мастър Трокъл искаше разрешение да замине в чужбина и да работи в Сорбоната. Аз, разбира се, му позволих. — Улси подаде нови документи, копия от писма от канцлерството, които разрешаваха на Трокъл „свободно преминаване през Дувър“. — Но — продължи Улси — исках първо да дойде тук.

— Беше добър лекар — изръмжа кралят. — По-добър от някои глупаци, които се въртят наоколо.

(Знаете ли, това е единствената тема, на която бях съгласен с великия убиец — лекарите! Повечето от тях не могат да различат главата от задника си, сред тях са едни от най-големите лъжци, които съм срещал. Помнете съвета на стария Шалот — ако искате да останете здрави, стойте колкото се може по-далеч от лекари! Когато глупавият стар негодник, който се нарича мой лекар, се опита да ме посети, винаги изливам върху него цукалото от прозореца на стаята си. Той отскача и вика, че ми желаел доброто. Пускам кучетата по него и казвам: „Те също!“ Да знаете само как тича негодникът!)

Но да се върнем на дебелия Хенри. Той седеше в онази голяма стая и кървясалите му очи неотклонно ме следяха. Дося ми се пак да го ядосам, но реших, че ще насиля късмета, затова само се усмихнах.

— Трокъл е мъртъв — промърмори Бенджамин.

— Да, така е, скъпи племеннико. А сега заминаваш за Флоренция. Запомни ли съобщението ни за кардинал де Медичи?

— Какво означава то? — попита Бенджамин.

— Това не те засяга.

— Знае ли негово преосвещенство, че идваме?

Улси се усмихна неискрено, склочи ръце и се подпря на масата.

— Миналата есен, скъпи племеннико, както може би си спомняш, пътувах с негово величество краля до Болоня. Там се видях с кардинал Джулио де Медичи. Работехме върху нов съюз, който ще обедини Англия, Свещената Римска империя, Испания, италианските

държави и папството срещу французите. — Улси сви устни. — Обсъждахме много неща. Албрици дойдоха тук като пратеници, за да — как да се изразя — да потвърдят приятелските връзки, които създадохме с кардинала в Болоня. Сега се върни там с тайното послание и, ако е възможно, открий убиеца на лорд Франческо.

— Какво ще стане, ако убиецът е англичанин? — попитах аз. — Какъв е смисълът да се ходи във Флоренция?

Улси ме изгледа мрачно.

— Не ставай глупав! Кой в Англия би искал да убие Франческо? Погледни фактите, страхливецо, дебелоглав изкуфял негоднико! — Той се отдръпна назад. — Бог знае какво вижда племенникът ми в теб. Очевидно е, че само някой от роднините и приближените му би могъл да планира подобно убийство.

Всъщност не беше така, но дори тогава знаех кога да си държа устата затворена. Още повече, че Бенджамин ме риташе по кокалчетата.

— Ще отидете — отсече кралят. — Ще заминете във Флоренция, чувате ли ме?

Както казват, вместо да намигаш на слепия, смушкай го. Подскочихме като зайци, поклонихме се, изскочихме от стаята и поехме по дългия коридор. Агрипа се присъедини към нас там, дружелюбен и внимателен.

— Настроението на краля не е толкова добро, колкото би могло да бъде.

— Какво те кара да кажеш това? — попитах саркастично.

Агрипа се усмихна, но усмивката му напомняше повече на насмешка, защото изчезна почти в мига, когато се появи.

— Ти ще дойдеш ли във Флоренция? — попитах, загледан в безцветните му очи.

— Не, не мога да отида в Италия — каза той. — И няма да се видим, преди да заминете — той вдигна предупредително пръст. — Бъдете внимателни. Както много пъти съм казвал, когато става дума за благородния крал и господаря ми, кардинала, нищо не е такова, каквото изглежда.

С тези думи той се завъртя и се отправи към покоите на краля.

Нямахме много време да мислим над предупреждението на Агрипа. На другата сутрин ни събудиха рано, много преди да съмне.

Един як сержант ни изрита от леглата и ни предупреди, че Албрици отплават с утринния прилив. Скочих от леглото и погледнах през тесния отвор за стрелци. На двора бяха запалени факли и конярите оседлаваха конете. Прислужници се бяха наредили пред кухненската врата за купи овесена каша с мляко и мед. Съзрях семейство Албрици, потрих ръце и погледнах към господаря ми.

— Защо не ни казаха, че ще тръгнем толкова рано?

Бенджамин сви рамене.

— Бог знае! — Той се усмихна леко. — Може би „скъпият ми чичо“ е решил, че може да опитаме да избягаме.

— „Скъпият ти чичо“ е бил съвсем прав! — изръмжах. Щях да продължа да се оплаквам, но на вратата се почука и малката Мария се промъкна вътре, свежа като маргаритка. Като ме видя по нощница, плесна с ръце и се разсмя.

— Едва снощи беше решено, че ще заминем — каза ми тя. — Господарят Родриго получи новини, че пизанският кораб „Бонавентура“ ще отплува от Даугейт с утринния прилив — тя отново плесна с ръце. — По-бързо се обличайте — после ми се усмихна. — Радвам се, че ще дойдеш, Лукчо, харесвам те.

— Това е прекрасно! — изръмжах в отговор. — И аз те обичам. Когато стигнем във Флоренция, може да се оженим.

Заливайки се от смях, Мария се измъкна от стаята. Ние с Бенджамин се измихме, преоблякохме и събрахме багажа си. Когато свършихме, се загледах в мъглата, която се стелеше из двора. Изпитвах носталгия. Помислих си за Ипсуич, за калдъръмения му пазарен площад и църковните камбанарии, които се очертаваха на фона на синьото небе. Липсваше ми дори училището на Бенджамин за сополиви хлапета.

— Не искам да ходя във Флоренция — изстенах. — Не искам да видя проклетите прелести на Италия!

— Хайде, Роджър — Бенджамин ме разтърси за рамото. — Време е да тръгваме.

Стигнахме до Лондон и се отправихме към кея в Даугейт. „Бонавентура“ вече беше започнал подготовка за отплаване. Провизиите бяха натоварени на борда, отведоха празните каруци и разседланите коне. Албрици вече бяха пристигнали. Последвахме ги по мокрото мостче и се качихме на палубата.

Не съм моряк — корабите поначало ме плашат, а „Бонавентура“ ме уплаши особено много. Беше тримачтов боен кораб, въоръжен догоре с оръдия. Ние с Бенджамин бяхме настанени между палубите до едно от тях и когато се огледах в тъмнината, сърцето ми замря — това нямаше да бъде разходка по Темза. Хвърлих на земята седлата, бойните ни колани и останалия багаж и се върнах на палубата. Родриго, Алесандро и Бианка стояха с капелана и част от екипажа на кораба близо до гротмачтата. Заради тъмните си дрехи и мъглата, която идваше от реката, те приличаха на призраци. Родриго ни видя и ни махна да се приближим.

— Мастър Даунби, чичо ви ни желае приятен път — той посочи буретата, които товареха на борда. — И в знак на благопожеланията си ни изпраща вино.

Дребен човек с кафяво наметало, мургав, с блестящи черни очи, се появи на палубата. Дъвчеше края на едно перо и проучваше някакъв свитък пергамент. Мърморейки си, той се оглеждаше и подробно проверяваше багажа на Албрици.

— Матео! — извика Родриго. — Ела тук!

Изглеждаше кротък, напомняше повече на монах, отколкото на иконом. Не разбираше и дума английски. Родриго ни го представи като Матео, главен иконом на покойния Франческо.

— Човек, на който може да се има доверие — заяви Родриго, потупвайки го по гърба. — Брат ми винаги казваше, че би му поверил живота си.

Матео явно разбра за какво става дума, защото лицето му стана печално и очите му са напълниха със сълзи. Той тъжно поклати глава.

— Ще скърби вечно — тихо каза Родриго. — Обичаше брат ми. Само работата му помага да забрави мъката си. Матео намери този кораб. Исква да напусне Англия колкото може по-скоро.

Родриго каза нещо на италиански. Матео го изслуша мълчаливо, усмихна ни се благо, после произнесе бурна и дълга реч.

— Какво каза? — попита Бенджамин.

— Казах му, че ще отмъстите за кръвта на брат ми — отвърна Родриго.

— А какво отговори той?

— Матео казва, че ще ви помогне с каквото може.

И двамата му благодарихме. Родриго се извърна. Ние с Бенджамин отидохме до борда на кораба и се наведохме над перилата, загледани в тъмния, пуст кей.

— Не се тревожи, Роджър — промърмори Бенджамин. — Ще се върнем. Усещам го. Няма да загинем в Италия.

— Много ти благодаря — отвърнах с горчивина. — Но все пак мразя проклетите кораби!

Загледах се към гротмачтата, където опънатите платна плющяха на ранния утринен вятър, сякаш искаха да се откъснат. Моряци, голи до кръста, тичаха по палубата, без да се впечатляват от студената, лепкава мъгла — чуждоземни, стройни и сурови мъже със загрубели ходила и просмукани със сол тела, ловки като маймуни. Те тичаха край нас и ни подвикваха обидни думи. Бях прекалено унил, за да им отвърна, както трябва. Чух някои от моряците да подсвиркват и се огледах. Вратата на една каюта се бе отворила и през нея излязоха двама души. Едната беше Беатриче. Дори на слабата светлина си личеше колко е красива. Без да обръща внимание на закачките на моряците и неприличните им думи, тя се движеше като кралица. Смушках Бенджамин, докато тя и спътникът ѝ прекосиха палубата покрай група моряци и се приближиха към нас. Бенджамин се обърна, за ги поздрави.

— Добър вечер, синьори.

Гласът ѝ беше мелодичен, а английският добър, макар да се долавяше лек акцент. До нея Джовани отметна качулката си, разкривайки странното си, малко женствено лице. Забелязах колко чисти и добре поддържани бяха пръстите и ноктите му. Той леко се поклони.

— Синьори — каза насмешливо, — добре дошли на борда — после се изкашля. — Но вие сте...

— На нашето място! — отсече Беатриче. — Това е любимото ни място на кораба.

— В такъв случай, мадам — отвърна Бенджамин, — явно имате добър вкус.

Беатриче му се усмихна и сърцето ми подскочи. Наистина беше красива. После погледна към мен и усмивката ѝ стана по-широка.

(„Ще млъкнеш ли?!, крещя на капелана. Навремето бях привлекателен за жените, въпреки кривогледството си!“ Вземам

бастуна и удрям дребния нахалник по кокалчетата. Какво знае той? Някога ухажвах най-красивите жени, не зяпах като него в деколтето на Фийби, докато изнасям проповед в църквата.)

Безмълвно попивах красотата ѝ. Очите ѝ блестяха — кафяви, големи и леко дръпнати. Красивите ѝ вежди се разперваха като криле към външния край. Носът ѝ беше прав, скулите — високи, но заоблени, брадичката — нежно заострена под изящната уста, напомняща розова пъпка.

(Виждам, че капеланът се вълнува, подскача и се върти на стола, мърмори нещо трескаво. Винаги е харесвал креватните подвизи на Шалот. Разказвам ги, защото го правят щастлив. А би трябвало да бъде по-целомъдрен.)

Та на онази потънала в мъгла палуба преди много години аз стоях като ударен от гръм. Беатриче протегна ръка, мека и гладка като лист на екзотично цвете. Аз я хванах и я целунах трескаво. Разглезената кучка се засмя. Джовани ни гледаше с неодобрение. После отмести поглед към просветляващото небе.

— Трябва да тръгваме — промърмори той. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Това ще бъде опасно пътуване.

Беатриче докосна ръката ми с насмешлив поглед.

— С мъж като мастър Шалот аз се чувствам в безопасност.

Като заек в лисича бърлога, помислих си. Бях готов да продължа с ухажването, но внезапно корабът се наклони. Вкопчих се в борда и тревожно се огледах. Така се бях втренчил в дамата, че не бях видял кога са дигнали мостчето и са дали заповед за тръгване. Моряците отвързаха въжетата, които ни задържаха за кея и юнгите се изкачиха по мачтите, бързо и пъргаво като котка на дърво. Флорентинците се отдалечиха. Наблюдавах как разстоянието между кораба и брега се увеличава и отчаяно се взирах в мрака. Корабът отново се наклони. Поблагодарих на Бога, че Беатриче се беше отдалечила, наведох се през перилата и повърнах закуската си.

(Да ви кажа, когато се сетя за кораби, винаги си спомням „Мери Роуз“, големия боен кораб на Хенри VIII, построен в Гринуич. Когато го пуснаха на вода, корабът вдигна платна, изстреля залп и се обърна. Стотици добри мъже загинаха. Дебелият негодник Хенри стана пурпурен от гняв и ми нареди да разкрия виновника. Не слушайте другите, старият Шалот знае истината. Потъването на „Мери Роуз“ не

беше случайно. Моряците се удавиха и големият кораб беше унищожен от душа, черна като мрака.)

Пътуването ми на „Бонавентура“ беше истински ад. Моряците бяха доволни — приветстваха ветровете, които ни изведоха от Ламанша и ни вкараха в Бискайския залив, но не и аз. Помня някои подробности от пътуването — големите бели платна, които се издуваха на вятъра, плющяха и скърцаха; крясъците на мъжете, тропота на крака по палубата, синьото небе и огромните вълни, странните риби, които подскачаха във водата — но всичко беше като сън. Беше ми зле сутрин, обед и вечер, както и през нощта. Отначало мислех, че все някога ще свърши, но стомахът ми продължаваше да се усуква като мокър парцал и не успяваше да задържи никаква храна. Хванах треска, която продължи дни наред.

Помня Пренесте, който се навеждаше над мен, тревожното лице на господаря си и — сигурен съм — малката Мария, която слага мокра кърпа на челото ми и силом провира между устните ми някакво ужасно на вкус черно вещество. После, една сутрин се събудих. Чувствах се замаян и слаб, но стомахът ми се беше успокоил. Не почувствах гадене дори от вонята на локвите, застояли по палубите, от които корабът смърдеше като бунцише в разгара на лятото. Господарят се надвеси над мен.

— Какъв ден сме? — изграчих.

— Денят на Света Етелбърга, 25 май.

— Мили Боже! — възкликнах. — Минали са дванадесет дни!

Бенджамин кимна.

— Стигнахме до Испания.

Чувах как корабът скърца и усетих колко горещ и неприятен е въздухът.

— За Бога, господарю — простенах. — Махни ме оттук.

Когато се изправих, забелязах колко мръсни и изцапани са дрехите ми. Излязохме на палубата и първоначално бях заслепен от светлината, защото слънцето беше ярко и горещо. После видях група хора, между които капитанът и Родриго, да гледат как някакви моряци танцуват, докато момче с изпито лице свиреше на флейта. Близо до кърмата няколко флорентинци, сред които Джовани и Алесандро, се упражняваха с дървени мечове. Когато ме видяха, те извикаха и се доближиха. Лицата им бяха облени в пот, косите — залепнали и те

изглеждаха доволни като момчета, които си играят. Изпитах завист при вида на здравите им, загорели лица.

— Най-после свикна с моряшкия живот! — пошегува се Джовани. — Радвам се да те видя пак в света на живите, мастър Шалот.

Алесандро насочи дървения си меч срещу мен.

— Време е за упражнения. Малко бой ще прочисти вредните телесни течности.

Появи се Мария, хвана ме за ръката и заедно с господаря ми помогнаха да стигна до борда.

— Не искаха да те обидят — промърмори тя, — но флорентинците, скъпи ми Лукова обелко, много пътуват. Свикнали са с доста повече морета от тези, които пропътувахме.

(Да, вярвам! Старият пират Дрейк ми казваше, че насред Атлантика имало вълни, по-високи от двореца Хемптън Корт. Но нали го знаете Дрейк — ако не беше моряк, щеше да спечели богатство като разказвач на приказки!)

Мария и Бенджамин ме подпряха на перилата. Вдишвах жаркия бриз, но стоях със затворени очи, за да не ме заслепява отражението на слънцето във водата.

— Не гледай вълните — каза ми тихо Мария. — Избери си някаква точка на хоризонта и я наблюдавай. Така няма да ти се завива свят.

Чух лекото шумолене на полите ѝ и долових уханието на лек парфюм. Усмихнах ѝ се.

— Благодаря — казах и наистина го мислех.

— За какво? Не можеш да те оставя да умреш в ръцете ни!

В роклята си с дълбоко деколте и смъкнати ръкави Мария изглеждаше свежа като румена млекарка в английска утрин. Очите ѝ бяха нежни, а устните приканващи. Тя леко погали ръката ми.

— Беше много зле, Роджър — каза ми. — И бълнуваше.

— За теб — пошегувах се.

— Не, не, за някаква друга жена. Агнес.

Отместих поглед. Странно, че някой като Мария ме връщаше към спомена за Агнес — чиста и невинна като кошута, удушена в градината, само защото тя и баща ѝ ме познаваха.

— Агнес е мъртва — казах на Мария. — Понякога всички сънуваме.

Мария погледна към Бенджамин.

— Не бива да стои на слънце — каза тя рязко. — Ако не покрие главата си, слънцето ще го подлуди. От слънчев удар са умрели много повече хора, отколкото от ръцете на неверниците.

Погледнах към непокритата ѝ глава и оголени рамене.

— В такъв случай, мистрес, защо вие не вземате тези мерки?

Мария се засмя.

— Свикнала съм с жегата. Като дете често тичах гола.

— А сега? — пошегувах се, забравил за състоянието си.

— Само сред приятели — каза тя закачливо и грациозно се отдалечи.

Както сами разбирате, оправях се. Господарят ми взе назаем наметка с качулка и аз последвах съвета на Мария. Благодарение на чара си, той убеди готвача на кораба да ми готви месо, малко гранясало, но иначе вкусно. Мария ми донесе странни плодове, наричани портокали. Бях виждал в Англия подобни на тях, но тези бяха големи и узрели. Сокът им уталожваше жаждата ми и оправяше вкуса в устата ми. Изкъпах се на водната помпа, преоблякох се и след няколко дни бях отново сред живите и хвърлях закачливи погледи към лейди Беатриче. Но сега тя ме пренебрегваше.

Няколко дни по-късно видяхме земя — сива, кална и гола. Господарят ми обясни, че минаваме през Протока на Херкулес, покрай Гибралтар, където спряхме, за да се снабдим с прясна вода, преди да поемем на северозапад към пристанището Пиза. Небето внезапно се заоблачи. Попаднахме в буря, но тя скоро отмина, а аз не се разболях отново. Настроението на кораба се беше променило рязко. Оръдията бяха почистени и подготвени. Екипажът почисти оръжието си. Бенджамин ми обясни, че сега сме в Средното море, където бродеха маврите корсари в големите си галери.

— Те не биха атакували сами боен кораб — каза той, — но винаги съществува опасност да срещнем няколко от тях, които действат заедно и тогава те биха се опитали да премерят сили дори с добре въоръжен кораб като „Бонавентура.“ А можем да срещнем и ескадра от флотата на Сюлейман, откъм Златния рог.

Два дни след този разговор, точно преди залез, десет дълги и тесни кораба се появиха на хоризонта. Те се плъзгаха по водата към нас. Приличаха ми на вълци — така безшумно и призрачно се доближаваха. Капитанът нареди да се въоръжим, палубите бяха опразнени и готови за бой. Галерите приближаваха — черните им платна плющяха, а греблата бавно се потапяха в спокойното синьо море. Капитанът нареди да дадат залп, корабът потръпна, когато нашето оръдие, по-тежко от другите, изрева. Галерите бяха твърде далеч, за да ги улучим, но разбраха предупреждението и не се приближиха повече. Независимо от това, бях очарован от тези господари на морето, от тези морски вълци, които влизаха и излизаха от пристанищата на северноафриканския бряг. Нощем стоях на перилата и наблюдавах светлините им, чувах силните удари от барабана на надзирателя на гребците. Вятърът се смени и аз запуших нос от ужасната миризма.

— Роби — промърмори Бенджамин, заставайки до мен. — Галерите са пълни с християни, които ще гребат, докато умрат. Моли се, Роджър, да не ни сполети такава съдба.

Повярвайте ми, направих го. И поне веднъж добрият Господ ме чу, защото призори на другия ден галерите изчезнаха и ние продължихме пътя си. Най-накрая наблюдателят видя земя и аз изтичах до релинга, за да огледам хоризонта, където видях едва очертаващия се бряг.

— Италия! — възкликна Мария, заставайки до мен. — Скоро, мастър Мърморко, лорд Лукчо, ще бъдем във Флоренция.

Като разбра, че няма да реагирам на шегите ѝ, тя се отдалечи. Гледах сушата, която бързо се приближаваше, зяпнал от удивление като ученик. Това беше Италия, за която бях слушал толкова много. Като си спомня сега, ми става смешно. До гуша ми дойде от Италия! Венеция обяви награда за главата ми. Римските кардинали биха искали да ме изгорят на клада, а някои благородни семейства биха платили много злато, за да им гостувам в някоя воняща тъмница. Сега знам каква е Италия... Страна на насилие, просмукана от вино и кръв, произпълнена със спомени за минала слава и обещания за бъдещи дни; страна, в която можеш да видиш и най-доброто, и най-лошото, което би могъл да сътвори човек.

Вечерта бяхме в пристанището. Котвата издрънча във водата и палубите бяха опразнени за прощално празненство. От мърлявото пристанище доплаваха лодки, натоварени с плодове, вино, жени — всичко, което един моряк би могъл да желае. Но лорд Родриго беше строг — лодките бяха прогонени и флорентинските благородници си направиха собствено празненство, отваряйки специално буренце с вино, което лично той ни поднесе в малки тесни чаши. И до днес си спомням това странно пиршество под звездите, на борда на кораб, където едва не умрях. Небето приличаше на тъмносиньо кадифе, върху което звездите блестяха като лъскави скъпоценности. От едната ми страна седеше Бенджамин, от другата — Мария. Флорентинците седяха по-далеч. Лорд Родриго вдигна наздравица и отпи от кървавочервеното вино.

Мария ми обясни.

— Това е фалернско — каза тя. — Същото вино, което Пилат е пил, когато осъдил Христос да умре на кръста.

Трудно ми е да опиша какво стана след пиршеството. Мария бе спряла да се заяжда с мен и се прозяваше. Отправи ми последна добродушна обида и се оттегли. Албрици, които изцяло ни пренебрегваха по време на гуляя, също си тръгнаха. Икономът Матео се опитваше да ме заговори по време на вечерята — изказа обикновени любезности, които Мария ми преведе. Но точно когато станах от масата, той стисна ръката ми и прошепна нещо на италиански. (Не мога да си спомня думите, но по-късно Мария ми каза, че означавали „Скоро, скоро“.) Едва се крепях на краката си, изпълнен с фалернско и луд от възторг, че най-после ще стъпя на твърда земя. Слязох под палубите, изпълнен с любов към целия свят и хората в него. Поседях известно време, чудейки се дали кожата на италианките е златиста навсякъде, докато Бенджамин дремеше до мен.

Събуди ме приглушен гърмеж. Чух вик, последван от плясък и шум от тичащи крака. Разтърсих Бенджамин. Изкачихме се по стълбата на осветената от луната палуба. Родриго, по панталон и риза, излезе от една от малките каюти и отиде до групата моряци около капитана, които гледаха през борда на кораба. След това започна да ги разпитва бързо.

— Какво става? — попита господарят ми.

Родриго се обърна и дори на лунната светлина видях, че лицето му е пребледняло.

— Матео го няма!

— Какво значи „няма го“?

Родриго повика капитана с жест. Грозноватият моряк в кадифена туника, изпъстрена с петна от сол, се спусна напред, държейки вехтата си шапка.

— Какво стана? — попита Бенджамин.

Мъжът сви рамене и разпери ръце.

— Всички бяха под палубата — каза той на развален английски. — Матео остана на фалшборда. Държеше въже и гледаше във водата. Чухме гръм като от аркебуз. Матео извика, а сега го няма.

И други хора излизаха на палубата. Двамата с Бенджамин отидохме до борда и погледнахме в морето.

— Няма смисъл — промърмори Родриго. — Морето изглежда спокойно, но има силни подводни течения. Матео никога няма да изплува.

Господарят ми се обърна.

— Бързо, трябва да претърсим кораба!

Родриго даде заповед на капитана и палубата се оживи от шляпането на боси крака, докато моряците претърсваха навсякъде. Ние с Бенджамин се вгледахме в далечния бряг.

— Защо Матео? — прошепна той.

— Мисля, че искаше да говори с мен — отвърнах.

— Знаел е нещо — каза Бенджамин. — Може би по време на пътуването ни е размишлявал над случилото се — той мрачно се усмихна. — Е, поне установихме един факт, Роджър. Убиецът определено е на борда на кораба, а не в Англия.

След около час капитанът прекрати търсенето. След това ни каза, че не са открили никакво огнестрелно оръжие.

Докато вървахме към Родриго и семейството му, Бенджамин каза:

— Как за Бога, Роджър, човек може да зареди аркебуз на борда на кораба, да убие горкия Матео и да го скрие, без да остави никакви следи?

Флорентинците си задаваха същия въпрос.

— Това е нелепо! — заяви грубо Джовани. — Синьор Родриго, това е невъзможно!

— Да, но е станало! — отсякох аз. — Някой се е качил на палубата със зареден аркебуз — погледнах многозначително наемника. — Трябва да е бил добър стрелец, за да улучи на тази слаба светлина.

— Видели ли са нещо моряците на вахта? — попита Бенджамин. Родриго поклати отрицателно глава.

— Признават, че били полузаспали или гледали към брега. Видели Матео до борда, но не му обърнаха особено внимание. После чули гръм, вика на Матео и пляска от тялото му във водата.

— А къде са били всички останали? — попита Бенджамин.

Този въпрос предизвика едновременен изблик на обяснения. Хора влизали и излизали от каютата, някои дори видели Матео на релинга, но ничие поведение не изглеждаше подозрително. Убиецът беше подбрал добре момента. Спомних си нещо, което Бенджамин често повтаряше — най-умелите убийства са онези, които се извършват на публично място, където има много хора.

— Виждаш ли, Роджър — забеляза Бенджамин, когато се върнахме под палубата, — всички са уморени и замаяни от виното.

— Но, господарю — възкликнах аз, — как би могъл някой да носи аркебуз, без да бъде забелязан?

Бенджамин спря на стълбата и се подпря с ръка, защото корабът леко се залюля. Дори на слабата светлина лицето му изглеждаше мрачно.

— Бог ми е свидетел, че не знам, Роджър. Но мога да ти кажа, че това е само началото.

---

[1] Ричард Бърбидж (1567?-1619) — прочут английски актьор и собственик на театри, първият изпълнител на главните роли в много Шекспирови трагедии. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Слязохме от кораба и поехме по суша. Трябва да познавате красотата на Северна Италия, екзотичните цветове на Тоскана, за да си представите онова, което видях. Представете си яркосиньо небе, слънце като златен диск, пищна зеленина и диви цветя от всякакъв вид и цвят, пчели, които бръмчат и търсят мед. Разбира се, пътищата бяха прашни, но когато започнахме да изкачваме хълмовете на Тоскана, приятен ветреца разхлади челата ни. Обичам Англия и нейната мека, влажна зеленина, но в моите представи Тоскана прилича на рая. Същото се отнася до околността на Флоренция — тучни зелени хълмове, където борове и кипариси трепкат под слънчевите лъчи. Портокалови дръвчета изпълват въздуха с аромата си. От време на време сред тази прекрасна природа виждахме струпани бели къщички. Това е *contrado*, провинцията, източникът на богатството на Флоренция, където има всичко — зърно, зеленчуци, дори сребро. Самият град е сгъстен между хълмовете от двете страни на Арно, която се вие през него като сребърна панделка. Ако отидете там сега, ще откриете, че Флоренция е опустошена от войната, алчността и *morìa*, ужасната чума, която често покосява населението ѝ с жестоката си коса.

Но моят дневник не е пътепис, а има и достатъчно описания на Италия — за топлината и разкоша ѝ, за хладните колонади и сребристите фонтани. Можете да прочетете някъде другаде за звука на лира в кадифена лунна нощ, за красотата на мъжете и жените, които танцуват страстни любовни танци. Всичко, което знам за Италия и особено за Флоренция, разказах на Уил Шекспир. Прочетете пиесите му и ще разберете за какво говоря. Познавам херцог Орсино от „Дванайсета нощ“, запознах ме с двамата веронци. Присъствах на трагедията на злочестите влюбени Ромео и Жулиета. Сериозно, не ви лъжа! Познавам и Порция, но тя не е същата като във „Венецианският търговец“ — чернокоса и със златно сърце. Онази, която срещнах години по-късно, беше златокоса и с черно сърце. Евреинът Шейлок

пък беше един от най-щедрите хора, които съм познавал. Ядосах се на Уил, като прочетох как го е описал. Уважавам евреите — те са като ирландците — изпълнени с мрачен хумор и мразят превземките.

Ах, Флоренция, родният град на Донатело, Фра Анджелико, Джото и Макиавели! Това е тя в едно изречение. Флоренция е град на контрастите: от една страна — любов, вино и рози; от друга — свят на интриги — тайната полиция, наричана „Осмината“, стилети в мрака, гарота около шията. Тя е град на църкви, женски и мъжки манастири, приорати и абатства, но истинският бог в нея е търговията.

Докато приближавахме една от главните порти, малката Мария, която изглеждаше чудесно върху магаренцето, което лорд Родриго ѝ бе наел, ни разказа последните събития от града под управлението на големия аскет и фанатик Савонарола. Той застанал начело на управлението на Флоренция след пропъждането на Медичите и се опитал да я превърне в Божия република. Организирал процесии — пет хиляди момичета и момчета, облечени в бяло, с корони от маслинени клонки, следващи дарохранителница с образа на Иисус, който влиза на магаре в Йерусалим. Всякакви забавления били забранени. Банките били опразнени, а парите дадени за добри дела. Жените се отказали от труфилата си, чупели гърненцата с помада и докато вървели по улиците, четели молитви. Кръчмите затваряли в шест часа. На празниците на светците магазините били затворени и проститутките нямали право да търсят клиенти. Режели езиците на богохулниците, развратниците и содомитите горели на клада.

— Не бих оцелял там дълго — прекъснах я.

Мария се усмихна. Разказа за „полицията“ на Савонарола — деца на 10–11 години, които носели разпятия, нахлували в частните домове и конфискували арфи и флейти, кутийки с парфюми и книги със светска поезия.

— После — продължи да чурулика Мария — Александър VI отлъчи Савонарола от църквата. Манастирът му в Сан Марко беше нападат, Савонарола и двамата му другари бяха осъдени и обесени, а телата — изгорени на градския площад — тя поклати глава. — После Флоренция мина в другата крайност. Пускаха коне в катедралата, горяха боклуци вместо тамян, на амвона се трупаха конски фъшкии, наливаха мастило в светената вода, а Короната на мадоната положиха на главата на куртизанка. — Мария ми се усмихна, невинна като ангел;

нито веднъж не намекна за разговора ни в градината в Елтъм. — Това е Флоренция — внимавай, мастър Шалот, бъди благоразумен във всичко!

Естествено, не ѝ обърнах внимание. Флоренция ме очарова. Влязохме в града, пресякохме моста Рубаконте и тръгнахме по улиците, които са доста широки и почти всички са настлани с големи плочи. От двете им страни има тротоари с канавка, която да отнася дъждовните води до Арно. Улиците са сухи и през зимата по тях няма кал, макар че през лятото, както в деня, когато пристигнахме, уличната настилка се нагрива и градът прилича на врящ казан. Минахме покрай катедралата „Санта Мария дел Фиоре“, дело на Брунелески, видяхме прочутия ѝ купол и продължихме към града.

Глъчката от разговорите беше оглушителна, докато хора от различни професии вършеха работата си — проститутки в богати жълти роби, продавачи на зеленчук с количките си, месари зад откритите си сергии. На всеки ъгъл на претъпканите площади имаше църква. Бръснари работеха на открито и врявата беше по-оглушителна, отколкото в Лондон. Тръгнахме по „Меркато Нуово“, новия пазар, където продаваха коприна и други платове. По-назад мрачни лихвари седяха на масичките си.

Флоренция има много площади и открити пространства и изглежда така, сякаш жителите ѝ, поне през лятото, живеят на открито. Мария обясни, че в ранния следобед всички, освен най-бедните, почиват. Криват се в хладни стаи със стъклени прозорци и завеси, които да ги защитават от жегата. Къщите са много големи, дори тези на обикновените граждани. Видях тераси, дворове, конюшни, коридори, портици, фонтани и кладенци, от които черпеха прясна вода. Забелязах и че флорентинците ценят забавните истории. На площад „Сан Марко“ тълпа от вестоносци, кожари, носачи, магаретари, бояджии, вехтошари, оръжейници и ковачи се бяха събрали около малък подиум, където седеше разказвач на приказки. Публиката била толкова ненаситна, обясни Мария, че той никога не приключвал историята си за един ден. Събирал пари в шапката си и казвал на хората да се върнат по същото време на другия ден. Бях потресен — в Лондон горкият нещастник щеше да бъде замерян с обелки и конски фъшкии и държан в плен, докато не разкаже историята от начало до край.

Отминахме огромния дворец на Медичите. От отворените прозорци висяха големи знамена, върху които бяха избродирани

червените топки от герба на Медичите. Тук се бяха стълпили по-богати граждани.

— Виж как са облечени, Роджър — промърмори Бенджамин.

И аз гледах, особено жените, които имаха такива деколтета, че понякога корсетите им се виждаха чак до под мишниците. Други имаха прически във формата на шлем, украсени с огърлици, звънчета и всякакви висулки; ръкавите на роклите им бяха толкова набрани, че приличаха на торби. По-младите жени носеха поли от червен и син сатен със златна бродерия, сребърни копчета и блузи от скъпоценни тъкани; косите им бяха опънати и прибрани назад в кок, от който висяха накити, а около шиите им се виеха нанизии перли. Цветовете на дрехите им бяха смайващи — пурпурно, зелено, червено и алено, бродирани и изпъстрени с всевъзможни мотиви — папагали, птици, бели и червени рози, дракони и пагоди.

Селяните и занаятчиите бяха облечени в сиви или кафяви роби, но по-заможните граждани носеха дълги туники върху риза и панталон. Контетата пък приличаха на истински пеперуди. Носеха къси наметки в различни цветове, обшити с широки кадифени ширити; копринени жакети, кадифени шапки и обувки, златни вериги на шиите, а дръжките на камите им бяха украсени със злато и сребро. Движенията и жестовете им бяха изящни — напомняха на ято пеперуди, които трепкат и блещукат под слънцето.

Най-после прекосихме града и излязохме през Портата на страдащите, където езекутираха престъпниците. Продължихме през полята по белия пращен път до голямата вила на Албрици, която се издигаше между собствени лозя и градини. Вилата беше триетажна, построена около вътрешен двор с фонтан в средата и колонади от двете страни. Когато влязохме, Мария ни обясни, че Албрици имали къща в града, но както повечето благородници предпочитали чистия въздух и чистата вода на провинцията. Прислужниците отведоха конете ни и за първи път, откакто бяхме пристигнали в Италия, лорд Родриго благоволи да ни проговори.

— Е, синьори — той се изправи пред нас, пляскайки се с ръкавиците по бедрото, — какво мислите за Флоренция?

— *Bellissima* — отвърна Бенджамин. — Бях чувал за величието й, но не съм си представял, че е толкова прелестна.

Очите на Родриго се изпълниха с тъга. Той огледа двора, пълен с прислужници, които се бяха събрали, за да разтоварят товарните коне и да поздравят господарите си.

— Преди години — каза той — беше още по-красива — после въздъхна. — Но стига толкова, сигурно сте уморени от пътуването.

Синьор Родриго отстъпи встрани и един усмихнат прислужник ни поведе нагоре по външното стълбище на главната сграда. Минахме по коридор с под от лакирано кедрово дърво и влязохме в огромна стая. Таванът беше от греди, стените — алабастровобели и толкова гладки, че изглеждаха като издялани от мрамор. Полукръглите стъклени прозорчета бяха леко отворени и лекият ветрец носеше вътре аромата на цветята отдолу. Леглата ни бяха под голям прозорец, от двете им страни имаше по една малка масичка. Пред долната част на всяко легло имаше голям, обкован с желязо сандък. В ъглите на стаята имаше шкафове, умивалникът беше закрепен за стената — дървена поставка с голяма глинена купа, кани прясна вода, чисти кърпи и невероятно ароматен сапун. На пода нямаше рогозки, той беше от лакирани дървени греди, покрити с вълнени килими, целите в пъстри орнаменти. Седнах на ръба на леглото и с удоволствие се загледах в малката картина на отсрещната стена, която изобразяваше с ярки цветове победата на Юдит, героинята от Стария Завет. Под умивалника в дървено ведро с ледена вода имаше голяма кана с бяло вино „Фраскати“ и две чаши, които плаваха вътре, за да се изстудят. Имаше и гарафа с „Требия“, любимото бяло вино на флорентинците. На полираната маса до ведрото с вино имаше купи с пресни плодове.

Бенджамин се огледа и учудено поклати глава.

— Ако Хенри Английски види това — промърмори той, — сърцето му ще замре от завист.

— Ако Хенри Английски ни беше видял в такъв лукс — отсякох мрачно, — още утре щеше да ни привика обратно! Господарю, трябва да бъдем внимателни. Помни нападението в Елтъм и смъртта на бедния Матео на кораба — облегнах се внимателно на леглото, като преди това проверих дали там няма нещо опасно. — Човек би си помислил — продължих, — че някой е обявил кръвна вражда на Албрици. Кой ще бъде следващият?

Бях уморен, беше ми и горещо. Стегнах се и се загледах в Бенджамин, който се събличаше, готов да отмие прахта от пътуването

от лицето и ръцете си.

— Господарю — прошепнах аз, — как ще разрешим във Флоренция убийство, станало в Лондон и друго, случило се на кораба?

Бенджамин избърса ръцете и лицето си, и се приближи. Той седна на края на леглото и ме потупа по рамото.

— Роджър, имаме три задачи. Да предадем съобщението от чичо на кардинал Джулио, да подкупим художника да дойде с нас в Англия и, ако е възможно, да открием убиеца на лорд Франческо.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — промърморих.

Станах и отидох до прозореца. Погледнах към градината, която се простираше от задната част на вилата. Тя приличаше на рай с колонадите край стените, приятните кътчета, обсипаните с цветя градински беседки. Канех се да се обърна, когато нещо ярко привлече погледа ми. Намираше се в една от беседките, близо до обрасла с лози стена — идеално скривалище, скрито от всички очи, освен от моите, защото аз гледах отгоре. Отново съзрях яркото петно. После двама души влязоха в беседката, където ги виждах съвсем ясно. Замръзнах от изумление. Кондотиерът Джовани, застанал с гръб към мен, се движеше напред-назад. Видях ръката му върху мека загоряла гръд, зърнах светъл кичур коса и осъзнах какво става — Джовани се любеше страстно с лейди Беатриче. Не знаех какво да направя. Ако извиках господаря ми, щяхме да сме като двама клюкари. Почувствах тръпки на страх и възбуда. Както казва Яго в „Отело“, Джовани „покриваше чужда овчица“. Ако някой влезеше в градината и ги откриеше, забранената им любов щеше да свърши с убийство. Обърнах се, възхищавайки се на изобретателността на любовниците. Всички други сигурно бяха прекалено заети да се възстановяват в стаите си от премеждията на пътуването, за да им хрумне да излязат в градината.

Съблякох се, измих се и си легнах. Загледах се в гредите на тавана, чудейки се какво ли ни предстои и ругаех тихичко и Хенри, и Улси. Бенджамин си наля чаша вино. Донесе чаша и на мен. Изпих я жадно и потънах в спокоен сън.

Когато господарят ме събуди след часове, вече мръкваше. Стаята беше по-хладна и изпълнена с аромата на розите от градините.

— Роджър — прошепна господарят ми, — трябва да слезем. Лорд Родриго е подготвил пиршество — той ми се усмихна. — Не е в

наша чест, а в чест на госта му — кардинала. Кардиналът — принц Джулио де Медичи ще пристигне скоро.

Облякохме се внимателно. Един слуга дойде да ни отведе в градината. Масата беше поставена под копринен навес върху издигната площадка, откъдето се виждаше целият парк. Известно време стояхме на ливадата. Двамата с Бенджамин се чувствахме неудобно. С изключение на Мария, останалите от къщата ни пренебрегваха, а тя водеше с нас безсъдържателен разговор, който имаше за цел да покаже и на нас, и на всички други, че единственото, което ни свързва, е фактът, че сме англичани. Внезапно един шамбелан излезе от къщата и почука по плочите със своя жезъл с посребрен връх.

— Синьор Родриго — съобщи той — и негово преосвещенство кардинал Джулио, повелител на църквата и господар на Флоренция.

Той изброи още няколко титли. Всички се поклонихме, когато незаконната издънка на великите Медичи се понесе из градината, величествен в пурпурната си роба, поръбена със златиста коприна.

Джулио беше висок, внушителен мъж със смугло лице и хлътнали очи; изглеждаше опасен и високомерен. Ако не бяха капризно свитите му устни, би бил красавец. Той излезе в осветената от свещи градина, играейки си със златния кръст на гърдите си и благослови с най-пренебрежителния жест, който съм виждал. Две странни създания се влачеха след него. Едното беше мавър. На главата имаше тюрбан, а на едното му ухо имаше златна обица. Пръстите му не се отдалечаваха от дръжката на ятагана, препасан в пояса му. Това беше телохранителят на кардинала. Другият — дребен, усмихнат, плешив и закръглен като херувим, беше облечен като монах с черно расо, обточено с астраган. Кардиналът и придружителите му незабавно бяха приветствани от Родриго и последва размяна на любезности, макар много хладни и дистанцирани.

— Двамата определено не се обичат — прошепнах аз.

— Какво очакваш? — попита Бенджамин. — Родриго е за възстановяването на републиката, а кардиналът е най-големият Медичи сред Медичите.

Кардиналът поздрави останалите от семейството. Мрачният му поглед любопитно се спря и върху нас с Бенджамин. Един шамбелан наду сребърен рог като знак за начало на вечерята и ние се упътихме

към подиума. Тук не беше като в Англия, където се тъпчем, докато не можем да помръднем. При италианците си избираш от блюдата, подредени на масата. Сложи си месо в сребърната чиния, седни и го изяж, където искаш. След като години съм ял до хора, които имат обноси на пияни прасета — епископи, които си бъркат в носовете, чистят си зъбите и ти предлагат плод, след като току-що са отхапали от него, или благородници, които не знаят с кой край на ножа да си служат, които кашлят, плюят и си облизват пръстите, препоръчвам от все сърце този начин на хранене.

Двамата с Бенджамин заехме реда си на опашката, избирайки си между варено и печено месо, пресни зеленчуци, вафли с марципан, захаросани бадеми и най-различни плодове. Отдалечихме се непринудено и седнахме на малка пейка. Никой не ни обръщаше внимание. Наблюдавахме внимателно кардинала.

— Каза, че случайно минавал оттук — прозвуча приятен глас зад нас. — Не, не се обръщайте.

Дамата от тисовата горичка се беше завърнала.

— Винаги ли трябва да се криеш в храстите? — изръмжах. — За Бога, излез.

— Кротувай, Мърморко.

— Роджър е прав — тихо каза Бенджамин. — Прекалената потайност може да предизвика нечии подозрения.

Чухме шумолене в храстите. Помислих си, че малката хитруша е изчезнала, но внезапно тя се появи пред нас и бръкна в купата ми с плодове. Стоеше в малката си пурпурна, обточена със злато рокля и ни гледаше, леко наклонила глава встрани като безгрижно врабче.

— Кардиналът твърди, че минавал случайно — повтори тя. — Във Флоренция е прието да посещаваш само приятелите си.

— Значи синьор Родриго е враг на кардинала? — попитах.

Мария избухна в смях и облиза пръстите си.

— Наблюдавай го, Мърморко.

Погледнах през осветената градина и забелязах, че кардиналът не хапваше, нито пийваше нещо, преди мавърът да го е опитал.

— Е — попита закачливо Мария, — какво мислиш, Мърморко? — Усмивката ѝ стана по-широка. — Вечерите във Флоренция са много опасни.

— Кой е лорд Джулио? — попитах. — Искам да кажа, какъв е произходът му?

Мария замълча, докато преглътне плодовете.

— Той е незаконен син на брата на Лоренцо Великолепни. Един ден Лоренцо и брат му присъствали на литургия в катедралата, когато ги нападнали убийци. Лоренцо се отървал с рана във врата, но брат му бил убит. По-късно Лоренцо открил, че мъртвият му брат имал незаконен син — Мария вече шепнеше. — И сега той е кардинал и владетел на Флоренция. Не вярва на никого! Нито трохичка, нито капка вино не стига до устните му, ако не е била опитана от други.

— А кой е монахът с него? — попита Бенджамин.

Мария лапна един захаросан бадем.

— Ако ви кажа това — промърмори тя, — ще разберат, че не сме говорили само за времето или обичаите във Флоренция.

И като се завъртя на пета, дамата от тисовата горичка се отдалечи.

Ние с Бенджамин още повече се притаихме в обсипаната с цветя колонада. Думите на Мария леко бяха смутили храносмилането ми.

— Мислиш ли, че сме в безопасност, господарю? — прошепнах, сочейки храната.

— Да — отвърна Бенджамин. — Ти как мислиш, защо тук се хранят така, Роджър? — Лицето му разцъфна в усмивка. — Никой не знае кое парче ще избереш, а и виждаш как наливат виното.

Той млъкна, когато в отсрещния край на градината музикантите, скрити в храстите, подхванаха весела и романтична мелодия, която докосваше сърцето и те караше да мечтаеш.

— Рай — прошепна Бенджамин. — И все пак тук има повече демони, отколкото ангели. Какво имаме досега, Роджър? Човек, застрелян на лондонска улица. Друг — убит на борда на кораб и хвърлен в морето от убиец, на когото никак не се нрави нашата намеса — той разклати чашата си и се загледа към облечените в ярки дрехи хора от къщата. — Всички те имат мотиви за убийство. Време е да се сбlijим с тях. Ако синьор Родриго иска да узнае истината, ще трябва да ги понастъпим.

Канех се да отговаря, когато кардиналът внезапно престана да си шепне със синьора Бианка. Остави чашата си на малка градинска масичка и се запъти към нас. Двамата му странни придружители

подтичваха като сенки след него. Ние с Бенджамин отместихме чиниите си.

— Коленичи! — изсъска господарят ми.

Така и направихме. Усетих силен парфюм и видях полите на пурпурната роба над бежовите, украсени с позлата ботуши на кардинала.

— Не, не, станете! — Гласът беше тих, английският — съвършен.

Ние се изправихме.

Кардиналът протегна дългата си хладна ръка. Целунахме пръстена му — първо господарят ми, после аз. Отблизо кардиналът изглеждаше по-дружелюбен и не толкова надменен.

— Синьори, добре дошли във Флоренция — той изучаваше внимателно Бенджамин. — Ти си племенник на кардинал Улси. Виждам приликата.

(Аз никога не съм я забелязвал, но и се стараех да не виждам Улси, освен ако не ми се налагаше.)

Той ни разпита за пътуването и се приближи, все още усмихнат.

— Не променяйте изражението на лицето си — прошепна той и ме погледна косо. — Задръж тази очарователна усмивка. Между нас има убийци. Синьор Франческо ми беше приятел. Съжалявам, че не мога да кажа същото за брат му, синьор Родриго. Имате ли представа кой го е убил?

Бях като хипнотизиран от усмивката му, от тихите думи, които се лееха от чувствените устни.

— Да или не? — попита той.

— Още не, ваша светлост — отвърна Бенджамин.

Кардиналът си пое дълбоко дъх.

— Подозираш ли някого?

— Всеки от присъстващите в тази градина има мотив, ваша светлост.

— Внимавай! — прошепна кардиналът. — Когато си тръгвам, ще ти подам ръка за целувка. Вземи медальона, който държа. Ако имаш нужда от услугите ми, само го покажи, това ще бъде достатъчно — той се отдръпна. — А какво съобщение ми носиш от моя английски брат?

— Англия ще каже „да“ — промърмори Бенджамин, — ако когато Англия попита, Рим каже „да“.

Кардиналът се усмихна по-широко.

— Тогава нашият отговор е „да“ — загадъчно каза той, вдигна ръка и я подаде на Бенджамин да я целуне.

Забелязах проблясването на сребро, докато медальонът преминаваше от единия у другия.

После кардиналът напусна пиршеството, след като благослови всички присъстващи — държеше се по-скоро като семеен свещеник, отколкото като заклет враг на целия род Албрици.

— Какво мислиш за това, Роджър? — прошепна Бенджамин.

— Още една усойница — отвърнах кисело, — при това много опасна.

— Кои бяха спътниците му? Така се криеха в сенките, че дори не можах да различа лицата им.

— Единият му е телохранител — дочух гласа на Мария зад нас. — Другият е брат Серафино. Не, не се обръщайте. Ако кардиналът е опасен, същото се отнася и за Серафино. Той е господар на „Осмината“, тайната полиция. Пийни си спокойно, Мърморко — Албрици имат свой начин да разкриват убийците.

Не знаех какво означава това, но щом кардиналът си тръгна, обстановката стана по-свободна. Синьора Беатриче се приближи към нас с полюшващи се бедра, притиснала чаша към пищната си гръд. Застана пред нас, полюлявайки се изкусително. Личеше си, че е пийнала и се кани да ни подразни. Но господарят ми не се поддаде.

— Добър вечер, милейди — започна той, придържайки се към светските любезности. — Откога си омъжена за лорд Енрико?

— От четири години.

— Щастливи ли сте?

Беатриче се засмя.

— Може ли мъж да направи жена щастлива?

— А баща ви правеше ли ви щастлива? — тихо попита Бенджамин.

Погледът на момичето стана студен.

— Бог ни е дал роднините, мастър Даунби, но, слава Богу, можем сами да избираме приятелите си. Баща ми беше суров човек. Естествено, скърбя за смъртта му и се моля за душата му, но смъртта е част от живота.

Вгледах се в тази жестокосърдечна уличница, разглезена като дамско кученце. Тя забеляза погледа ми.

— Какво виждаш, негоднико?

Поклоних се леко.

— Не съм сигурен, милейди.

Трябваше ѝ известно време, за да усети обидата. Очите ѝ се разшириха, ноздрите ѝ се издуха.

— Забравяш се — изсъска тя.

Усетих, че смята да извика роднините си на помощ.

— Милейди — измърках, — не исках да ви обидя. Със сигурност не тук, в тази красива градина. Исках да сляза, още като пристигнахме — продължих, — но видях, че мастър Джовани здраво копае, затова реших, че е по-добре да не го правя.

Господарят ми изглеждаше озадачен, но разгонената кучка разбра думите ми и прехапа долната си устна.

— Не си толкова тъп, колкото изглеждаш, англичанино!

— Никога не съди за книгата по корицата ѝ — отвърнах весело.

— Милейди — добавих, — в деня, когато умря баща ти, си разглеждала английските платове, нали?

Хитрушата нямаше друг избор, освен да отговори.

— Да.

— Не видя ли нещо необичайно?

— Вече отговорих на този въпрос.

— Кой друг знаеше, че баща ти ще пазарува в Чийпсайд?

— Казахме ви. Всички.

Вече ми беше все едно — започне ли веднъж старият Шалот, няма спиране.

— А къде беше на кораба, когато убиха Матео?

— Убиха ли? — Очите ѝ се разшириха. — Кой казва, че е бил убит, мастър Шалот? Той се е подхлъзнал и паднал зад борда. А аз спях между майка ми и прислужницата ѝ.

— Неприятно ли ти беше, че баща ти те омъжи за лорд Енрико?

— Не, в тъмното всички мъже са еднакви, мастър Шалот.

Тя се приближи още малко. Признавам, че изглеждаше чудесно в светлината на факлите, която подчертаваше блясъка на очите ѝ и придаваше на кожата ѝ златист оттенък.

— И отсега мога да ти кажа, любопитен англичанино, че мога да стрелям с аркебуз — тя леко ме потупа по рамото. — Трябва да внимаваш. Сега си във Флоренция, не в мръсното бунище, което наричат Лондон.

И преди да успея да измисля подходяща обида в отговор, тя се обърна и рязко се отдалечи.

— Не ми харесва — каза Бенджамин. — Опасна жена е, лекомислена, но хитра. Лицето и тялото ѝ са хубави, но главата ѝ е празна като бедняшка кесия.

— Мастър Даунби! — повика ни Родриго.

Прекосихме градината до мястото, където той бе седнал на тапициран стол, а вдовицата Бианка седеше в краката му и го гледаше с обожание. Макар да бях закоравял мошеник, хладнокръвието на това семейство ме потресе. Родриго беше загубил брат, тя бе изгубила съпруг, а развратната ѝ дъщеря беше изгубила баща. Бях виждал хора да плачат повече и за любимото си куче. Това е проблемът на властта и богатството. Те изсушават душата и превръщат емоциите в сребърни монети, които трябва да бъдат спестявани и раздавани пестеливо.

— Кардиналът изглеждаше доволен да ви види.

— Ние сме пратеници на английския крал — отвърна Бенджамин. — Да не споменаваме негово преосвещенство кардинала.

— Колко дълго възнамерявате да останете във Флоренция?

Имах желанието да го помоля да бъде по-прямо — всъщност ни питаше колко дълго ще си пъхаме носовете в неговите работи. Бенджамин стисна лакътя ми, за да замълча.

— Лорд Родриго — отвърна господарят ми, — имаме работа тук, трябва да се видим с различни хора, да предадем съобщения.

Бенджамин очакваше лорд Родриго да го подпитва още, но хитрият благородник отказа да бъде въввлечен в разговор.

— Освен това — продължи Бенджамин — трябва да открием причината за смъртта на брат ти и да изобличим убиеца.

— Това не е нужно — превзето се усмихна лейди Бианка, примигвайки трескаво, сякаш се опитваше да овладее сълзите си. — Синьор Родриго вече предупреди водача на „Осмината“.

— Синьора Бианка е права — дипломатично се намеси Родриго. — Оценяваме загрижеността на вашия крал и скъпия ти чичо, но това

са деликатни проблеми, които е най-добре да се разрешат от флорентинските власти.

— Брат ти беше и официален пратеник в Англия. Това е обида за нашия крал. Той също иска да разбере истината и да бъде въздадена справедливост — отвърна Бенджамин.

Родриго леко сви рамене, сякаш не можеше да възрази.

— А и художникът — обадох се аз. — Крал Хенри иска да му поръча картини в английския двор.

— А, да, синьор Борели.

— Познаваш ли го? — попитах.

— Разбира се, с брат ми взехме картината от него. Живее на една улица зад Пиаца дел Синьор. Един от прислужниците ми ще ви заведе там сутринта. — Родриго се усмихна мрачно. — Ако предложите на Борели достатъчно злато и му кажете колкото се може по-малко за климата и храната, той ще се вкопчи в предлаганата възможност. Във Флоренция има излишък от художници — той се изправи. — Колкото до убийството на брат ми, имаме други начини да разкрием истината! Флорентински начини! — Той щракна с пръсти и извика към Джовани, който седеше в сянката на вратата, която водеше към къщата. — Наистина ли си тръгна кардиналът?

— Да, милорд.

— Тогава кажи на синьор Пренесте, че сме готови.

ГЛАВА СЕДМА

Повярвайте на стария Шалот. Знаете, че не съм лъжец и съм танцувал с дявола много нощи под сребрилата луна. Срещал съм Луцифер във всичките му образи. Виждал съм изгаряния на вещици в Германия, отвъд Рейн. Магьосници са ме преследвали из влажните гори на Саксония. Когато отидете в Лондон, посетете театър „Глоуб“ и гледайте „Макбет“ на Уил Шекспир, обърнете внимание на трите вещици. Аз му дадох идеята. Същото се отнася и за Кит Марлоу и прекрасната му пиеса „Доктор Фауст“. Може би Фауст е по-близо до истината — легион малоумници твърдят, че могат да призват Сатаната от ада, но дали той ще дойде или не, е друг въпрос. Но онази нощ във вила Албрици срещнах мъж, който притежаваше тази способност.

Празненството на лорд Родриго вървеше към края си. След загадъчните си подмятания, той се отдалечи с лейди Бианка, увиснала тежко на ръката му.

— Какво общо има с това Пренесте? — промърморих аз. — Не го видях през цялата вечер.

Малко по-късно разбрах причината. Лорд Родриго освободи прислугата. Той нареди свещите да бъдат угасени и ни събра на широката зелена морава в центъра на градината. Огледа се, изучавайки внимателно лицата ни. Джовани започна да гаси факлите, забити в земята, докато остана само една — в центъра.

— Франческо е мъртъв — започна лорд Родриго. — Ние приветстваме английските си гости. Но, както вече ги уведомих, има много пътища към истината — той погледна през рамо към къщата. — Пренесте...

— Идва, господарю.

— Вече съм тук — дочу се глас отвъд светлината на факлата.

Пренесте пристъпи напред. Скромните роби на писар бяха изчезнали. Сега той беше облечен в бяла ленена дреха с червен колан, а на главата си носеше шлем от гирлянди с необичайно реалистични

изкуствени змии. Беше бос. Държеше сандъче, което сложи в светлината на факлата и отвори. Знаех достатъчно за господарите на черната магия, за да разпозная съдържанието — филтри, магически писания, котешки очи, кучешки зъби, кости от мъртвец, увити в жълтеникава кожа, примка от бесило, ками, ръждиви от човешка кръв, растения и цветя, събирани на светлината на пълната луна.

— Каква е тази глупост? — промърморих аз.

Бенджамин отстъпи назад.

— Виж му лицето, Роджър.

Пренесте се изправи. Забелязах колко гладко и бяло е лицето му, а зениците — разширени. Дали беше опиянен от маково семе, чудех се, или от сок от гъби, който позволява на човек да надникне отвъд завесата на реалността? Трансформацията на Пренесте от капелан в черен магьосник явно не впечатли никого. Някой беше казал, че вратата на флорентинците била като восъка, „гореща и лека за моделиране“, спомних си как Данте приема магьосничеството в „Ад“ — има отделен кръг за магьосниците, където главите им са обърнати назад, така че тези, които в живота винаги са виждали бъдещето, да гледат само към миналото. Данте беше прав — черната магия процъфтяваше във Флоренция и Албрици се занимаваха с нея.

— Отстъпете! — нареди Пренесте. — Застанете встрани от светлината.

Послушах го с удоволствие. Ние с Бенджамин не се тревожехме особено — подобни неща се практикуваха и в Лондон, където човешки черепа, кости, зъби и кожа се продаваха под път и над път. Това, което правеха Албрици, сигурно беше нещо като маскарад или пантомима, което трябваше да е интересно и забавно, а може би и да сплаши посетителите от Англия. Всички се отдръпнахме в мрака. Не видях кой къде стои. Помня само, че бях близо до Бенджамин, когато Пренесте започна ритуала. Държеше мраморна ваза в лявата си ръка, а в дясната — гъба, привързана към човешка кост. Вдигна глава и започна да припява, загледан в луната, сякаш тя беше пътеводна светлина за молитвата му. После коленичи, целуна земята, потопа костта в купа с нещо, което приличаше на кръв, и очерта кръг около себе си и факлата, прикрепена за забит в земята прът. Постави в центъра на кръга череп, поля малко кръв върху него и започна да припява на език, който нито

аз, нито господарят ми разбирахме. Отначало стоях и скучаех. Внезапно Пренесте вдигна глава с блеснали очи и плесна с ръце.

— Господарят идва! — извика той.

— Ще ми се да побърза! — измърморих аз.

Едва думите бяха излезли от устата ми, когато повя студен вятър. Пламъкът на факлата заигра, удължавайки сянката на Пренесте и той сякаш се уголеми като надуваща се жаба. Далеч в гората зави куче — дълъг, смразяващ вой. Устните на Пренесте се движеха беззвучно. Воят прозвуча отново и внезапно един чакал се втурна в светлината на факлата. Бог знае къде изчезна после. Надявам се, в ада! Лейди Бианка изпищя, но сега Пренесте се обърна и се взря в мрака. В ръцете си държеше восъчна табличка и остър нож. Загледах се в сенките и видях една по-тъмна от останалите. Студеният вятър се засили. Над градината се понесе отвратителна смрад на разложение. Косата ми се изправи. Потръпнах и се вкопчих в ръката на господаря ми, напрегната и твърда. Внезапно се чу пукот като от изстрел. Пренесте се олюля, обърна се и ни погледна с изненада. После се свлече на тревата, удари кола с факлата и я угаси. Няколко секунди никой не помръдна. Чу се писък на жена. Не знам коя беше.

— Донесете факли! — изкрещя Родриго.

Чух щракане на огниво. Джовани започна да пали останалите факли в градината. Родриго вече се бе надвесил над Пренесте, но само един поглед върху восъчнобледото му лице, отпуснатата челюст и полуотворени очи беше достатъчен. Той беше мъртъв, убит от куршума, който го беше улучил в слепоочието. Господарят ми вдигна восъчната табличка, но единственото, което Пренесте бе имал време да начертае, беше една линия.

— Би могло да бъде името на когото и да било — каза Бенджамин.

— Ако наистина вярваш в тези глупости — отвърнах, вече покуражен.

Родриго обърна Пренесте по гръб. Лейди Бианка трябваше да бъде отведена — Алесандро се опита да прекрати изблика ѝ на истерия, като я придружи до една от пейките и пъкна чаша вино в ръцете ѝ. Родриго се изправи и изруга с пълен глас. За първи път го виждах уплашен — лицето му беше разкривено, а ръцете му трепереха. Той огледа всички ни.

— Който и да беше това — изсъска той, — явно възнамерява да убие всички ни! Джовани, занеси тялото на Пренесте в стаята му. Останалите да дойдат с мен!

Последвахме го в къщата покрай мълчаливите, уплашени прислужници, които, повикани от стаите си, започнаха да раздигат остатъците от пиршеството. Те си шушукаха и гледаха тялото, все още проснато на тревата. Кръв се стичаше от ужасната черна дупка в черепа. Родриго ни въведе в помещение, което в Англия бихме нарекли дневна — приятна стая с тапицирани пейки под прозореца, със стенописи по стените и изящни вити мебели. Централно място заемаше лакирана овална маса, оградена със столове. Всички седнахме. Прислужниците запалиха свещите и донесоха чаши със сладко вино, което да ни ободри. Не докоснах моето. Честно да ви кажа, старият Шалот беше ужасен. Поклонници на демони, черна магия, мистериозен убиец, който си служеше с пушка, която никой не можеше да види — това беше прекалено за мен. Не бях единственият — Родриго беше изгубил арогантността си, а и всички останали бяха потресени от смъртта на Пренесте.

— Отначало — каза Родриго — вярвах, че убийството на Франческо е работа на сам човек, може би плод на отмъщение, защото брат ми е обидил някое семейство в Англия или Флоренция. Смъртта на Матео можеше да бъде злополука. Но това! — Той удари с юмрук по масата. — Кой може да внесе такова голямо оръжие в добре охранявана градина, да стреля и пак да изчезне? Ти, англичанино! — посочи той гневно към Бенджамин. — Господарят ти те прати тук, за да помагаш. Сега имам нужда от помощта ти!

Щеше ми се да му напомня, че само преди няколко часа беше отказал помощта ни съвсем безцеремонно, но настроението на всички и без това беше ужасно.

— Откъде да знаем — попита Алесандро, — че англичаните не са убийците?

— Не ставай глупав! — отвърнах му. — Не бяхме чували за лорд Франческо, нито за някой от вас, преди да се случи всичко това!

— Мастър Шалот иска да каже — тактично се намеси Бенджамин, — че когато лорд Франческо е бил в Чийпсайд, ние бяхме в Ипсуич. Но аз съм съгласен с лорд Родриго. Не искам да ви тревожа, но мисля, че ви преследва опитен убиец, който е решил да ви изтребят.

Сега логиката сочи, че смъртта на Франческо и Пренесте е дело на един човек, който е убил и Франческо в Лондон, успял е да влезе в градината и да застреля Пренесте и уби Матео по същия начин на борда на кораба. Следователно — тихо заключи Бенджамин, — убиецът трябва да е от този дом. Той или тя е сред нас!

Дочуха се тихи протести, но яростта и крясъците от Лондон липсваха. Честта на семейното име вече не беше от първостепенно значение. Всички погледнаха към стоящите до тях, докато проумяваха, че твърдението на господаря ми е вярно.

Енрико се обади, загледан в Бенджамин.

— Тогава трябва да установим къде е бил всеки от нас, когато беше убит Пренесте.

Погледнах към малката Мария, която приличаше на дете, седнало на стол за възрастни. Ами ако е тя, помислих си? Малка и пъргава, тя би могла да се промъкне между хората — но имаше ли силата да се справи с аркебуз? Погледнах към Джовани — професионалният войник си играеше с дългата си коса и гледаше безизразно към масата, без да обръща внимание на отпращените към него погледи. Въпреки това явно усети неизказаното обвинение. Той беше наемник. Каква гаранция би могъл да даде, че не е бил нает от някой враг да води мълчалива и кървава война срещу семейство Албрици? Джовани се изправи на стола и подплатеният му кожен жакет изскърца. Продължаваше да си играе с кичура коса. Потропа по пода с ботуша си.

— Всички тук — каза той тихо — може да са си купили аркебуз. Не ме гледайте така обвинително! Защо да вдигам ръка срещу покровителя си?

Никой не го погледна, нито му отговори.

Бенджамин се изправи.

— Може би трябва да се върнем в градината. Помня къде стоях. Къде бяхте вие?

Енрико леко плесна с ръце.

— Бианка, аз стоях зад теб. Алесандро, ти беше малко по-напред и отдясно. Чешеше се по врата, нали? Къде бяха останалите?

Бенджамин седна. Настана бъркотия. Всички разказваха един през друг къде са стояли, но не открихме нищо нередно. Господарят ми почука по масата.

— Истината е — каза той, — че всички бяхме така уплашени от онова, което правеше Пренесте, че никой от нас не помни ясно. Но трябва да обмислим още една възможност.

Глъчката от разговори най-после замря.

— Може би убиецът не е в тази стая — продължи Бенджамин, смущавайки ме леко под масата, за да си мълча. — В Лондон е имало слуги, слуги имаше на кораба, има и в къщата тази вечер. Мога само да ви посъветвам, докато убиецът не бъде разкрит, да бъдете предпазливи.

Срещата приключи. Бенджамин ме повика обратно в градината; зад нас гласовете постепенно заглъхваха, докато семейството се оттегляше по стаите си.

— Сериозно ли говореше за слугите, господарю? — прошепнах аз.

— Не, разбира се — отвърна Бенджамин. — Убиецът седеше на тази маса. Кой слуга би успял да извърши три убийства? Някой щеше да забележи нещо нередно. Едно, може би, но не и три.

Продължихме напред в мрака. Бенджамин се обърна и ме погледна в очите.

— Но какъв би могъл да е мотивът за убийствата? Отмъщение за някаква тайна обида? Жажда за власт и богатство? — той сложи пръст на устните си. — Франческо, главата на семейството умира. Загива и Матео — негов иконом и близък. После Пренесте, свещеник и семеен довереник. Защо убиецът е убил последните двама, а, Роджър?

— Защото са знаели нещо — отвърнах бавно. — Макар че Пренесте може и да е бил убит, защото силите, които притежаваше, са можели да помогнат да разкрие убиеца.

— Или също като Матео си е спомнил нещо, което е ключът към тази загадка — каза Бенджамин.

— Ами Трокъл? — попитах аз.

Бенджамин сви рамене.

— Как би могло самоубийството на стар доктор от Есекс да е свързано с кървавата насилствена смърт сред златистите хълмове на Тоскана? — Той потръпна и скръсти ръце. — Всеки убиец си има начин на действие, но този е оплетен като лабиринт — господарят ми погледна към тъмната къща. — Чудя се...

— Какво?

— Възможно ли е Пренесте да е съхранил някъде сведения за онова, което е знаел?

Върнахме се в къщата. Бенджамин спря един сънлив прислужник и го помоли за нова чаша вино. После с помощта на малкото италиански, който знаеше, разпита къде е стаята на Пренесте. Изкачихме се по тъмното стълбище и тръгнахме по галерията. Спряхме пред вратата на една от стаите. Бенджамин се усмихна в слабата светлина и ми направи знак да слушам. Подчиних се и чух отвътре страстните викове и въздишки на лейди Бианка.

— По-весела вдовица от това, здраве му кажи — прошепна господарят ми.

Продължихме да се промъкваме, от време на време дъските проскърцваха под краката ни. Завихме зад ъгъла и косата ми настръхна, когато се загледах в коридора. Бях сигурен, че някой се движи в него, но после реших, че ми се е сторило под влияние на многото изпито вино.

Най-после стигнахме стаята на Пренесте. Вратата беше затворена, но не и заключена. Отворихме я и влязохме вътре. Беше тъмно, защото капациите на прозорците бяха плътно затворени. Сбръчках нос при неприятната миризма, която уханието на цветята от градината не можеше да прикрие. Голямото легло с балдахин в средата на стаята беше с дръпнати завеси. Бенджамин пристъпи към него. Чух го да мърмори и ругае. Той изщрака с огнивото, запали свещите, взе една и приближи леглото. Дръпна завесите, вдигна свещта и бледото лице на Пренесте се втренчи невиждащо в нас. Изглеждаше още по-зловещо на светлината на свещта — малката дупка на челото, грозната тъмночервена спечена кръв. Загледах я с любопитство. Тя ми напомняше нещо, но не можех да се сетя какво. Сега Бенджамин ми шепнеше да претърсим стаята. Послушах го. За щастие сандъците и ковчежетата не бяха заключени, освен един до леглото. Едната му ключалка беше отворена. С помощта на ножа си отворих и другата.

Срещал бях странни свещеници, но Пренесте надминаваше всички. Не открих нито молитвеник, нито броеница, нито разпятие. Човекът не само се беше занимавал с черна магия, направо беше затънал в нея. Отдръпнах се с отвращение, когато стигнах до изсушена жаба, пожълтяващ череп на маймуна и книга със заклинания.

Бенджамин претърсваше останалите сандъци и ковчези, но не откри нищо. Приблужи се на пръсти към мен.

— Къде човек като Пренесте би скрил нещо тайно?

Взех свещ и се огледах. На стената имаше картини и драперии. Почуках по ламперията, но това не беше английско имение с надлъжни и напречни греди. Погледнах към леглото. Спомних си таблата му, направена от малки дървени панели. Дръпнах завесите, качих се при трупа, който ме гледаше мъртвешки оцъклено, и започнах да почуквам по тях. Единият прозвуча на кухо. Усмихнах се на Бенджамин.

— Бог знае защо, господарю, но хората винаги си мислят, че леглото е най-сигурното място.

Дървото беше тънко. Издълбах малка дупка с камата, после спрях, чудейки се дали лекият шум може да привлече внимание. Но освен шумното туптене на собственото ми сърце, чувах само крясъците на нощните птици от градината и тежкото дишане на Бенджамин зад мен. Разцепих дървото.

— Сутринта ще се чудят какво е това, господарю — казах мрачно.

— Тогава ще трябва да се обвиняват взаимно — изсъска Бенджамин. — Съмнявам се, че на това семейство подобно нещо ще му направи впечатление.

Отчупих дървото. Някъде там трябваше да има таен механизъм или ръчка. Напипах метална пружина и като бръкнах по-надълбоко, извадих малка кожена кесия. Подадох я на Бенджамин, който преряза връвта, с която беше стегната и извади от нея няколко ръкописа. Седна на края на леглото, сякаш с Пренесте бяха стари приятели и започна да чете. Двата бяха заклинания. Друг беше писмо от лейди Бианка, започващо с обръщение „*Bellissimo*“. Дори с ограничените ми познания на езика, следвайки пръста на Бенджамин, разбрах, че е любовно писмо, което Пренесте навярно беше откраднал, за да я изнудва.

— Ами ако между убийствата няма връзка? — попитах.

— Искаш да кажеш, че лорд Франческо е бил убит по една причина, а Матео и Пренесте по друга? — Той поклати глава. — Но начинът беше един и същ. Чудя се дали Бианка би се осмелила да убие, за да прикрие изневерите си?

Той остави писмото на леглото и разтвори второ. Написано на латински, то беше не от друг, а от самия принц Джулио Медичи. Пергаментът бе много фин, макар и пожълтял от старост. Датирано преди години, писмото беше адресирано „До моя добър приятел и съюзник Грегорио Пренесте“. Принц Джулио благодареше на Пренесте за услугите и му обещавахе, че ще използва цялото си влияние, за да се издигне той в дома на лорд Франческо Албрици.

— Колко просто и очевидно — промърмори Бенджамин. — Защо е трябвало да го крие?

Канех се да отговоря, когато чух, че в галерията отвън проскърца дъска. И двамата замръзнахме, не смеехме дори да дишаме, но не чухме нищо повече. Върнахме се към писмото. По едно време чух изщракване, но помислих, че са просто нощните шумове в къщата. Бенджамин настоя лично да прегледа дупката в таблата. Все още уплашен от чутото, станах и се приближих към вратата. Подхлъзнах се и трябваше да се подпра. Погледнах надолу и видях някаква прозрачна водниста течност на пода. Отначало помислих, че е някоя от отварите на мъртвия магьосник, но после се наведох внимателно, потопих пръст в нея и я подуших.

— Масло — прошепнах.

Помнете, че умът ми беше замаян. Подхлъзвайки се и ругаейки, се запътих към вратата и се опитах да отворя, но тя беше заключена. Чух отвън тежко дишане и щракване на огниво. Отскочих назад през стаята, когато огненият език се появи под вратата. Докосна маслото и огнена стена се понесе из стаята. След минута помещението, или поне половината от него, се превърна в пламтящ ад. Опитахме се да отворим капациите, но те бяха здраво затворени. Успях да ги разтворя с острието на ножа си. Нощният въздух нахлу вътре и разпали пламъците. Двамата с Бенджамин се изкатерихме на тесния парапет и скочихме в тъмната градина.

Имахме късмет да паднем в една леха, и то не много отвисоко. Веднага ми призля от страх и се свих като куче зад един храст. Повръщах, кашлях и произнесох всяка ругатня, за която се сетих, докато Бенджамин разтриваше навехнатия си глезен.

— Искам да се прибера у дома, господарю — прошепнах. — Проклети да са прелестите на Италия!

Не можех да ругая повече — стомахът ми се бунтуваше, кашлях и повръщах. Отдалечих се от къщата.

Градината на Албрици беше заобиколена от високи храсти. Минахме през арка, изрязана в един от тях и спряхме. Пред нас се изправи фигура, облечена изцяло в черно; лицето и главата бяха скрити под островърха качулка с дупки за очите, носа и устата, в ръцете си държеше свещ. На слабата, трептяща светлина тя приличаше на призрак. Изстенах от ужас и побягнах през градината. Слава Богу, Бенджамин беше достатъчно умен, за да ме последва.

Когато стигнахме до главния вход, всички се бяха събудили и струпали — разсъблечени в различна степен. Родриго, по нощница, крещеше на Джовани да организира прислугата, която тичаше по стълбите с преливащи кофи вода от кладенеца и фонтана. За щастие не ни обърнаха внимание. Бенджамин ми просъска да се преструвам, че сме се разхождали в градината. Помогнахме да угасят пожара, но не успяхме, преди пламъците да превърнат стаята на Пренесте, леглото и трупа му в купчина димяща пепел. Лорд Родриго и останалите оставиха прислужниците да почистят, а те поведоха разпален спор как е започнал пожарът. Не можех да се занимавам с това. Пет пари не давах. Един от тези негодници флорентинци се беше опитал да ме убие. Главата ми беше изтръпнала, стомахът ми вреше. Не бях просто уплашен, а ужасен и обезумял от онова, което ставаше.

Бенджамин и аз се върнахме в стаята си. Повярвайте ми, проверих всичко — леглото, столовете. Дори оставих капациите отворени, въпреки хладния вятър, в случай, че се наложи да се измъкна по-бързо, отколкото очаквах. Бенджамин, Бог да го благослови, искаше да поговорим за това-онова, да изложи очевидното — че някой се беше опитал да ни убие.

— Дали — замислено каза той, седнал на ръба на леглото — са знаели, че сме били в стаята? Или просто са се опитвали да унищожат доказателствата, които може да са били вътре?

Изстенах, увих се здраво във вълнената завивка и се загледах в белосаната стена. Засмуках палеца си, както правех винаги, когато бях ужасен. Искях да се прибера. Обещах на всички светци, за които се сетих, че ако се измъкна жив и здрав оттук, ще запаля хиляда свещи, ще ходя на църква всеки ден, никога няма да крада. Да, дори предложих да дам обет за безбрачие! Разбирате колко отчаян бях! Или

пък не разбирате. Откакто бях влязъл в къщата на проклетия доктор в Удфорд, имах чувството, че съм се впуснал в някакъв мрачен лабиринт, където ме преследваше побъркан убиец. Кой беше маскираният негодник в градината? Заслушах се в гласа на господаря си, който продължаваше да говори. Бенджамин търсеше логика. Логика! Като се има предвид, че бяхме изправени срещу кръвожаден убиец, решил непременно да унищожи докрай семейство Албрици и всички, свързани с тях! Потънах в неспокоен сън и се събудих късно на следващата сутрин добре отпочинал, чудейки се дали синьора Бианка е страдна в леглото.

Бенджамин вече беше станал. Съблякох се, измих се и се избърснах. След това казах на господаря ми, че съм готов да се заема със султана и целия му харем.

(Впрочем, след няколко години ми се наложи, но това е друга история!)

Минахме по галерията и надникнахме да видим разрушенията в стаята на Пренесте. Приличаше на празна черупка с овъглени от пушека греди. Кошмарите ми от предишната вечер се върнаха и щях да започна да оплаквам злочестината си, но лицето на Бенджамин беше сурово. Той рядко изглеждаше така, но в такива случаи се опитвах да държа мислите за себе си и устата си затворена.

— Да закусим, Роджър — промърмори той.

— Господарю — прошепнах, докато слизахме надолу, — кой беше човекът в градината?

— Ще направя догадка — отвърна тихо Бенджамин. — Подозирам, че е бил един от Осмината, тайната полиция на Медичи — те наблюдават къщата.

— Може ли той да е бил убиецът?

— Възможно е. Но спомни си, Роджър, два пъти вече ни нападат, а този човек не се опита да ни нарани или възпрепятства.

Влязохме в изпълнената със слънце трапезария — красиво белосано помещение с висящи по стените кошници с цветя. Дървеният под блестеше, въздухът ухаеше на вкусно месо и пресен хляб, които се печеха в кухните отдолу. Масите бяха наредени покрай стената, а на тази на подиума седеше само един човек. Енрико, сложил очилата си, се беше надвесил над някакъв ръкопис. Той вдигна очи, когато се приближихме и с усмивка ни подкани да се присъединим към него.

— Какви вълнения! — възкликна той, когато седнахме. — Пренесте е убит, но дори това не е достатъчно, за да го оставят да почива в мир.

— Каква е била причината за пожара? — попита наивно Бенджамин.

— Синьор Родриго смята, че някой от слугите е проявил небрежност.

Потиснах гнева си — дори дете би подушило миризмата на маслото. Бенджамин внимателно изучаваше младежа.

— Зле ли си със зрението?

Енрико поклати глава и свали очилата си.

— Само отблизо. Очите винаги ме болят, когато чета — той тихичко се засмя. — Слава богу, че не съм свещеник.

— Като Пренесте ли?

Енрико сви рамене.

— Италия, мастър Даунби, е пълна с развратни свещеници и горди прелати. Наистина ли вярвате в Бога, когото почитат те? Ако Пренесте е предпочитал да се занимава с черна магия, това си е негова работа.

(Предполагам, че беше прав, но оттогава в Италия се появиха много добри свещеници, които настояват за реформи — хора като великия Лойола, фанатик, но истински свят човек. Папите също се промениха. Сикст V пречисти Рим с меч и вода. Старата хитра лисица Сикст много се възхищаваше от нашата Елизабет. Веднъж ми каза, че ако се били оженили, децата им щели да управляват света. Елизабет се смя с глас, когато ѝ го предадох. Сикст не знаеше, че ние с кралицата имаме дете, чудесно момченце. Може и да не управлява света, но със сигурност краде каквото му попадне!)

Но аз се отклоних. Бенджамин и Енрико поведоха кратък спор за състоянието на църквата, когато господарят ми внезапно смени темата.

— Изглежда приемаш много спокойно нещастията на Албрици — забеляза той.

Енрико остави ножа на масата и разпери ръце.

— Аз съм Каталина. Тези убийства сигурно са свързани с някаква тайна вражда срещу Албрици.

— Подозираш ли някого?

— Във Флоренция, мастър Даунби, никой не вярва на никого. Албрици имат своите врагове. Вие се запознахте с негово преосвещенство кардинал Джулио. И брат Серафино, предводителят на Осмината.

— Но ти си Албрици — намесих се. — Омъжен си за лейди Беатриче. Приел си името им.

Енрико сви рамене.

— Така е. Но както всички знаят, аз съм самостоятелен търговец, откакто умря баща ми.

— Как умря баща ти?

Очите на младежа се замъглиха. Ръката му потрепери, докато взимаше ножа, за да нареже една сочна круша от купата.

— Баща ми беше велик човек. Защитник на Флоренция. Той и брат му Алберто бяха членове на синьорията — съветът, който управлява Флоренция. Майка ми умряла при раждането. Отгледаха ме бавачки. Баща ми и брат му често пътуваха по делата на Флоренция. Един ден били в Рим, излизали от църква близо до Колизея, когато ги нападнал убиецът. Стрела от арбалет улучила баща ми във врата. Алберто бил улучен в гърдите. Татко умрял на място. Брат му — няколко дни по-късно.

— Ами убиецът?

— Не бил разкрит. Синьор Франческо беше приятел на баща ми. Бил в Остия, когато баща ми умрял и веднага потеглил към Рим. Татко купувал скъпоценности — диаманти и един изключителен изумруд. Всичко било откраднато и така и не го открили. По-късно двама престъпници бяха обесени по подозрение, че са свързани със смъртта на баща ми, но нищо не беше доказано. — Енрико вдигна поглед и примигна. — Няколко години ме криха при овчарите, в случай, че става дума за кръвно отмъщение. Синьор Франческо търсеше убиеца, но не откри нищо. Още една загадка, а, мастър Даунби?

— Подозираш ли някого? — попита господарят ми.

— Баща ми не беше приятел на фамилията Медичи. Може би те са си разчистили сметките с него. Но бъдете сигурен, мастър Даунби, дори да разбере кой е убиецът, ще ви кажа едва след като го убия!

ГЛАВА ОСМА

Бенджамин се канеше да приключи разговора, когато Родриго, следван от наперения Алесандро, влезе в трапезарията. Алесандро не беше загубил нищо от надутостта си. Облечен в тясно прилепнал жакет и още по-тесен панталон, със затъкнати в украсения колан ками, той приличаше на наперен уличен побойник. Родриго, обикновено толкова самоуверен, сега явно беше угрижен — лицето му беше доста бледо и тъни сенки обграждаха очите му. Косата му беше мазна, а ноктите — още черни от снощния пожар. До него Алесандро изглеждаше като олицетворение на самото здраве — гладкото му лице сияеше, косата му беше прилежно сресана. Той ме подмина с арогантен поглед и захапа шумно една ябълка. Подозирах, че любимата му сестра му беше предала разговора от предишната вечер.

— Добре ли спа, англичанино? — попита Родриго.

— Много удобно легло — тактично отвърна Бенджамин. — Но запознанството ни с Флоренция не започна по най-добрия начин. Стаята на горкия Пренесте...

— Опустошена е — отвърна Родриго. — Имаме късмет, че пожарът не се разпространи. Иначе можеше да изгубим цялата вила.

— А причината за пожара? — попита Бенджамин.

Лорд Родриго отмести поглед. Взе гарафа с разрежено вино и напълни чашата си.

— Вероятно някой мързелив прислужник. Може би хората, които качиха трупа на Пренесте са оставили запалена свещ твърде близо до завесите на леглото.

— Знаеш ли, че вилата се наблюдава? — рязко попита Бенджамин.

С удоволствие видях как Алесандро едва не се задави с ябълката.

— Какво? — Синьор Родриго отдръпна чашата от устните си. — За какво говориш?

Бенджамин му описа какво бяхме видели в градината след пожара. Родриго го изслуша внимателно, после разпери ръце.

— Шпионите на Осмината са навсякъде — каза той с горчивина.

После се обърна към Алесандро, каза нещо на италиански и младежът преbledня. Отговори неопределено, но надменността по лицето му се стопи.

— Какво има? — остро попита Бенджамин. — Лорд Родриго, не искам да бъда нахален, но ние сме ваши гости и може би също сме в опасност. Защо тайните шпиони на Флоренция наблюдават тази вила?

— Защото — бавно отвърна Родриго — в семейството има хора, на които не може да се вярва. Те проявяват прекомерен интерес към новите знания от Германия. Присъствието на Лутер се усеща и тук. Осмината и инквизицията преследват всекиго, който се увлича в тази насока.

Бледото лице на Алесандро ме убеди, че Родриго говори за него.

— Но можеш да зададеш същия въпрос на негово преосвещенство — заяви Родриго, усмихвайки се на Бенджамин. — Дойде пратеник от двореца „Медичи“. Кардиналът би искал да ви види там следобед. Джовани ще ви заведе.

— Може ли да дойда и аз? — чу се глас откъм вратата.

Мария се появи, още повече напомняща на кукла в роклята си, украсена с бели ленти по ръба на полата и маншетите.

— Може ли да дойда? — повтори тя.

Внезапно в ръцете ѝ се появиха три-четири портокала. Тя започна да жонглира, докато се приближаваше към нас. Възхищавах се на умението ѝ, на ловкостта и бързината на ръцете ѝ. Тя остави портокалите на пода и направи грациозно странично колело към нас. Зърнах вихрушка от бели памучни фусты, черни обувчици с розички, после тя застана пред мен, леко зачервена и със стиснати устни, поемайки дъх през носа, за да овладее дишането си.

— Добро утро, Мърморко — каза тя усмихнато.

— Няма нищо забавно — кисело каза Алесандро. — Престани с номерата, Мария. Синьор Пренесте е мъртъв — той мрачно ме изглежда. — И независимо какво казва чичо, пожарът в стаята му е подозрителен.

— Синьор Пренесте — отвърна Мария — беше глупав и подъл човек, който си играеше със силите на мрака и си получи заслуженото.

— Мария! — възкликна Родриго.

Тя сви крехките си раменца и се покатери на пейката, намествайки се между мен и Бенджамин.

— Може ли да отида във Флоренция? Щом тук няма нужда от мен — тя хвърли презрителен поглед на Алесандро, — може би е по-добре да изляза.

— Половин жена! — злобно отвърна Алесандро.

— По-добре половин жена, отколкото мъж, който не става за нищо!

Алесандро се наведе през масата, вдигнал ръка, за да я удари, но аз го хванах за китката и го стиснах.

(Да, да, аз съм роден страхливец. Започне ли бой, старият Шалот пропълзява до най-близката врата, но не понасям наглеци!)

— Пусни ме!

Изражението на Алесандро беше толкова кисело, че се разсмях. Преди Родриго да успее да се намеси, младежът замахна и ме удари по лицето с другата си ръка. Пуснах го.

— Извини се! Алесандро, извини се! — каза Родриго. — Веднага!

Алесандро ухапа палеца си и плю към мен.

(По-късно разбрах, че това било най-голямата обида за италианците. Разказах на Уил Шекспир за нея и той я използва в началото на „Ромео и Жулиета“. Там жестът сложи началото на двубой, същото стана и във вила Албрици.)

Лорд Родриго стисна ръката ми.

— Синьор Шалот, Алесандро е луда глава. Освен това ти си само прислужник. Не е нужно да приемаш предизвикателството му.

Бенджамин промърмори нещо утвърдително.

— Съгласен съм — казах, усмихвайки се подкупващо на Алесандро. — Синьор Алесандро, забравих се.

Той сви устни. Канех се да се унижа още повече, когато улових погледа в очите на Мария — не презрителен, но изненадан и наранен, сякаш обидите на Алесандро ѝ бяха отнели и малкото чувство за принадлежност към човешкия род.

— Но въпреки това — станах и се протегнах — майка ми винаги ме е учила да се държа достойно. „Ако си благороден човек, казваше тя, винаги ще разпознаеш подобния на себе си“ — облегнах се на масата и погледнах към Алесандро. — Но ти не си такъв. Щом удриш

жени, ще те попитам нещо. Родил ли си се толкова недодялан или прилежно си усвоявал този навик през годините?

Бенджамин ме смушка предупредително, но аз бутнах ръката му. Сигурен съм, че Алесандро не разбра думата „недодялан“. Въпреки това скочи на крака със зачервено лице и пламнали очи.

— В градината! — извика той. — В градината! — И излетя от стаята.

Родриго ме погледна ядосано.

— Не трябваше да казваш това, Шалот — меко каза той. — Алесандро е добър фехтовач. Ще те убие!

В този момент първоначалният ми пристъп на смелост бе започнал да отшумява. Огледах масата. Енрико ме гледеше, подпрял брадичката си с ръка и се усмихваше окуражително. Мария пърхаше с мигли като дама от глупавите балади, които трубадурите обичат да пеят. Бенджамин седеше с наведена глава. Не знаех дали е ядосан или развеселен. В този момент влезе лейди Беатриче. Лорд Енрико стана на крака, дръпна я до съседния стол и ѝ съобщи шепнешком какво се е случило. Тя се усмихна злобно, пляскайки с ръце.

— Алесандро ще победи — заяви тя. — Скъпи съпруге, какво правим още тук, когато брат ми чака в градината?

Е, нямах избор. Двамата с Бенджамин излязохме от трапезарията и се върнахме в нашата стая. Съблякох жакета си, сложих бойния си колан и опитвайки се да прикрия страха си, тръгнах към вратата. Господарят ми ме хвана за ръката.

— Роджър!

— Не ми чети проповеди, господарю! Той е арогантен негодник! — Погледнах в очите на Бенджамин и прочетох в тях възхищение.

— Не, не, гордея се с теб, Роджър. Знаем, че ненавиждаш насилието. Беше много смело да защитиш Мария. Ако не го беше направил, аз щях да го сторя!

(Мили Боже, господарят ми беше толкова наивен! Ненавиждал съм насилието! Много беше прав! Не мога да гледам кръв, особено моята!)

Както и да е, нали се правех на смелия Хектор, преглътнах и се молех ръцете ми да не се изпотят прекалено, та да не мога да държа сабята.

Бенджамин потупа бойния ми колан.

— Вероятно той ще се бие с рапира. Не забравяй наученото от португалците.

Слязохме в градината. Цялото семейство се беше събрало. Изучавах лицата им; освен Енрико и Родриго, всички приемаха предстоящия дуел като представление в тяхна чест. Дори слугите, които стояха отзад, бяха донесли плодове и вино, за да могат да наблюдават как страхливият англичанин ще бъде ранен, а може би убит. Мария ме гледаше извинително, сякаш току-що бе осъзнала какво е предизвикала. С полуразтворени устни, тя притича през тревата и ме хвана за ръката.

— Нямаше нужда, Мърморко — прошепна тя. — Той непрекъснато ме удря. Но не много силно.

Поклатих глава.

— Искам да избягам! — изсъсках. — Но къде да отида? — Хванах една от малките кадифени ръкавици, която носеше под колана си и я пъгнах под ризата си. — Ще я нося като талисман в битката.

Малкото създание се изчерви и прехапа долната си устна.

— Съжалявам, че те наричах „Мърморко“.

— Готов ли си, англичанино?

Погледнах през росната трева. Алесандро бе заел елегантна стойка, с рапира и кама в ръцете. Размахваше ги насам-натам, въртеше ги така, че слънцето блестеше по ръбовете на остриетата и разкриваше колко добре са наточени. Стомахът ми се беше свил. Молах се да не затворя очи — нещо, което винаги правех, когато се дуелирах. Не мога да ви обясня защо — просто детска реакция. Или още по-лошо — да не повърна или да припадна.

— Готов ли си, Роджър? — попита господарят ми.

— Повече не бих и могъл да бъда.

Извадих сабята и камата и тръгнах през тревата. Не биваше да го правя — подметките ми се хлъзнаха и аз паднах на колене, изчервявайки се от неудобство, когато това предизвика дружен смях.

— Страхуваш ли се, англичанино? — обади се Алесандро. — Бианка, донеси му ароматните си соли.

Изправих се, забих сабята и камата в пръстта и седнах.

— Ще се подмокриш! — извика Алесандро.

Без да му обръщам внимание, събух ботушите и чорапите си.

(Вие, младежи, които четете това, помнете съвета на стария Шалот. На хлъзгав терен най-добре е да си бос. Ако не можеш да избягаш, разбира се.)

Отново се изправих и стиснал сабята и камата, небрежно тръгнах към Алесандро, надявайки се, че стомахът няма да ме предаде. Родриго застана между нас, мрачният Джовани — до него.

— Алесандро — тихо каза Родриго, — не е нужно да се биеш с този човек. Той не ти е равен.

— Да, чичо, той е измет, но трябва да го науча на обноски.

Родриго ме погледна тъжно и сви рамене.

— Бийте се тогава! — възкликна той. — До първа кръв!

Сърцето ми подскочи от радост, но когато погледнах към лукавото лице на Джовани, разбрах, че първата кръв ще бъде от рана в сърцето ми. Той и Родриго отстъпиха. Разговорът заглъхна. Алесандро лениво зае позиция, обърна се леко встрани и вдигна оръжието си. Нервно пристъпих напред, преструвайки се на невежа и заех неговата стойка. Щом оръжията ни се допряха, Алесандро отскочи назад, а после се втурна наведен напред. Парирах удара с рапирата и отстъпих. Той продължи да напада и под хорови възгласи „Алесандро“ и ободрителни викове, остриетата ни се кръстосаха няколко пъти. Той търсеше слабото ми място, а аз се правех на уплашен ученик, но бях нащрек. Разпознах начина му на бой — беше подъл негодник. Не би ме пожалил, ако се открия, защото искаше да приключи бързо. Отново ме нападна яростно, рапирата му прониза въздуха и аз осъзнах, че владее по-добре камата, отколкото рапирата. От нея трябваше да се пазя. Той замахваше внезапно от горе на долу и я насочваше към тялото ми, веднъж едва не ме прониза в слабините. Това ми стигаше. Мъж без топки е мъж без бъдеще. Бързо отстъпих и прехвърлих сабята си в лявата ръка, наслаждавайки се на изненадата в очите на Алесандро. И тогава започнах. Не се хваля, но оттам нататък цялата работа не приличаше много на дуел. Алесандро нямаше опит в бой срещу човек, който използва лявата си ръка. Смяната го обърка. Стана тромав, парира един удар с камата, отстъпи прекалено бавно и аз го промуших в рамото. Рукна кръв и ризата му бързо поаленя, макар че раната изглеждаше по-опасна, отколкото беше. Лейди Бианка извика:

— Спрете! Спрете!

Лицето на Алесандро стана бяло като ризата му, той нервно погледна към чичо си, който пристъпи между нас.

— Приключен ли е въпросът, Алесандро?

Той сви рамене.

— Мастър Шалот?

— Както кажеш.

Обърнах се — никога вече няма да го направя! Глупавият стар Шалот наперен както винаги!

— Роджър! — изкрещя господарят ми.

Отскочих вляво и рапирата на Алесандро изсвистя над рамото ми. Спуснах се напред, хванах го за колана и по стар английски обичай го проснах на земята. После станах и се отдръпнах. С широко разтворени очи Алесандро ме наблюдаваше уплашено. Рапирата беше паднала от ръката му и той стискаше само камата. Погледнах назад. Никой не смееше да се намеси. По правилата на дуела, можех и трябваше да го убия там и тогава. Бавно отстъпих назад, прибрах сабята и камата си, захапах палеца си и плюх към него.

— Както каза чичо ти, приключихме.

Изчаках докато Родриго и Джовани отидоха да помогнат на падналия ми противник, после се обърнах и тръгнах към къщата, наперен като врабче, кацнало върху купчина фъшкии.

— Браво, Роджър! — Бенджамин се приближи до мен.

— И на теб, господарю! — отвърнах. — Страхливият негодник щеше да ме убие!

— Тогава аз щях да убия него!

Загледах се в дългото му печално лице. Щеше да го направи. „Не съди за книгата по корицата“ казват хората и това правило се отнасяше до мастър Даунби, един от най-добрите фехтовачи в Англия. Една вечер се срещнахме на студения морски бряг и се сбихме за жена, чието сърце беше черно като ада, но тази история ще оставя за по-късно. Но тогава, във вила Албрици, той спаси живота ми. Мария забързано се приближи до нас и ме повика с жест. Когато спрях, вместо да зашепне на ухото ми, тя ме целуна по бузата, изчерви се и избяга.

— Мастър Шалот!

Лорд Родриго се приближи.

— Благодаря ти — прошепна той и показа към моравата отзад. — Благодаря — повтори той, без всякаква надменност. — Можеше да убиеш два пъти племенника ми и тъй като го пощади във втория случай, ти вече си член на моята фамилия. Позволи ми да те възнаградя.

Познавател стария Шалот. Да му кажеш „награда“ е все едно да покажеш морков на гладно магаре. Въпреки това аз се опитах да се държа като сдържан и самоуверен герой, докато го следвах към трапезарията. И други от семейството се присъединиха към нас. Беатриче стоеше надалеч. Тя също изглеждаше променена — гледаше ме с леко наклонена глава, блестящите ѝ очи ми се усмихваха, а върхът на розовото ѝ езиче бавно се плъзгаше по сочните устни. Пищната ѝ гръд се издигаше учестено — явно беше от онези хора, които се възбуждат при вида на кръв, стига да не е тяхната. Същата беше и лейди Бианка. Тя се приближи, докосна ме леко по ръката и минавайки покрай мен уж случайно погали предницата на панталоните ми.

(Божичко, какво семейство! По-лошо от Болейн!)

Енрико ми стисна ръка с присвити очи.

— Добър си с меча, мастър Шалот. Майсторски удряш, особено ми хареса движението на китката. Трябва да го запомня.

Бенджамин го изгледа любопитно, но после лорд Родриго се върна с гарафа вино и поднос с чаша. Сложи ги на масата, после взе златна чаша, инкрустирана със скъпоценни камъни, напълни я до половината и ми я подаде.

— Мастър Шалот, това е вино от вила „Матилда“, римляните са го наричали фалернско — той ми се усмихна с благодарност. — Виното е твое, чашата също.

(Не, не я получих. Наложих се да напуснем Флоренция набързо. По-късно писах на онзи зъл негодник, Господарят на Осмината, да ми я прати. Мръсникът ми отвърна, че била на полицата му и чакала да ида да си я взема! Гаден подлец!)

Поблагодарих на Родриго, вдигнах наздравица към компанията и изпих топлото ухаещо вино. То изплакна устата ми, успокои гърлото и подпали слабините ми, които бих предоставил на всяка присъстваща жена, ако не ни бяха прекъснали по необичаен начин. Родриго наливаше на другите от виното, чуваше се обичайното бърборене и потупване по гърбовете. Аз изпълнявах ролята на скромния герой.

Тогава, въпреки че навън беше ден, малка сова влетя през отворения прозорец, обиколи стаята и падна мъртва на пода. Лейди Бианка изпусна чашата си и изпищя. Беатриче едва не припадна и трябваше да ѝ помогнат, за да стигне до стола, а мъжете пребледняха и не сваляха поглед от купчината пера на пода.

Господарят ми се приближи до нея, коленичи и започна да я оглежда.

— Какво означава това?

— Свата е предвестник на смъртта! — прошепна Родриго. — За да се случи това... — Той се обърна към пребледнелия Джовани. — Изгори я!

Наемникът само поклати глава, затова аз взех още топлото телце и тръгнах към вратата. Всички отстъпваха от пътя ми, сякаш бях чумав. Излязох в градината и сложих трупчето на бунището. Когато се обърнах, видях малката Мария да се взира с бледо лице и кръгли очи в мъртвата птица.

— Ужасна поличба — прошепна тя. Вдигна очи, притиснала малките си юмручета до гърдите. — Мастър Шалот, флорентинците са най-суеверните хора на тази земя. Ако сова влезе в ранна утрин в къщата, това вещае нещо страшно.

Погледнах назад към вилата.

— Вижда ми се доста солидна! — пошегувах се.

Тя стисна пръстите ми в горещата си ръчица.

— Това е знак, че Албрици ще изгубят властта си. Нека дойда във Флоренция с теб и Бенджамин.

Погледнах надолу.

— Вече не съм ли Мърморко? — попитах закачливо.

— Съжалявам — прошепна тя.

Бръкнах под ризата си и извадих ръкавицата ѝ.

— Може ли да я задържа?

— Разбира се — прошепна тя. — Но ми обещавай, че когато се върнеш в Англия ще ме вземеш със себе си!

Изглеждаше толкова самотна и нещастна, че аз се съгласих. Тя се обърна, заподскача като момиченце и помахаша на господаря ми, който идваше към нас.

— Все едно слънцето е паднало от небето — отбеляза той, кимвайки към вилата.

— Господарю, дори в Англия совата се смята за птица, която носи зла поличба.

— Не вярвам в подобни глупости, Роджър. Да, Пренесте призоваваше Сатаната, но аз мисля, че всички живи същества са Божии създания.

Бенджамин отиде до бунището, вдигна птичката и внимателно я огледа. Извади ръкавиците от колана си, сложи си ги, отвори човката и подуши.

— Господарю?

Бенджамин набръчка нос и хвърли совата обратно.

— Така е, Роджър. Тази малка сова не е предвестник, а жертва на зла съдба — той свали ръкавиците. — Горкото създание е било отровено с голяма доза беладона. Но как са го накарали да влезе в къщата? — Бенджамин се потупа по носа. — Роджър, какво обичат совите?

— Мишки.

— Не ставай глупав!

— Тъмното, хамбарите.

— Ако пуснеш малка сова, която е била отровена, да лети, накъде ще се насочи?

— Ще търси убежище.

Бенджамин се обърна и посочи големия отворен прозорец.

— Тя влетя оттам.

— Но кой я е пуснал? Всички бяха с нас.

— Така ли? — язвително попита Бенджамин. — Двете дами може би. Но би било лесно да излезеш, да пуснеш птицата и да се върнеш — той погледна към вилата. — Много хитро — прошепна и посочи към прозорците, чиито капаци бяха затворени, за да не влиза слънце. — Някой е подготвил всичко това. Осъзнаваш ли, че това е единственият отворен прозорец? Нещо повече, сигурен съм, че ако тази сова беше умряла някъде другаде, ефектът щеше да е съвсем същият. Някой истеричен прислужник щеше да влезе и да съобщи новината. — Бенджамин почеса брадичката си. — Чудя се кой я е пуснал!

— Не трябва да забравяме Господаря на Осмината.

— Да — промърмори Бенджамин. — Нито пък срещата ни във Флоренция. Хайде, майсторе на сабята, време е да тръгваме.

Когато се върнахме във вилата, семейство Албрици се бяха разпръснали. Бяха повикали лекар, за да се погрижи за драскотината на Алесандро. Двете дами се бяха оттеглили в стаите си в пристъп на меланхолия. Джовани ни чакаше в конюшната, приготвил конете. Мария, която стоеше малко по-надалеч, държеше юздите на малко бяло магаре. Изразът на лицето ѝ подсказваше, че вече се е скарала с Джовани заради решението да ни придружи до Флоренция. Аз се бях изкъпал и сменил подгизналата си от пот риза от дуела. Господарят ми ме беше посъветвал да се мия редовно при този горещ климат.

— Това отваря порите — обясни ми той — и поддържа кожата свежа. Иначе — допълни той усмихнато — ще се чешеш между краката до побъркване.

(Разумен човек беше господарят ми. Ще ми се и другите, особено настоящата кралица, да имаха неговите изисквания за чистота. Представата на кралица Елизабет за взимане на вана е да мацне с розова вода ръцете и лицето си и да прикрие естествената си миризма с множество шишенца парфюм. Ако питате мен, в разгара на лятото английският двор мирише на бунище. Веднъж се опитах да предам съвета на господаря ми на кралицата, но тя ме погледна като ударена от гръм.

— Да се къпя на Великден и на Коледа? — възкликна тя. — Не ставай глупав, Роджър! Топлата вода разрежда телесните течности и състарява плътта.

Как да се пребориш с мнението на някакъв тъп лекар?)

Слънцето се изкачваше в небето, когато излязохме от вила Албрици. Не забравяйте, беше все още ранна утрин. (Италианците се събуждат призори и си почиват рано следобед.) Отначало Джовани беше мълчалив, все още стреснат от появата на проклетата сова, но господарят държеше да му зададе някои въпроси и го направи доста настоятелно. Първоначално той поведе небрежен разговор, похвали коня на наемника и ездаческите му умения, попита го къде е роден и в кои походи се е бил. Докато яздохме в равнин по прашния път, Джовани ни обясни, че воювал, откакто се помнел. Слушах внимателно разказа му, опитвайки се да не обръщам внимание на Мария, която яздеше зад Джовани, правеше гримаси и го имитираше.

— И винаги си се бил за Флоренция? — прекъсна господарят ми една доста дълга история.

— Не, не. Известно време се бих за французите. Прекарах две години дори на вашия остров. Наеха ме за майстор-стрелец.

— Умееш ли да си служиш с аркебуз? — невинно го попита Бенджамин.

— Не по-зле от който и да било в Европа — похвали се Джовани.

После осъзна какво е казал и отново се нацупи. Пришпори коня си напред и почти не проговори, докато стигнахме до оживения път, който водеше към северните порти на Флоренция.

— Изпратих ви до града — промърмори той. — Сега трябва да се връщам.

Бенджамин обърна коня си, загледа как Джовани се отдалечава и ми се усмихна.

— Флорентински наемник, който е работил за Хенри Английски и добре си служи с аркебуз. Интересно, а, Роджър?

— И аз можех да ви го кажа! — разгорещено се обади Мария. — Джовани е подъл негодник. Той е от хората, които обичат да убиват. Не е по-различен от семейството, на което служи. Господарят Франческо може и да беше лош човек, но не беше кръвожаден като останалите — тя понижи глас, защото бърборенето ѝ на английски можеше да привлече вниманието на други пътници. — Те всички са жестоки. Ако Алесандро те бе убил, щяха да се смеят. А Джовани е шпионин.

— Какво искаш да кажеш? — Бенджамин приближи коня си.

— Шпионин е! Или за Медичите, или за Осмината, а вероятно и за двете страни. Виждала съм го да се измъква нощем от къщата, когато не се въргала с господарката Беатриче — тя дръпна юздите на магарето. — Това ще свърши с кръвопролитие — добави мрачно. — Енрико не е глупак. Ако ги залови, ще умре един от двамата — или той, или Джовани.

— Какво друго знаеш? — попитах я.

Мария отвърна поглед.

— Казах ви всичко, което знам — тя погледна отново към града, където високият купол на катедралата се открояваше в маранята. — Мразя това място — прошепна. — Баща ми умря тук. Когато спечеля достатъчно сребро и злато, ще замина — тя вдигна поглед и се усмихна. — За Англия, нали, Роджър?

Погледнах към господаря си, но той сви рамене.

— За Англия, нали? — настоя тя.

— Да, Мария, за Англия.

Влязохме в града през порта, украсена с няколко отсечени глави. Мария яздеше пред нас и ни водеше по криволичетните флорентински улици, покрай сергиите на месарите, отрупани с овнешко и телешко. Забелязах нещо доста странно. В Лондон никога не знаеш какво месо купуваш. Както отбелязах и преди в мемоарите си, аз съм авторитет по тези въпроси, просто защото съм ял месо и от котка, и от плъх, затова знам разликата, а другите — не. Онова, което смятат за сочно заешко, често е останки на улична котка. Но във Флоренция има заповед на Съвета, че главите и кожата на всички животни, чието месо се продава, трябва да бъдат изложени пред сергията. Това със сигурност е полезно, но да гледаш в оцъклените очи на овце, телета, зайци и агнета е неприятно.

Улиците бяха оживени и претъпкани като лондонските. Ушите ми кънтяха от блъскането на тенджери и тигани, звън на монети, виковете на вехтошарите и на продавачите на съдове. Улиците бяха задръстени от мулета и каруци. От време на време излизахме от някоя тясна уличка на един от красивите градски площи, широки и павирани, с прекрасни фонтани в средата. Докато пресичахме един от тях, ме смути видът на няколко души, облечени в черно, същински призраци, носещи черна траурна носилка. Докато минавах, всички сваляха шапки и дори най-грубите и цапнати в устата каруцари, преместваха каруците си встрани, за да им дадат път.

— Това са Братята на милосърдието — обясни Мария и посочи към водача на облечените в черно призраци. — Всяка група от десет души има свой началник. Можете да го разпознаете по кожената кесия, която носи на пояса си. В нея има коняк, прахове срещу кашлица и ключа за отделението под носилката. В него има чаша, стола, разпятие и светена вода, в случай, че някой болен умре на път за болницата.

Погледнах към високите фигури в черни наметала, качулки и маски с отвори за очите, носа и устата.

— Приличат на демони — прошепнах.

— Не, не, — отвърна Мария. — Братята на Милосърдието са най-голямата слава на Флоренция. Те посещават болните и ги отнасят до болниците, но законите на ордена им ги принуждават винаги да са маскирани, за да не ги възхваляват за добродетелите им, а и те да не могат да се възгордеят с това.

Загледах се в преминаващата носилка.

— Но човекът вътре не е ли мъртъв?

— Не, крият го, за да му спестят неудобството — Мария изтри устни с опакото на дланта си. — Болниците на Флоренция са истинско чудо — тя се усмихна кисело. — Така и трябва — в този град има повече жертви на отровата и камата, отколкото в цяла Италия, дори в Рим.

— Приличат на „Осмината“ — отбеляза Бенджамин.

Мария пришпори магарето си и погледна през рамо към господаря ми.

— Ако попаднеш във властта на „Осмината“ — подвикна му тя, — ще разбереш, че от тях не можеш да очакваш милост.

Заби камбана.

— По-бързо! — извика Мария, когато излязохме от уличката и посочи през площада към голяма, правоъгълна и укрепена сграда.

— Дворецът на рода Медичи. Кардиналът ви очаква — тя дръпна юздите на магарето и застана до нас. — Има един английски израз: „Ако ще вечеряш с дявола...“

— „... носи си дълга лъжица!“ — завърших вместо нея.

— Щом си наясно — прошепна Мария, — знай, че в този случай ще ти трябва много дълга лъжица.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Оставихме конете си в близкия хан и влязохме в двореца. Семейство Медичи определено бяха непочтени, както разбрах за собствена сметка, но знаеха как да строят и как да живеят. Дворецът беше изключителен. Изкачихме се по стълбище в голям двор с фонтан в средата; водата се стичаше от купа, държана от красива нимфа от слонова кост. Прекосихме двора и влязохме в необичайна градина, пълна с лаврови и дафинови дървета, сенчести улички, големи езера и какви ли не статуи, главно мраморни. В единия ъгъл — поне така ни прошепна Мария — имаше ледница. Там, в мазето, върху буретата с вино слагали лед, за да го запазят по-задълго.

Посрещнаха ни надути шамбелани в ливреи с цветовете на Медичите и герб, избродиран върху туниките. Те ни поведоха през разкошни галерии, по чиито стени висяха картини, златоткани и кадифени тъкани, върху които бяха избродирани най-различни неща — птици, дървета, цветя и чуждоземски пейзажи. Във всяко помещение имаше хора. Някои работеха, други се излежаваха. Забелязах колко много мъже, някои в полуброня, но всички въоръжени със саби и ками, охраняваха галериите, вратите и преддверията. Покоите на кардинал Джулио бяха в центъра на тази огромна мрежа. Той ни очакваше в красива стая с висок таван и стени в сребристо и златисто, чийто под беше покрит с килими от чиста вълна. Кардиналът седеше зад писалище близо до прозорец, който гледаше към площада, и диктуваше писма до владетелите и висшите духовници на цяла Европа — на пет-шест писари, всеки от които имаше собствено писалище.

Известно време стояхме и го наблюдавахме. Най-накрая кардиналът ни забеляза и внимателно ни огледа с присвити очи, докато си играеше със златния пискюл на пурпурната си роба. Внезапно той вдигна пръст. Оригинален часовник от слонова кост и злато, който стоеше на полицата над огромната камина, изсвири мелодия и после отброи дванадесет удара. Когато последният звук заглъхна, кардиналът позвъни със сребърно звънче. Плесна с ръце, писарите изчезнаха и той

ни подкани с жест да се приближим. Стъпките ни бяха странно безшумни заради дебелите вълнени килими и тежките драперии по стените, които поглъщаха всеки звук. Коленичихме и целунахме ръката му в пурпурна ръкавица. С рубините по пръстите си можеше да купи половин Англия. След като си разменихме подобаващите любезности, той ни заведе до малка, драпирана с кадифе ниша, и ни покани да седнем под прекрасна картина, изобразяваща Адам и Ева, изкушавани от змията. Спомням си я живо, защото голата жена на нея беше много красива и изглеждаше като жива. Кардинал Джулио седна срещу нас на малък, подобен на трон стол, с неизменна усмивка върху гладкото си лице с маслинов тен. Продължителното мълчание ме изтормози и ми се дощя черните и неми телохранители отвън да не ни бяха взели бойните колани. Погледнах към часовника на отсрещната стена на стаята, от който Бенджамин изглеждаше очарован.

— Подарък от император Карл — каза тихо кардиналът. — Той много обича часовници. Знаехте ли това?

(По онова време нямах и представа. Почти нищо не знаех за император Карл V от династията на Хабсбургите с квадратната челюст, но след време го опознах добре. Той беше един от най-интересните хора, които съм срещал. Обсебен бе от времето и се беше заобиколил с какви ли не часовници. Отидох да го посетя, малко след като се оттегли в манастир, за да се подготви за смъртта. В килията му имаше толкова много часовници, че тиктакането им се чуваше от двора. Да, това прави времето с хората!)

Кардиналът потупа с ръка по облегалката на стол. Погледна часовника, после се обърна към нас.

— Всички — промърмори той — пращат подаръци на Флоренция.

Реших, че ни пита дали и ние не му носим и го погледнах недоумяващо.

— Подаръкът, който вие ми донесохте — продължи той, — е от рядък вид — власт.

Не знаех за какво говори и хвърлих тайно поглед към Бенджамин. Господарят ми изглеждаше очарован от кардинала и го изучаваше внимателно. Внезапно Джулио Медичи трепна, сякаш се пробуждаше от унес.

— Извинете ме. Искате ли да се освежите с нещо?

Изглежда беше натиснал някакъв таен бутон на стола, защото в отсрещната стена се отвори тайна врата. Немият мавър, когото бях видял с кардинала във вила Албрици, се появи с поднос, на който имаше три венециански чаши с високи столчета. Черен паж пристъпваше след него. Кардиналът направи неразбираемо движение с глава. Немият остави подноса, взе една чаша, отпи от нея, после я подаде на кардинала, който изпълни същата церемония, и след това я подаде на господаря ми. Същото направиха и със следващата, която беше за мен. Повдигнах я към устните си.

— Не, чакайте! — нареди кардиналът.

Подчинихме се. Чернокожите също стояха и чакаха. Изминаха няколко минути, преди кардиналът да вдигне чашата си.

— За Хенри, благородния владетел на Англия!

Бенджамин повтори тоста. Аз промърморих нещо и отпих от чашата, а двамата прислужници изчезнаха през тайната врата.

Кардиналът се усмихна на недоумението ми.

— Във Флоренция — каза той, — човек винаги пие бавно. Ако имаш власт, следиш не само всички останали да пият преди теб, но и дали това има някакви последствия.

Той сбръчка нос, докато отпиваше от леденостуденото, пенливо бяло вино.

— На някои отрови им трябва време, преди да подействат. А някои от прислужниците, които опитват виното, го задържат в уста и ако ги освободиш прекалено бързо, излизат и го изплюват — той ми се усмихна над ръба на чашата. — Животът във Флоренция, господа, е много, много опасен — той трепна, расото му изшумоля и ме лъхна силен парфюм. — Имате спътница — Мария, джуджето — шут, с красивата рокля и пантофките с розички.

Навярно кардиналът долови тревога в очите ми.

— Тя е моя гостенка — продължи той. — В преддверието е и тъпче малката си устица със захаросани плодове, докато ви чака. Надява се да замине с теб за Англия, особено след като си я защитил срещу онзи грубиян Алесандро. Явно те бива със сабята, мастър Шалот! Хитра тактика е да размениш ръцете по време на дуел. Жалко, че си го пробол в рамото. Трябваше да убиеш този арогантен, празноглав негодник!

Не знам за господаря ми, но аз седях като хипнотизиран, втрещен в кадифените, влажни очи на кардинала. Чудех се откъде, за Бога, е научил толкова много и толкова бързо?

— Значи Пренесте е мъртъв? — продължи той. — Време му беше. Инквизицията искаше да го разпита. Но кой е започнал пожара? Наистина ли смяташ, че совата е била отровна, мастър Даунби? — Кардиналът се обърна и остави чашата си върху малката полирана масичка, чийто плот беше покрит със седеф. — Много умно! — прошепна той. — Трябва да имам това предвид.

После скръсти ръце. Ако целта му беше да ме уплаши, бе успял — този принц на църквата явно научаваше незабавно за всичко, дори то да се беше случило на километри разстояние. Но Бенджамин беше омесен от по-кораво тесто.

— Номерът със совата е бил много разпространен между древните римляни — каза той. — Лесно е да се възползваш от птица, независимо дали е орел, който да прелети над форума, или петел с болен дроб, който ще бъде разрязан при жертвоприношение, за да се направят предсказания. Животните не могат да говорят и се управляват по-лесно от хората.

Кардинал Джулио се засмя.

— Изучавал си класиците, мастър Даунби.

— По-скоро е въпрос на здрав разум, твое преосвещенство. Също както и това, че имаш шпионин в дома на Албрици.

Кардиналът се усмихна по-широко.

— Чудя се кой ли е? — каза Бенджамин, сякаш на себе си. — Как може да си разбрал толкова много и така бързо? Тръгнахме от вила Албрици тази сутрин. Мария ни придружаваше навсякъде — той вдигна пръст. — Аха, добрият Джовани. Подозирам, че не се е върнал веднага във вилата, а се е промъкнал в града тайно по друг път и е дошъл да ти каже за всичко случило се.

Кардиналът тихо изръкопляска.

— Ти си наистина достоен племенник на Томас Улси — каза той. — Да, прав си, мастър Даунби. Джовани е наемник не само в едно отношение. Той умее да чува необходимото и ми казва за всичко, което се е случило.

— Защо тогава пращаш хора от Осмината там? — попита Бенджамин.

Лицето на кардинала застина. Една от ръцете му посегна към същото място на стола, където беше бутонът. Тъй като гледах картината на онази стена, където беше тайната врата, забелязах как очите на мъжа от портрета се движат. Това също беше обичайно средство за наблюдение. Телохраниителят на кардинала ни следеше. Пониско на стената забелязах и други скрити отвори. Ако аз или Бенджамин извадехме камите си, сигурен съм, че вратата щеше да се отвори бързо и щяха да ни застрелят с арбалети. Кардиналът беше седнал и щеше да избегне стрелите.

— Мастър Даунби, кажи ми какво видя.

Бенджамин му разказа случилото се, без да споменава факта, че сме били в стаята на Пренесте, когато пожарът е започвал. Описа как излязъл в градината и видял там забулената фигура. Кардиналът се изправи и отиде до прозореца, сякаш привлечен от нарастващия шум на площада отвън.

— Мастър Даунби, мастър Шалот — каза той, — елате тук.

Приближихме се до него и погледнахме към площада, препълнен с хора. Те се бяха събрали около голямата бесилка с три разклонения, която се издигаше на голяма кръгла платформа. От двете страни на отвесната греда бяха опрени стълби. Платформата беше обградена от няколко души, облечени изцяло в черно с лица, скрити под островърхите качулки. Тези внушаващи страхопочитание фигури, въоръжени с мечове и ками, а някои с щитове и копия, отблъскваха тълпата, докато други, облечени по същия начин, завлякоха трима нещастници до платформата. Това щеше да се окаже една от най-тихите езекуции, които бях виждал. Тълпата мърмореше, но не се чуваха подвиквания и подигравки като в Англия. Личеше си, че и тримата затворници са били жестоко измъчвани — бяха покрити с кървящи рани от главата до петите. Облечена в черно фигура избута единия до ешафода. Палачът се изкатери по стълбата от другата страна. Когато затворникът стигна догоре, очакващият го палач сложи примка на шията му и блъсна нещастника. Само за няколко минути и останалите двама бяха сполетени от същата ужасна съдба. Висяха на въжето и ритяха. Под тях мъжете в черно започнаха да трупат наръчи съчки. Когато свършиха, ги поръсиха с барут и ги подпалиха.

Скръстил ръце, кардиналът наблюдаваше как пламъците с рев обгръщат жалките, гърчещи се фигури. Огънят все повече се

разрастваше, сега вече горяха и самите тела. Видях как един крак се сгърчва и се откъсва от тялото, догади ми се и се извърнах. Тогава забелязах, че Бенджамин не наблюдава сцената на площада. Изучаваше един портрет, окачен отляво на прозореца. Кардиналът не помръдна, докато и трите трупа не изгоряха окончателно, после направи кръстен знак във въздуха, затвори прозореца и се обърна към нас.

— Това беше дело на „Осмината“ — мрачно каза той.

— Кои бяха те, твое преосвещенство? — попита Бенджамин.

— Изменници или поне така твърди Господарят на Осмината — предатели на Флоренция, които били заловени да носят съобщения на френската армия в Неапол — кардиналът се облегна елегантно на писалището. — Предполагам, че снощи сте видели брат Серафино. Опасен човек — той посочи с палец през рамо към прозореца. — Познавах един от осъдените, прекрасен певец. Дори моето влияние не можа да го спаси — кардиналът се прекръсти. — Бог да го прости! Направих всичко възможно, но брат Серафино настояваше, че той трябва да умре.

Долових заплахата на хитрия негодник, недоловимия намек, че макар да сме пратеници и да се радваме на приятелството му, може да не успее да ни спаси от облечените в черно дяволи долу.

— Чудя се — промърмори той — защо Осмината се интересуват толкова от вила Албрици.

От изопнатото лице на Бенджамин разбирах, че му е дотегнало да го дразнят.

— Разбира се, твое преосвещенство — каза той, — Алесандро Албрици е известен с любовта си към новите учения от Германия.

Кардиналът стисна устни и кимна, загледан към златния кръст, който висеше на гърдите му. После улови погледа на Бенджамин и посочи към портрета.

— Харесва ли ти?

— Да, твое преосвещенство.

— Това съм аз.

Портретът представляваше женствен млад мъж с нежни черти. Лицето беше по-младо и слабо, но очите бяха също тъй умни, подигравателни и арогантни, както сега.

— Приликата е голяма, твое преосвещенство — каза Бенджамин. — Разбрахме намека ти. Господарят на Осмината е най-могъщ във

Флоренция, затова е добре да потърсим твоята защита. Затова ни покани в този час, нали?

Кардиналът се разсмя и ни поведе отново към местата, обгърнал раменете на Бенджамин.

— Ти си умен, макар и прекалено пряк, и аз се извинявам за недомлъвките. Да, вие сте под моя закрила — лицето му помръкна. — Но Господарят на Осмината е закон сам по себе си. Тук, във Флоренция, залозите са високи, а играта едва сега започва. Наградата е осведоменост, а осведомеността е ключът към властта. Повтори ми сега какво каза чичо ти, преди да заминеш от Англия.

— Ако Рим каже „да“ — отвърна Бенджамин, обобщавайки съобщението, — тогава и Англия ще каже „да“.

Принц Джулио кимна.

— Обмислих отговора си. Кажи на чичо си следното: „Когато дойде времето и моментът назрее, Рим ще каже «да»“. Повтори го.

Бенджамин го направи два пъти. Кардиналът ни протегна ръка за целувка. Прекръстихме се, докоснахме с устни ръката на хитрия негодник, получихме по една малка кесия със сребро и бяхме отведени при Мария, която седеше в преддверието с омазано в сладко лице.

Не разменихме нито дума, докато железните врати на двореца Медичи не се затръшнаха зад нас.

— За какво беше всичко това, господарю? — попитах. — Идваме във Флоренция и какво се случва? Господарят на Осмината ни заплашва по Бог знае каква причина.

— Заплашва ли ни? — попита господарят ми.

— Е, добре, наблюдава ни.

— За какво става дума? — обади се Мария, която подскачаше нагоре-надолу, с уста още изцапана от захаросаните плодове.

— Млъкни! — срязах я и привлякох вниманието на минавачите.

Тръгнахме по страничната уличка от другата страна на площада, където беше извършена екзекуцията. Господарят ми сбърчи нос от миризмата на изгоряло, която се носеше от кладата. Той ме дръпна за ръката в една тясна уличка.

— Изпратиха ни да предадем съобщение на кардинала — прошепна Бенджамин. — Получихме отговора му. Един Бог знае, драги ми Роджър, в какво са се набъркали с чичо ми. Знаем, че Медичите имат шпионин в семейство Албрици, чиито членове и

приблизени някой избива. Забеляза ли, че откакто сме дошли в Италия, нашият живот не е заплашван?

— Ами снощи? — възкликнах аз.

Бенджамин поклати глава.

— Не смятам, че са искали да ни убият. Според мен, убиецът искаше да унищожи определено доказателство.

— Писмото от кардинала до Пренесте?

Господарят ми направи гримаса.

— Може би. Изкушавах се да попитам негово преосвещенство какво означаваше всичко това. Но, както се казва, „Колкото по-малко кажеш, толкова по-бързо ще го поправиш.“ Вече предадохме съобщението!

— Господарю — прекъснах го аз, — защо смяташ, че убиецът вече не се интересува от нас?

— О, не, сигурен съм, че още се интересува. Онова, което стана в Англия, беше само опит да ни попречи да заминем за Флоренция. След като вече сме тук, убиецът явно смята, че не сме от първостепенно значение в тази тиха, кървава война срещу Албрици — Бенджамин ме дръпна отново на улицата. — Както казах, вече предадохме съобщението и получихме отговора на негово преосвещенство. А сега за художника — той повика Мария. — Художникът Борели на Виа Фортуната ли живее?

Мария посочи надолу по улицата.

— От другата страна на стария пазар. Елате, стига сте си шепнали, ще ви заведе.

— Ходила ли си там и преди? — попитах.

Тя поклати глава и пое по улицата към стария пазар.

— Не! — извика през рамо. — Господарят Франческо избра художника, идеята беше само негова. И между другото, наблюдават ви!

Обърнах се и кръвта ми се смръзна. На входа на един магазин стоеше човек на Осмината, облечен в тъмнокафява роба, с ръце, скрити в ръкавите. Наблюдаваше ни с безизразно лице, но очите му бяха враждебни — приличаше на ловджийско куче, което не е сигурно дали да нападне плячката си.

— Не му обръщай внимание! — изсъска Бенджамин. — Нищо лошо не правим, Роджър.

Изкашлях се, плюх по посока на шпионина и последвах Мария на оживения площад. „Меркато Векио“, старият пазар, е особено място. На всеки от четирите ъгъла има църква. Занаятчии и продавачи са наредили сергиите си по площада, отрупани с какво ли не — от всякакви пенкилери до коприни от земите на изток от река Инд. Аптекари и продавачи огласят въздуха с виковете си. Търговци на гърнета и кани хвалят стоката си. Скитници и просяци са се свили във всеки ъгъл. Край сергии, отрупани със зайци, парчета глиганско, яребици, фазани и охранени скопени петли, касапите кресцят цените. Соколарите с мъка успокояват ловните си птици, неспокойни от мириса на кръвта, лееща се под ножовете на месарите.

Олелията беше оглушителна, напомняше на Чийпсайд, и докато пресичахме площада, чираци и жени се опитваха да ни хванат за ръкавите и да ни продадат сушени кестени, яйца, сирене, зеленчуци, билки, плодови пити, баници и други любими ястия на флорентинците. Момичета от провинцията умело си пробиваха път през тълпата, понесли препълнени кошници на главите си. Цяло чудо беше, че изобщо могат да вървят, да не говорим с каква лекота носеха товара си. Най-накрая излязохме от пазара и последвахме Мария по една улица, а после в тясна уличка, неподходящо наречена „Виа Фортуната“. Вонеше на пикня от ордите котки, които я обитаваха, и на варени зеленчуци. Мария попита един продавач за посоката и той ни посочи жълта, рушаща се сграда.

— Там ще намерим Борели — обясни тя. — На втория етаж или поне така казва този човек.

Влязохме в запуснатата сграда и се изкачихме по разнебитените дървени стълби.

— Едва ли ще е трудно да го убедим да дойде в Англия — прошепнах.

Бенджамин сви рамене, после спря.

— Защо точно този художник? — прошепна той.

— Защото кралят е харесал подаръка на лорд Франческо.

Бенджамин поклати глава.

— Английският двор наема само най-добрите. Чувал ли си някога за Ториджани?

— Не.

— Беше голям флорентински скулптор, известен и с това, че счупил носа на божествения Микеланджело.

— Значи, побойник? — запитах любопитно.

— Да, но и велик скулптор. Инквизицията го арестува и умря в затвора едва миналата година. Въпросът е, че е работил за бащата на краля.

— Защо Хенри се интересува от неизвестен флорентински художник като Борели, след като може да наеме най-добрите?

— Това поражда още един въпрос — Бенджамин се обърна към Мария. — Защо господарят ти е наел такъв неизвестен художник, за да рисува подарък за английския крал?

Мария разпери малките си ръчици.

— Господарят Франческо можеше да бъде много щедър — отвърна тя, — но може би е решил, че творбата на неизвестен художник ще бъде по-интересна.

Бенджамин въздъхна.

— Ще изпълним волята на краля — кисело заяви той. — Да вървим при мастър Борели.

Почукахме на избелялата и напукана врата на втория етаж. Отвори ни слаб мъж с тясно лице, рошава черна коса, сближени очи и безкръвни устни над слабоволева брадичка. Беше облечен в стара дреха, оплескана с боя.

— Господа? — Той ни изгледа въпросително.

Мария ни представи. Мъжът се втренчи в нас.

— Говоря малко английски — каза той. — Бях в страната ви преди седем години, след като посетих и Брюж.

— Може ли да влезем? — попита Бенджамин.

Мъжът ни покани в мрачна стая, която миришеше на бои, масло и готвено преди време. Всичко беше задръстено с гърненца боя, четки, ножове, стативи с платна. Не ни покани да седнем, но изтри изцапаните си с боя ръце с парцал. Промърмори нещо на Мария и погледна през рамо към недовършената си картина.

— Синьор Борели е зает — обясни тя. — Има да изпълнява поръчка.

Огледах го внимателно. Да, зает, но и много нервен. Преглъщаше с мъка и не направи опит да ни предразположи. Всъщност, стояхме едва на крачка от вратата. Бенджамин също беше притеснен.

— Синьор Борели — каза той, — носим ти поздрав от английския крал, той високо цени твоята картина — онази, която ти е поръчал Франческо Албрици.

Мъжът се усмихна криво.

— Радвам се, че кралят ви е бил доволен.

— Носим ти и съобщение от Англия — продължи Бенджамин. — Негово величество кралят и чичо ми кардинал Улси ни упълномощиха да ти възложим поръчка. Ако дойдеш в английския двор под покровителството на краля, несъмнено ще има много работа за теб — и със сигурност ще живееш на по-хубаво място.

Борели направи гримаса, обърна ни гръб и отиде до статива. Взе една четка и гърненце с боя и внимателно започна да рисува.

— Синьор Борели! — Бенджамин пристъпи към него. — Не се ли интересуваш от предложението ни?

— Много — отвърна художникът. — Но както обясних на спътницата ви, съм зает. Имам си работа във Флоренция — той се обърна, все още държейки четката. — А колкото до жилището, то ми харесва. Имам приятелите си, кръчмите, слънцето, виното, красотата на Флоренция. Защо да сменя всичко това срещу несигурно бъдеще във вашия студен английски двор?

Борели остави четката и боята, и подръпна парцала, подпъхнат под шнура на кръста му.

— Ти си синьор Даунби, нали?

Бенджамин кимна.

— Синьор Даунби, не искам да бъда груб, но имам много поръчки, а след няколко дни заминавам за Ферара и после за Рим. Благодаря на вашия крал за благоволенieto. Ще ви дам отговор скоро. Къде сте отседнали?

— Във вилата на Албрици.

— В такъв случай ще изпратя вестите там.

След това той буквално ни избути от стаята и тръшна вратата. Мария се изкиска и закри уста с ръка. Погледнах я ядно. Бенджамин вдигна отчаяно ръце.

— Загадка след загадка — промърмори той. — Защо беше толкова груб?

Втрещих се във вратата. Нещо не беше наред. Борели не ни се зарадва, нито се изненада от предложението ни. Не ни разпита какво

ще му бъде платено или при какви условия ще работи в Англия, гледаше да се отърве от нас колкото се може по-бързо. Ако бях сам, щях да разбия вратата, да го извлека навън, да му поблъскам главата в стената и да повтарям предложението, докато приеме.

— Роджър — повика ме Бенджамин, сякаш прочел мислите ми, — сега не можем да направим нищо.

Излязохме от мръсната и миризлива сграда. Мария ни преведе по различен път, заобикаляйки стария пазар. Денят ставаше все по-горещ, хората вече започваха да се прибират по домовете си за сиестата. Разумните флорентинци полягаха в стаите си на горните етажи и чакаха слънцето да се спусне ниско и сенките да се удължат. Мария каза, че е жадна. Облизах изпръхналите си устни и си спомних студеното бяло вино, което бяхме пили в двореца Медичи. Погледнах през рамо към тълпата, но не видях някой да ни следва. Минахме покрай една кръчма, боядисана в ярки цветове, вътре беше прохладно и през вратата долитаха апетитни миризми. Отвън, подпрени на стената, двама калайджии бяха забили носове в чашите си и премляскваха с устни, утолявайки жаждата си.

— Господарю — настоях, — трябва да пийнем нещо.

Бенджамин се съгласи и влязохме вътре.

Беше приятно прохладно помещение с висок таван и големи отворени прозорци от всички страни. От гредите на тавана висяха връзки лук и чушки. За наша изненада подът представляваше изящна мозайка, изобразяваща ръка, която държи грозд със сочни набъбнали зърна. Седнахме на маса до прозореца, който гледаше към ухаещата градина зад кръчмата. Младо момче с бяла престилка, бърливо като маймуна, дойде да ни вземе поръчката. Мария ни посъветва да не пием вино, а сок от портокали с парчета лед в него.

— От виното само ще ожаднеете повече — обясни тя.

Беше права. Момчето донесе калаени чаши и двамата с Бенджамин шумно изразихме одобрението си от студения и ароматен сок, който разкваси устата ни и утоли жаждата ни. Мария, която продължаваше да изрежда различни видове храна и напитки, поръча хляб със сирене и парчета ябълка, размесени в широка купа. Бяхме така погълнати от яденето, че едва забелязах жилавия, сивокос мъж, който седеше сам в ъгъла, стиснал чаша вино в ръката си. След няколко минути той се доближи до нас и попита:

— Англичани?

Мария му отвърна нещо. Мъжът кимна и пресуши чашата. После й прошепна нещо и излезе от кръчмата.

— Какво каза? — запитах любопитно.

— Да бъдем предпазливи.

Още се хранехме, когато човек на Осмината влезе през вратата. Погледна къде седим и веднага излезе.

Лицето на Мария беше преbledняло, очите — тревожни.

— Във Флоренция — прошепна тя — всички се боят от Господаря на Осмината. Старецът ни направи голяма услуга.

Огледах кръчмата. Не забелязах някой да ни наблюдава и се зачудих какво всъщност е казал старецът на Мария. Погледнах към господаря ми. Той също гледаше джуджето с подозрение.

— Това каза той! — разгорещено възкликна Мария. — Тук, във Флоренция, не харесват Осмината. Обичайно е да предупреждават хората, когато ги наблюдават.

Бенджамин сви рамене и погледна към градината. Няколко деца, вероятно на кръчмаря, украсяваха с венци статуя на светец, тичаха наоколо и палеха фишеци. Мария също се загледа навън.

— Приготвят се за празника — обясни тя. — Във Флоренция честваме светците с цветя, фейерверки и процесии. Хубав град е — добави тя замислено. — Поне на повърхността.

Видях я как потръпна.

— Предпочитам Лондон — казах аз. — Какво не бих дал за един ден в Чийпсайд, нали, господарю?

— Англичанино?

Обърнах се. Четирима мъже се бяха появили изненадващо в кръчмата и сега стояха около масата, вперили очи в нас. В другия край на помещението кръчмарят гледаше тревожно. Новодошлите, с украсени шапки, безвкусно натруфени, ботуши с високи токове и бойни колани с ками и ножове по тях, явно бяха побойници — гадна пасмина с вълчи злобно ухилени мутри! Продължих да пия.

— Нима англичанинът е не само невъзпитан, но и тъп? — попита един от тях. Приблужи се до мен толкова, че предницата на панталона му почти опря в бузата ми. После ме дръпна за ухото. — Погледни ме, англичанино!

Вдигнах поглед. Той се наведе и доблужи лице към моето.

— Англичанино, ти ме обиди! Целуни ми ботуша или ще те убия!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Е, знаете как е — кръчмарските свадни стават винаги по един и същ начин. Тези самохвалковци бяха изпратени да ни провокират. Водачът им говореше английски. Вероятно бе или някой отлъчен свещеник, или някой от вечните италиански студенти. Опитах се да го пренебрегна, но той започна да се заяжда с Мария, чудеше се дали срамните ѝ части били малки като всичко останало.

— Ела да си поиграеш с нас, малкия! — извика той и ме плесна по врата. — Другият може да се прибере да си поиграе с майка си!

— Е, той поне има майка — казах, — а аз знам кой е баща ми, с което едва ли някой от вас може да се похвали!

И това беше. Те отстъпиха, отметнаха наметалата си и грабнаха саби и ками. Аз също извадих сабята си и с облекчение видях, че кръчмарят е отворил една скрита врата и ни дава знак да се измъкнем през нея. Бенджамин понечи да извади оръжието си.

— Не, господарю — казах аз. — Погрижи се за Мария.

Започнахме да се оттегляме през кръчмата. Аз прикривах с тяло и Бенджамин, и Мария. И тогава стана Бог знае какво. Така и не разбрах дали кръчмарят участваше в заговора или просто се беше уплашил. Той издърпа Бенджамин и Мария през вратата. Тръгнах след тях, но тя се тръшна в лицето ми. Докато тропах по нея, чух как пуснаха резетата от другата страна.

— Пуснете ме! — изкрещях. — За бога, пуснете ме!

Вратата не помръдваше. Обърнах се и вдигнах сабята точно навреме, за да блокирам удара на противника си.

(Виждам, че дребният ми капелан се смее, чак раменете му се тресат. Знаем какво си мисли. Стариият Шалот сигурно е подмокрил гащите, а сега ще ни излъже! Первам го здраво през кокалчетата с бастуна си. Досадна малка курешка! Да, да, аз съм страхливец! Няма кръчма в Лондон, по чийто под да не съм пропълзвал в отчаяно усилие да стигна до вратата. Много пъти съм казвал на противника си

„Внимавай! Зад теб!“ и когато се обърне, съм го удрял по главата и съм духвал!)

Както и да е, в онази флорентинска кръчма положението беше различно. Бях натясно! Знаете какво казват за плъховете в такива ситуации, нали? Нападателят бяха четирима. Двама бяха обикновени побойници, но другите двама, един от които явно водач, бяха професионални бойци. Те се приближаваха с леки стъпки, замахвайки със сабите и камите си. Бях почти в истерия от страх. Острието на камата ми проблесна като коса и, не ви лъжа, отрязаноса на водача! Преди миг беше там, а сетне висеше на парче кожа и кръвта шуртеше като вино от пукната буре. Той хвърли сабята и камата си на пода и залитна назад. Друг зае мястото му. Окуражен от успеха, отворих и двете си очи. Прободох друг от нападателите в рамото и се чудех дали да не се направя пак на герой, когато в кръчмата нахлуха облечените в черно хора на Осмината.

Побойниците се изпариха като дим, отнасяйки безносия. Хората на Осмината се събраха около мен и започнаха да ме налагат с тоягите си, докато паднах на земята. Съпротивлявах се, защото не можех да забравя кошмарната сцена през деня — трите трупа, които се въртяха над огъня. Един от мъжете с качулки ме възседна и започна да ме удря по главата. Отпуснах се назад и впих зъби в гениталиите му, докато не закрепця. Продължих да се бия, докато след един силен удар по главата изпаднах в безсъзнание.

(Знаете ли, често се сещам как един злочест флорентинец се разхожда със следи от зъбите на Роджър Шалот по топките! Когато Бенджамин кажеше, „Роджър, ти винаги оставяш диря след себе си“, аз си спомнях за онзи нещастник и за учудване на господаря ми избухвах в бурен смях.)

Когато се свестих, лежах върху една каруца с оковани ръце и крака. Главата ме болеше, цялото ми тяло беше натъртено. Надигнах се. Каруцарят и помощниците му бяха облечени в черно, както и мъжете, които вървяха от двете ни страни, размахвайки тоягите си с оловни дръжки. Поглеждайки между ритлите на колата, видях, че прекосяваме стария пазар. Съзрях пъстротата и чух виковете на тълпата, които стихнаха, когато се появили хората на Осмината. Повярвайте ми, изобщо не им беше нужно да си пробиват път.

Най-накрая каруцата спря. Погледнах встрани и сърцето ми спря при вида на сивата, мрачна сграда, която се извисяваше пред мен. Камшикът изплющя и конете продължиха. Видях голямата, обкована с желязо порта да се затръшва зад мен и надуших вонята, която ме преследва цял живот — миризма на мръсни тела, препълнени канавки и мръсни килии, типична за всеки затвор. На няколко пъти съм бил в Нюгейт — познавам Флийт, Маршалсий и Тауър, дори съм прекарвал две седмици с обитателите на лудницата в Бедлам. Но повярвайте ми, затворот във Флоренция беше от най-лошите. Наричаха го „Смрадния“ и имаше защо! Казах на младия Франсис Бейкън, че оттам произхожда и английската дума „смрад“. Той, разбира се, ми се присмя. Ако хитрецът беше посетил онзи флорентински затвор, сигурно щеше да се съгласи с мен!

Наричаха го „стаята на мъченията“, „бърлогата на Осмината“, „ада на земята“ и — може би най-точно — „бездната на забравата“, защото мнозина влизаха тук и никой повече нито ги виждаше, нито чуваше. Забулените фигури ме извлякоха от каруцата на мръсната улица и ме изправиха на крака. Изтръпнах от ужас при вида на един мъж, когото изтезаваха на двора. Върху тялото му беше поставена голяма врата, обкована с желязо и постепенно върху нея прибавяха още тежести. Инквизиторът стоеше до него с пясъчен часовник в една ръка, потропваше по плочите с бял жезъл и задаваше на затворника въпрос. Когато нещастникът поклащаше глава отрицателно, слагаха върху него нова тежест.

Направо се зарадвах, когато пазачите ме подкараха с тоягите си по широкото и стръмно каменно стълбище и ме вкараха в една кошмарна стая. Беше черно като в рог; таванът и подът бяха боядисани в черно, а стените бяха покрити с пурпурни драперии. В единия край висеше голямо сребърно разпятие. Под него имаше писалище и стол с висока облегалка. Два свещника, поставени в краищата на масата, осветяваха лицето на брат Серафино. Той се усмихна, изправи се и ме покани с жест да се приближа, сякаш бях някой любим, отдавна изгубен роднина.

— Чух, че идваш — изфъфли той. — Говоря отлично езика ти, мастър Шалот. Когато учех в Сорбоната, повечето ми приятели бяха англичани. Заповядай, седни.

Нямах избор. Донесоха пред масата столче с високи крака и бях принуден да се покача на него. Трябваше да балансирам внимателно, за да не падна. Гледах като идиот през застланата с пурпурна покривка маса към брат Серафино. Той плесна с ръце и направи знак с пръсти, за да отстъпят пазачите назад. После се наведе през масата към мен като някакъв доброжелателен чичо.

— Мастър Шалот, ти не си глупав човек, аз също. Арестуван си — той започна да изброява на пръсти — за участие в кръчмарска свада, противопоставяне на задържане и нараняване на един от моите служители — той се ухили — на изключително чувствително място. Но и ти, и аз знаем, че това е само претекст. Побойниците, които те предизвикаха, бяха пратени от мен, за да имам основание да те поканя тук. Споменавам го само, защото мога да докажа моята гледна точка, докато ти нямаш никакви доказателства за противното. Какво ще кажеш за това?

— Разкарай се! — промълвих през спечените си от кръв устни. — Познавам донякъде закона. Аз съм упълномощен пратеник на негово величество краля на Англия Хенри VIII, а господарят ми е...

— Бенджамин Даунби, племенник на прочутия кардинал Улси — довърши брат Серафино вместо мен. — Но те не знаят къде си. Ти се замеси в кръчмарска свада. Мой пленник си, а се държиш много грубо — той щракна с пръсти и изломоти нещо на италиански.

Един от пазачите излезе от сенките с горещо желязо, което беше нагрят на малкия мангал до вратата, и го притисна до задната част на врата ми. Изпищях от болка и паднах от стола. Ръбестите окови се впиха в китките и глезените ми. Всички кости на тялото ме заболяха. Серафино пак каза нещо и пазачите ме вдигнаха и отново ме покачиха на стола. Той ми се усмихна мило.

(Между другото, забелязали ли сте, че инквизиторите винаги се усмихват и говорят благо, сякаш ужасно съжаляват за всяка дребна неприятност, която ти причиняват. Ричард Топклиф, главният инквизитор на Елизабет I, беше същият. Веднъж, докато се възхищавахме на градините в Гринуич, го попитах защо е така. И знаете ли какво ми отвърна? „Скъпи Роджър, това подсилва чувството на страх. Този ярък контраст може да разтърси и най-хладнокръвния човек.“)

Е, брат Серафино със сигурност ме ужасяваше.

— Първото ти име е Роджър, нали? — попита ме той.

Кимнах.

— А добре ли се оправяш с жените, мастър Шалот?

— Така твърдят те.

— Синьора Беатриче? Или синьора Бианка?

В отговор само го изгледах.

— Кой избива семейство Албрици?

— Не знам.

— Защо толкова се интересувате от художника Борели?

Казах му.

— Какви съобщения донесохте на кардинал Джулио Медичи?

Казах му ги, както и отговора на кардинала. Брат Серафино се облегна и сплете пръсти.

— Какво е искал да каже кардинал Улси с тези думи?

Свих рамене.

Брат Серафино се усмихна.

— Не съм сигурен, Роджър — тихо каза той, — дали казваш истината или лъжеш. Ти ни събщи нещо, но това са парченца от мозайка, които не съвпадат — той пак започна да изброява на пръсти. — Кой и защо избива Албрици и обкръжението им? Какво означава съобщението до кардинала? Защо кралят ви иска да наеме художника Борели?

Доця ми се да му кажа да пита кардинала, но си спомних за нажеженото желязо и си затворих голямата уста. Едно беше ясно дори на замъгления ми ум: кардинал Джулио се бе оказал прав — във Флоренция осведомеността означаваше власт. Господарят на Осмината по причини, известни само нему, беше решил да участва в тази игра на сенките.

— Е — каза брат Серафино, — ще трябва да ни погостуваш още малко.

Гадният изрод промърмори нещо на италиански на един от моите пазачи, погледна ме, за да установи дали съм разбрал думите му, после кимна с оплешивяващата си глава.

— Ще се срещнем пак — прошепна той.

Завлякоха ме до една от ужасните дупки под затвора — отвратителна, смърдяща килия. Беше нещо като пещера с влажни стени и никаква светлина, освен няколкото лъча, които се промъкваха

през процепите на тежкия дървен капак на тавана, откъдето ме вкараха. Хвърлиха ме върху изгнил сламеник и ми дадоха лоена свещ, която да сложа в една ниша на стената. Получих и пукната купа с миризлива овесена каша и тенекиена чаша с неприятна на вкус вода, но и двете миришеха толкова ужасно, че ги изхвърлих. Седнах и се загледах в огромните хлебарки, които изпълзяха изпод сламата и влязоха в купата. Не бях много уплашен. Мастър Бенджамин със сигурност щеше да открие местонахождението ми и да уреди освобождаването ми. Облегнах се на мръсната стена. Отначало ми домъчня за Англия. Ругаех крал Хенри, като започнах с „тлъст негодник“, а след като изброих всичките ми познати обиди, се прехвърлих на кардинал Улси. Сигурно съм викал, защото капакът се отвори и ме заляха с помия, последвана от поток псувни, чиято цел, доколкото разбрах, беше да си затворя устата. Така и направих, а умът ми се върна към събитията, които ме бяха довели в тази мръсна дупка.

Да ви призная, да седя в затворническа килия, без да правя нищо, не ми е любимото занимание, но пък ме кара да се съсредоточавам. Някои образи непрестанно се въртяха в ума ми — градината зад онази кръчма, децата и техните забавления, спотаената заплаха на кардинал Джулио, липсата му на интерес към убийствата в семейство Албрици. Почесах се по брадата и се вгледах във вожда на хлебарките, който триумфираше сред изхвърлената каша.

— Това е странно — промърморих си. — Защо добрият кардинал не ме попита нищичко? Какво означават съобщенията, които си пращат с Улси? Ами художникът Борели? Как може човек да рисува в тъмна стая?

Припомних си картината, която бях видял в покоите на краля в Елтъм и тръснах доволно оковите. Онзи, който я беше рисувал, със сигурност беше десняк, но мъжът, който ни се представи под името Борели, държеше четката в лявата си ръка. Дали ключът към загадката се съдържаеше в портрета на стената на двореца Елтъм? Ами убиецът с аркебуза? Кой знае защо непрекъснато си спомнях скелетите, които с Бенджамин бяхме изровили край имението си в Ипсуич.

Бях се задълбочил в размишленията си, когато капакът се отвори и друг затворник бе хвърлен в ямата. Имаше мазна коса и жълтеникаво лице. През първите пет минути размахваше юмруци и ругаеше

тъмничарите си, докато те не го накараха да млъкне, заливайки го със студена помия.

— Добре дошъл в ада! — промърморих.

Той застана на четири крака и се втренчи в мрака.

— Англичанин?

— Да.

— Синьор — той протегна ръка. — Казвам се Бартоломео Диала, търговец на реликви, познат в цяла Европа, а сега задържан от флорентинските власти заради дребно недоразумение.

Стиснах ръката му. Той прекоси дупката и седна до мен. Миришеше отвратително. Брадата и мустаците му бяха рошави и неподдържани, но очите му гледаха зорко. Усетих, че дъхът му мирише на вино.

— Какво правиш тук, англичанино?

— Гледам си работата! — изръмжах.

— Ама че си враждебен! — промърмори той.

— Враждебен, но не и глупак! — отсякох. — За Бога, човече, губиш си времето. Не си никакъв продавач на реликви. Ръцете ти са меки. Току-що си изпил чаша ароматно вино. И най-накрая, не смяташ ли, че е прекалено голямо съвпадение, дето аз, англичанинът, съм във флорентински затвор и о, чудо на чудесата, пускат при мен друг затворник, който говори английски — доближих се до него. — Ти си гаден доносник! Мръсен предател! Защо не се разкараш оттук! Кажи на брат Серафино, че трябва да измисли нещо по-свастно!

Човекът сви рамене и се усмихна; после се изправи, застана под капака и извика нещо на италиански.

Спуснаха стълба, той тръгна нагоре, но по средата спря и се обърна към мен.

Не разбрах какво каза, но посочи една решетка в отсрещната стена. После се изкачи догоре, издърпа стълбата и капакът отново се затвори. Отначало седях, доволен от прозорливостта си, и гледах как дневната светлина, процеждаща се през пролуките, постепенно гасне.

Стана ми студено и се зачудих кога господарят ще дойде да ме спаси. Куражът ми, който никога не е бил особено голям, съвсем взе да чезне. Внезапно голямата решетка в стената привлече погледа ми. Какво искаше да каже доносникът? През решетката започнаха да се

процеждат капки вода. Чух шум от стъпки, цвърчене и зърнах яростни червени очи, които ме гледаха оттам.

— Боже, спаси ме! — промърморих.

В уморения ми ум се зароди идея, но аз я отхвърлих като някаква нова и жестока игра на Господаря на Осмината. Отначало си помислих, че решетката е забита в стената, но когато напрегнах очи, видях, че е закрепена с въжета, свързани с верига. Чух скърцане. Въжетата се опънаха и решетката започна да се вдига. Свих се в един ъгъл и гледах как големи черни плъхове с дълги опашки се свличат надолу. Не ви лъжа, това не бяха дребните английски животинчета. Повярвайте ми, виждал съм по-дребни котки! Водачът беше поне петдесет сантиметра от върха на носа до опашката; козината му беше черна, загладена и лъскава, а очите му горяха като пламъчета. В слабата светлина на свещта (сега разбрах защо са ми я дали) видях дълги муцуни и жестоки жълтеникави зъби. Това бяха плъхове от каналите, изключително гладни. Вероятно бяха подмамани от някоя подземна река и държани известно време в капан, за да нарасне апетитът им преди да ги пуснат в онази забравена от Бога дупка.

Плъхът водач притича по пода, хлъзгайки се по боклуците и бърчейки муцуна. Обърна се и ме погледна. Към него се присъедини втори, после още един. Вече пет плъха бяха в килията. Стояха един до друг като група демони. Не мърдах, не от лукавство, а от чист ужас. Един от плъховете се протегна и притича до крака ми. Изкресях и го изритах. Той се отдръпна.

— Синьор! — обади се глас отгоре. — Харесват ли ти новите другари?

Започнах да ругая, колкото ми глас държеше.

— Има още, синьор. Сигурно ще предпочетеш да говориш, вместо да вечеряш с тях. Или по-скоро, да им станеш вечеря.

Боже, не можех да повярвам. Още една скара в другия ъгъл на килията, прикрита с мокра слама, се повдигна и нови космати негодници се появиха от нея. Скъпият ми малък капелан често изнася проповеди за враговете, които ни заобикалят. Знаем за какво говори! Повечето хора смятат, че плъховете са хитри гризачи, които цвърчат под балите слама и изчезват като сенки при всеки звук от стъпки. Но ако поговорите с който и да е ловец на плъхове, който си разбира от работата, той ще ви разкаже за онези от тях, които живеят в каналите.

Те са свирепи, а когато са гладни — и безмилостни ловци. В килията имаше поне дузина от тях. Отначало душеха из сламата за парченца храна. После се групираха като войници пред атака. Затворих очи. Ако покажех каквато и да било слабост, щяха да ме нападнат. Прекосих килията, взех свещта от свещника и започнах да разкъсвам ризата си. Запалих я и я използвах като факла, размахвайки я към плъховете. Те се отдръпнаха до решетката, но в този момент огънят угасна. От пушека се разкашлях и плъховете отново се появиха. Свещта също гаснеше. Разтърсих оковите си, виках и крещях, но изглежда плъховете бяха свикнали с това. Един от тях тръгна напред, последва го друг. Започнаха да се разгръщат. Не свалях поглед от водача със сивата муцуна. Пъргав и подъл, той внезапно скочи от пода и, сменяйки рязко посоката, ме напдна отстрани. Малкият негодник скочи право към врата ми, жълтите му зъби се стремяха към вената, която пулсира там, сякаш бях някакво пиле в кокошарник. Вдигнах ръце, повече от страх, отколкото от смелост, и почувствах как лигавото му тяло се гърчи в тях. Бог знае как успях. Лапите му бяха обхванали китката и пръстите ми. Ударих ръка в стената на килията в унищожителен гняв. После хвърлих плъха към спътниците му. Божичко, тогава кошмарът стана още по-голям! Плъховете се отдръпнаха. Не знам дали бях убил или само зашеметил водача, но докато лежеше на пода, останалите се приближиха и го разкъсаха на парчета. Няма да накърнявам чувствата ви с описание на звуците, миризмата и гледката. Молах се, когато капакът се отвори и ми спуснаха стълба. Плъховете се разбягаха, когато между тях бяха хвърлени няколко факли. Здрави ръце ме хванаха и издигнаха по стълбата. Когато излязох горе, паднах в краката на господаря си.

— Какво е това? — извика Бенджамин. — Брат Серафино, настоявам за обяснение!

— Синьор Даунби, синьор Даунби, приеете извиненията ми. Имало е кръчмарски бой, задържали са този човек. Не знаех, че е твой прислужник.

Лъжлив негодник!

Пазачите ме изправиха. Намирах се в малка килия. Наоколо имаше мъже в черни дрехи, които държаха факли. Брат Серафино се бе отпуснал на един стол. Господарят ми стоеше до него. Малката Мария, хванала го под ръка, пристъпваше от крак на крак. Тя изохка, когато ме

видя, после затича и заскача като момиченце около мен, пляскайки с ръце. Това ми дойде в повече! Погледнах към една от факлите и тя започна да се върти! Мария все още викаше името ми, докато изпадах в несвяст.

Когато дойдох на себе си, седях в малка стаичка в една кръчма. (И в Англия вече въведоха нещо подобно, за да могат хората да се наслаждават на уединението си — отделни ниши, скрити от погледа на простолюдието с дървени прегради.) Лежах на пейка и бях завит с наметката на господаря си. Мария стоеше до мен и държеше под носа ми малка купа с билки, залети с гореща вода. Съвзех се, изправих се и погледнах през масата към Бенджамин. Той побутна голяма чаша вино към мен.

— Пий, Роджър! Пийни от виното на Цезар!

Да пия! Пресуших го на един дъх — толкова бързо, че главата ми пак се замая. Опрях лакти на масата. Познавате ме, бях въвн от проклетата яма и далеч от гадните гризачи, затова се чувствах щастлив и много, много гладен. Бенджамин се изправи, наведе се над преградата и изкрещя на ханджията. Скоро се бях облегал назад с пълен корем и тихичко се оригнах, докато отпивах от поредната чаша вино. Бях се натъпкал със сочни късове месо със сос, в който имаше много пипер, купа зеленчуци и най-мекия бях хляб, който някога бях опитвал. Погледнах към белезите по ръката си. Тя и тилът още ме боляха и кошмарът се върна.

— Защо се забави толкова? — попитах.

Бенджамин сви рамене.

— Кръчмарят ни преведе по тайни тунели до улицата. Но когато се върнахме, видях само кръв на пода, а някакъв флорентинец бърбореше как Осмината те отвели. Отидох в Смраднята. Разбира се, те отрекоха изобщо да знаят за теб. Върнах се в двореца Медичи. Трябваше да заплашвам, да крещя и моля, докато добрият кардинал се съгласи да се намеси. Върнах се в Смраднята със заповед от него. Едва тогава брат Серафино поръча да прегледат прилежно архивите, призна, че е станала грешка, извини се подобаващо и ме отведе там, където беше ти.

Разказах му накратко какво беше станало. Бенджамин тихичко подсвирна и поклати глава.

— Когато се върнем в Англия ще кажа на скъпия ми чичо и...

— И той ще умре от смях! — изревах аз. — Колко време ще мине, докато писмото му стигне до Флоренция? И ако този гаден негодник, Господарят на Осмината, реши да отговори, ще се извини мило като девойка и ще изтъкне опасностите, които могат да сполетят всеки, който наруши реда във Флоренция. Господарю, не съм толкова тъп, колкото изглеждам.

Бенджамин ме потупа по ръката.

— Никой не казва, че си тъп, Роджър.

Отпих от чашата и погледнах към Мария. Тя се бе втреничила в мен.

— Много си смел, Шалот — промърмори джуджето.

— Смел! — изревах аз. — Смел! Стрелях по мен, едва не умрях от морска болест, избягах от горяща стая. Два пъти бях подлъган да се дуелирам. Изгориха ми врата, хвърлиха ме в мръсна яма, където ме измъчваше орда мръсни плъхове! И не говоря само за създанията, които видях в тъмницата!

Мария погали ръката ми.

— Ти не си измамник, Шалот, а просто човек, изгубил душата си.

(Погледнах я любопитно. Какво искаше да каже? Години покъсно един млад свещеник, когото укривах, ми каза същото или поне нещо подобно. Не че съм изгубил навеки душата си, а просто не знам къде е. Бог знае какво означава това!)

Както и да е, в онази приятно миришеща кръчма, която след Смрадната ми се струваше като рай на земята, погледнах към жената-джудже, оригнах се тихичко и отново се обърнах към Бенджамин.

— Какво става господарю? Кога можем да си отидем у дома?

Бенджамин отмести поглед.

— Ти знаеш, че той лъжеше! — изревах. — Всичко е лъжа, господарю. Нищо не е каквото изглежда. Защо добрият кардинал не ни разпита по-подробно за смъртта на Албрици и Пренесте?

Бенджамин погледна към Мария.

— Аз й вярвам — казах усмихнат. — Твърде слаба е, за да е стреляла с аркебуза, ако изобщо са използвали такова нещо.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бенджамин.

— Господарю — извиках раздразнено. — Какво правим във Флоренция? Опитваме се да убедим художник, който отдавна е

изчезнал, да дойде в Англия? Това не беше Борели — обясних му до какви заключения бях стигнал в затвора.

Бенджамин скри лице в ръцете си.

— Да започнем отначало — каза той. — Имаме лекар, който се самоубива, защото е поканен в двора. Писмото не е заплашително, но бедният стар Трокъл си пълни ваната с гореща вода и си реже вените. Флорентински богаташ е застрелян в главата в Чийпсайд, иконом изчезва от борда на кораб и свещеник-магьосник е убит пред очите на всички ни — той погледна към Мария. — Носим съобщение на могъщ кардинал, което за нас звучи глупаво, но за него има смисъл. И неговият отговор звучи безсмислено. Имаме Господаря на Осмината, който усеща, че някаква тлъста хапка сведения се крие зад тези мистерии и се опитва с мъчения да я изтръгне от Роджър... Но ти не можеш да му я кажеш по простата причина, че сам не знаеш нищо — той замълча — Какво друго имаме, Роджър?

— Художникът.

— А, да, синьор Борели. Нарисувал е картина по идея на лорд Франческо. Сега Хенри иска да го покани в Англия, но откриваме, че той е изчезнал и мястото му е заето от натрапник. Защо? — Той се усмихна мрачно. — Открих още нещо, Роджър. — Бенджамин се наведе през масата и ми прошепна на ухото. Отдръпнах се и го погледнах удивен.

— Накитът?

— Нещо подобно. Спомняш ли си, че кралят ни показва изумруд, подарък от семейство Албрици?

— Да, помня.

— Сигурен съм, че видях същия камък на шията на Джулио Медичи на онази картина.

Погледнах към Мария, която изглеждаше озадачена.

— Откъде Франческо е взел този подарък за краля?

Тя сви рамене.

— Не знам, но бях в двора, когато подари изумруда на крал Хенри. Синьор Франческо каза, че бил семейна скъпоценност. Но ако добре разбирам това, което казвате, благородни господа, подаръкът не е бил от Албрици, а от кардинала.

Бенджамин потропа с тънките си пръсти по масата.

— Защо Джулио Медичи, ако разсъждаваме правилно, е дал подаръка на лорд Франческо, за да го предаде на нашия Хенри и защо Франческо е твърдял, че подаръкът е от него?

— Същото се отнася и до картината. Откъде да знаем, че е била подарък от лорд Франческо? Ами ако и тя е била от кардинала?

— Но това е глупаво! — Мария се приведе към нас. — Господарят Франческо беше много богат човек. Освен това беше пратеник. Никога не би излъгал за изпращача на подаръка, особено ако е толкова влиятелен като владетеля на Флоренция.

— Да приемем — каза Бенджамин, — че и изумрудът, и картината са били дадени на лорд Франческо от кардинала, за да ги предаде на английския крал като подаръци от Албрици.

— Но защо? — възкликнах аз.

Бенджамин направи гримаса.

— Да го кажем иначе, Роджър. Ти имаш скъпоценна чаша, направена от чисто злато, инкрустирана с диаманти и пълна с прекрасно вино, в което има отрова. Нима няма да я дадеш на някой друг, за да я предаде той на набелязаната от теб жертва?

— Но как един диамант и една картина могат да бъдат чаша с отрова?

— Не знам, Роджър, но едва след като лорд Франческо е предал подаръците, са започнали убийствата в семейство Албрици. Някой е приел картината и изумруда за знак. Но кого са провокирали да убие?

Погледнах към Мария.

— Не можеш ли да ни помогнеш?

Тя тъжно поклати глава.

— Мария, моля те! — настоях. — Знаеха ли другите от семейството на лорд Франческо за подаръците?

— Не, не мисля — отвърна тя. — Изумрудът стоеше в малко заключено ковчеже, а картината беше увита в платно. Отидохме в Елтъм и вашият крал, когото Роджър нарича „дебелия негодник“ — тя се усмихна дяволито — седеше в тронната зала с кардинал Улси. Господарят Франческо произнесе хубава реч, вашият крал отвърна и после господарят му даде подаръците.

— Забеляза ли нещо необичайно? — попитах аз. — Някой да е извикал или възкликнал?

— При вида на картината не. Но доколкото си спомням, Бианка и Беатриче завидяха, че такъв хубав камък отива при някой друг. Мисля, че бяха ядосани, особено синьора Бианка, че този красив накит е бил крит през годините. Единственият път, когато го видяха, бе, когато премина в чужди ръце.

— А това — прекъснах я — ни връща пак към Албрици. Бог ми е свидетел, господарю, че в това семейство има достатъчно кипящи страсти, за да бъде извършено убийство. Бианка има извънбрачна връзка с брата на покойния си съпруг, а Беатриче точи лиги по всичко, което носи панталони. Родриго е амбициозен, а Алесандро — свих рамене, — Алесандро е просто негодник!

Бенджамин се усмихна и потропа по масата.

— Радвам се да видя, че си в добро здраве, Роджър. Да започнем с художника — той вдигна ръка. — Знам, че е късно, че си уморен и те боли, но никой няма да ни заподозре, ако се върнем там сега. Хайде, изпий си бързо виното!

Не можех да възразя. Утеших се с мисълта, че колкото по-скоро разрешим въпроса, толкова по-скоро ще се върна да гоня момите в Ипсуич. Да знаех какво ме очаква!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

И така, потеглихме в нощта. Мария ме стискаше за пръста, подскачаше и подтичваше като младо момиче, което отива на танци по случай Майския празник. Беше в навечерието на празник и тълпата вече се събираше, но за щастие, улиците на Флоренция са спокойни нощем. Мария ни водеше по задни улички, където единствената изненада беше мяукането на някоя котка или неразбираемото бръщолевене на просяк. До един прозорец спрях и надникнах вътре. Младо момиче свиреше на виола нежна мелодия и сладкият му глас пееше думи, които не разбирах. Въпреки това музиката възбуди въображението ми и аз изругах наум всички могъщи владетели и подкупни кардинали, които ме лишаваха от подобни радости и ме въвличаха в мръсната кал на своите зловещи игри.

Най-накрая стигнахме до къщата на Борели. Голямата врата беше затворена и заключена. Бенджамин чука с ефеса на камата си, докато един старец със сълзливи очи и разлигавена уста не отвори. Мария му каза нещо, после погледна към нас.

— Не знае дали мастър Борели е тук, макар че може би ще намерим приятеля му.

Бенджамин извади монета от торбата си и я размаха пред лицето на стареца.

— Мария, помоли го да опише мастър Борели.

Старецът, който не можеше да откъсне очи от монетата, избърбори нещо в отговор. Мария ни погледна тъжно и поклати глава.

— Мастър Даунби, нещо не е наред. Според стареца Борели е с кестенява коса.

— Кого видяхме ние тогава?

Бенджамин извади още една монета от кесията си. Пъхна я в мръсната ръка на стареца и се промъкна покрай него през отворената врата. Мария и аз го последвахме. Старецът не възрази, а запристъпва от крак на крак, гледайки учудено монетите, които така лесно беше спечелил. Вратата към стаята на Борели беше заключена. Бенджамин я

отвори с камата си и влязохме вътре. Беше тъмно. Взирайки се в мрака, видях, че платното, върху което работеше художникът, беше захвърлено на земята.

Известно време се препъвахме наоколо, ругаейки. После Мария откри някакви свещи и аз ги запалих. Но продължавах да пристъпвам внимателно, защото от страх косата ми беше настръхнала и стомахът ми се свиваше — в стаята се усещаше ужасният мирис на смърт. Тогава видях една ръка да стърчи между летвите, струпани в ъгъла на стаята.

— Господарю! — извиках, докато ги разчиствах.

Зад тях, проснат до влажната, ронеща се стена, лежеше мъжът, когото бяхме видели по-рано същия ден. Гърлото му беше прерязано от ухо до ухо; натруфеният му жакет беше покрит със засъхнала кръв. Лицето му изглеждаше жълтеникавобяло в танцуващата светлина на свещта.

— Открихме единия художник — прошепна Бенджамин. — Сега да видим къде може да е другият.

Не беше далеч. В малката съседна стая, тясно мансардно помещение, което служеше за спалня, лежеше мъжът с кестенявата коса с отметната глава и широко отворени изцъклени очи. И неговото гърло беше прерязано. Двата бързо излязохме. Бенджамин седна на едно столче.

— Борели — замислено каза той — рисува за краля на Англия портрет, поръчан или от лорд Франческо Албрици, или от кардинал Джулио Медичи. Картината е подарена в Англия. Нас ни изпращат във Флоренция, за да отведем художника в английския двор. Но човекът, който лежи зад летвите, го убива и заема мястото му, за да ни заблуди. Сега той също е мъртъв. Значи за някого е било важно да не говорим с истинския Борели и може би още по-важно — да не го поканим в Англия.

— Тогава, господарю, трябва да се запитаме кой е знаел, че ще дойдем тук? Кралят негодник в Лондон и твоя скъп чичо, макар че Флоренция е твърде далеч дори за тях, за да се намесят тук. Знаеха също Албрици, кардинал Джулио Медичи и онзи мръсник, Господарят на Осмината.

— Аз бих изключил последния — каза Бенджамин. — Ти видя как действа той, Роджър. Щеше да арестува Борели по някакво

скалъпено обвинение и щеше да го разпита. Остават само Албрици и кардиналът. Кой от тях?

Той се изправи.

— Да претърсим жилището.

— Какво търсим, господарю?

— Всеки истински художник прави рисунки с въглен и скици, преди да рисува върху платно. Да ги потърсим. Може би дори ще намерим писмото, с което му се възлага поръчката.

Претърсихме стаите най-старателно. Дори Мария тичаше наоколо като малка катеричка, без да спира да бърбори. Но не намерихме писмо. Старият вратар се качи да провери какво става, но си тръгна доволен, когато Бенджамин му подхвърли още една монета. Най-накрая спряхме, потни и задъхани, в средата на жилището и огледахме бъркотията, която бяхме сътворили.

— Нищо! — възкликна Бенджамин. — Който и да е поръчал тази картина, сигурно е настоял всички скици да бъдат унищожени — той се плесна по бедрото. — А оригиналът е в Англия.

— Намерих нещо! — Мария стоеше на вратата на спалнята. — Ето го и скицника — тя ми подаде грубо пришитите листа. — Стигнал е до средата.

Седнахме на пода и в светлината на свещта внимателно разгледахме скицата с въглен, която според мен беше ключът на загадката. Ето го крал Хенри, коленичил пред гробницата на баща си, с ръце събрани за молитва и набожно изражение върху пълното гладко лице. На фона имаше драперии, статуята на свети Георги, вази с цветя и някакви странни завъртулки.

— Говори ли ти това нещо, Роджър? — прошепна Бенджамин.

Разгледах рисунката, търсейки някаква следа. Бях сигурен, че Борели, очевидно талантлив художник, е бил жестоко убит, само защото може би е знаел прекалено много.

Бенджамин почука по скицата.

— Не е картината, но освежи паметта ми. Елате! Да се върнем във вилата. Албрици ни чакат, както и убиецът!

Погледнах го с отворена уста.

— Господарю, знаеш ли кой е?

— И да, и не, драги ми Роджър. Чувал ли си за *les luttes de la nuit*, нощните битки? Това са дуели, в момента на мода в Париж. Три-

четири луди глави, понякога и повече, се събират в тъмна празна стая. Вратите се затварят и дуелът започва. Този случай е нещо подобно. И преди сме преследвали убийци, Роджър, но този път е малко по-различно.

— Искаш да кажеш, че убиецът не е само един?

— Да — съществуват и онези, които му дърпат конците.

— Кажи ми — прошепна Мария. — Моля те, кажи ми.

Бенджамин я погледна и се усмихна.

— Не мога. Но когато се върнем във вила Албрици, трябва да оставим убиеца да разбере, че знаем малко повече от него — той се усмихна по-широко. — Или нея.

Излязохме от къщата и тръгнахме обратно по улиците. Бенджамин нае две момчета, които да носят фенери пред нас, докато стигнахме кръчмата, където бяхме оставили конете си. Градските порти бяха затворени, но един мърморещ пазач ни пусна да излезем през страничната врата. Тръгнахме по пътя, който водеше вън от града. Беше красива нощ — небето бе ясно и звездите блестяха като диаманти над нас. Лек топъл вятър се носеше от хълмовете, носейки уханието на бор и лозя.

Мария досаждаше на Бенджамин да ѝ каже какво знае, но накрая се отказа и връщайки си доброто настроение, пое пред нас на магарето си. Приведох се към господаря си и го попитах за името на убиеца. Когато ми го прошепна, бях удивен.

(Извинете, ето че дребният ми капелан отново се върти на стола и хвърля перото на масата — трябвало да разбере веднага! Едно хубавичко перване през кокалчетата го вкарва в пътя. Хиляда пъти съм му казвал, че докато му диктувам спомените си, няма да избързвам! Още няма да разкрия какво предстои. Същият беше, когато го заведох да гледа „Ричард III“ на Уил Шекспир преди около година. Между действията непрекъснато ме питаше: „Какво ще стане сега, господарю? Какво ще стане?“, пречейки на философските ми разговори с младата красавица, която ме придружаваше онзи ден. Голям досадник е! Но аз си отмъстих. В края на пиесата, когато всички останали замеряха с гнили плодове нещастния Бърбидж, изпълняващ ролята на злодея, аз метнах всичко, което имах, по капелана си!)

Господарят ми обясни сбито основанията за заключенията си и млъкна. Заинтригувана от нашето шушукане, Мария изостана, за да се

изравни с нас.

Когато пристигнахме, вила Албрици се къпеше в светлина и музика. Както казах, беше празник и семейството се забавляваше. Бях седнали отново в красивата градина и вечеряха агнешко, задушено в масло и гарнирано с ароматни треви. Всички бяха добре подпийнали. Алесандро също беше тук, държеше се за раненото рамо и ме гледаше нацупено. Но аз се зарадвах да видя в очите на дамите обожанието към героя, което нарасна, когато Мария описа как съм се бил в кръчмата. По изрично настояване на Бенджамин тя не спомена кардинала, Борели или Господаря на Осмината. Аз, разбира се, веднага забравих за болките в главата и ръката и започнах да се държа като герой. Синьор Родриго беше много любезен.

— Елате, присъединете се към нас.

Бях трезвен като съдия. Ефектът от виното, което бях изпил в кръчмата, отдавна бе преминал и аз унило играех ролята на Хектор, който се е върнал от война. Извиних се за мръсните си дрехи. Докато Бенджамин и Мария миеха ръцете и лицата си с розова вода, отидох в конюшните да проверя как са конете ни, преди да се върна в стаята си и да се преоблека. Докато се събличах, тихо ругаех всички владетели, защото откакто беше започнала тази история, бях загубил повече хубави дрехи, отколкото цялата минала година. Бях чисто гол, когато някой почука на вратата.

— Влез! — извиках.

Помнейки, че убиецът е наблизил, отидох до дисагите си и увих една кърпа около най-ценната част от тялото си. Когато се обърнах, видях Бианка, застанала на прага с блеснал поглед. Облизваше устни, сякаш беше юница, а аз най-надареният бик в Смитфийлд.

— О! — каза тя с престолено съжаление. — Мастър Шалот, целият си в рани.

Приближи се, полюлявайки се леко от чашите вино, които беше обърнала, притисна тялото си, стегнато в копринената рокля, плътно до моето, вдигна пълничкото си хубаво лице, запърха с мигли и отвори леко устни.

— Да те превържа ли? — попита гърлено и се засмя. — Когато се върна, те подуших, преди да те видя. Мастър Шалот, ти си истински мъж — ръката ѝ се спусна надолу и сграбчи гениталиите ми. — О, да!

(Извинете ме, раменете на малкия ми капелан застинаха — не записва всичко. Знам какво се върти в мръсното му подсъзнание! Ето, старият Шалот пак се забавлява с всичко живо във фуста! Само че това не стана. „А!“, възкликва той разочаровано.)

Лейди Бианка беше възбудена, аз също, макар и да стоях като вкаменен. Два дуела за един ден ми стигаха. Не исках вбесеният Родриго да реши да ми пусне кръв. Но в случая добродетелта ми беше спасена от друго почукване на вратата. Лейди Бианка отстъпи назад. Точно оправих кърпата, когато вътре влетя Беатриче.

— Мамо, мога ли да помогна?

Ако не бях така ужасен, щях да избухна в смях.

Бианка зае позата на оскърбена херцогиня.

— Мастър Шалот е ранен, може би има нужда от помощта ни.

Бианка погледна издутината под кърпата.

— Да — каза тя сухо, — виждам. Но синьор Родриго те чака.

После отвори вратата и майка ѝ излезе. Беатриче затвори зад нея и ми се усмихна.

— Може би утре, мастър Шалот? Вечерта слугите ще са на празненството. Бих могла да ти помогна за раната.

Кимнах мълчаливо. Тя се усмихна още веднъж и тръшна вратата зад себе си. Горката Беатриче! Горката Бианка! Горките Албрици! Години по-късно господарят ми призна, че същата нощ направил голяма грешка и аз съм принуден да се съглася. Върнах се на масата облечен. Бенджамин седеше и забавляваше всички с измислени истории за посещението ни във Флоренция. Беше прекрасна нощ, доста след полунощ, часът на вещиците, когато стават убийствата. Бенджамин изчака да седна до него, а после започна да сравнява Флоренция с Лондон.

— А как ви се стори кардиналтът? — прекъсна го Енрико.

— Беше много любезен.

— Ами Борели? — запита лорд Родриго.

— Обеща да обсъди предложението ни — излъга Бенджамин. — Струва ми се вероятно да ни придружи до Англия.

Забих нос в дълбоката чаша от неудобство, макар да се чувствах доста поласкан от начина, по който Бианка и Беатриче ме гледаха.

— Значи ще се върнете в Англия — провлечено каза Алесандро, — без да сте разкрили убиеца на баща ми?

— Нима казах подобно нещо? — попита Бенджамин.

Бързо огледах масата. Лъжите, които господарят ми беше разказвал до този момент, не бяха предизвикали нищо повече от леко учудване или объркване, но тези думи повяха като леден вятър над ухаещата градина. Беатриче го гледаше, приведена над масата. Тя го докосна по китката.

— Какво каза?

Бенджамин заяви, подчертавайки думите:

— Мисля, че знам кой е убиецът.

— Кажи ни веднага! — изсъска Джовани, направи рязко движение и бутна чашата си с вино. — Кажи ни всичко!

— Не мога — отвърна Бенджамин. — Още не сме събрали всички доказателства — той вдигна чаша. — Казах достатъчно. Никой на тази маса няма защо да се бои от нас.

Боже, колко е глупава младостта! Бяхме толкова прозрачни! Но пък, честно казано, кой би могъл да разбере как работи умът на един убиец? Да следва зловещите пътища на сърцето му? Да вижда ясно в мрака на душата му? Бенджамин веднъж вече беше използвал този похват, за да разкрие убиец. Но този път беше различно. Играехме си на шах с човешки живот, а убиецът действаше по-бързо от нас. Бог ми е свидетел, още се виня. А може би кървавата и ужасяваща кулминация на онази флорентинска история е била предопределена и щеше да се случи при всяко положение.

Оттам нататък разговорът стана несвързан. Ние с Бенджамин се оттеглихме. Бях полумъртъв от умора и усещах въздействието на виното. Пуснахме резето и въпреки че вечерта беше гореща, залостихме здраво прозореца. После проверихме леглата си за капани. Спах като бебе до късно на следващата утрин. Двамата с Бенджамин прекарахме остатък от деня в стаята си, отпратихме дори Мария, докато се опитвахме да обмислим всичко случило се и да отделим истината от измамата. Нямахме доказателство, нищо конкретно, само логично на вид решение на загадката, срещу която бяхме изправени.

По-късно следобед слугите от вилата бяха освободени, за да идат на празненството в града. Останаха само старата готвачка и съпругът ѝ. Във вилата настъпи тишина. Чухме как Енрико заминава, викайки в двора, че отива в града и няма да се върне до другия ден. Дочухме и други шумове, но после къщата постепенно затихна. Различни хора

влизаха в столовата, за да се подкрепят със студените меса и плодовете, които прислугата беше подредила, преди да излезе.

Бенджамин слезе долу и се върна с Мария.

— Семейство Албрици — каза той — ползва услугите на местна билкарка, една старица от селото. Може би тя ще ни помогне.

Мария почти танцуваше от възбуда, пляскаше с ръце и очите ѝ блестяха.

— Ще заминем, скоро ще заминем! Знам го! — извика тя. — Ще се измъкна от това гнездо на усойници и ще се върна в Англия! Може ли да остана с вас? Имам спестени пари.

Погледнах към Бенджамин, той се усмихна и кимна.

— В моето имение, Мария, има място за жизнени и весели хора като теб. Но преди това трябва да приключим с тази история! — Той ме погледна предупредително. — Ще отидеш с Мария до селото. После ще се срещнем с лорд Родриго.

Взех наметалото и сабята си и слязох в конюшнията. Джовани беше там, седеше на една пейка и играеше на зарове срещу самия себе си. Погледна ни изпод вежди, черната му коса падаше върху лицето и го скриваше почти напълно. Не каза и дума, аз също не го заговорих. Оседлах магарето на Мария и взех за себе си един кротък кон. Излязохме от вилата и поехме към близкото селце. Малки белосани къщи блестяха на късното следобедно слънце. Прасета, пилета и кучета се тълпяха по изровените улици. Жени с престилки върху роклите стояха в сенките на вратите и ни наблюдаваха. Мария спря пред селската църква и почука на вратата на една близка къща. Старицата, която ни отвори, беше дребна и весела, не много по-висока от Мария. Тя разпозна спътницата ни и дружелюбно ни покани да влезем. Беше местната знахарка, на име Риколда. Къщата беше простичка, с глинен под и белосани стени. Дълга маса и няколко стола бяха единствените мебели. Сушено месо и нанизни зеленчуци висяха от гредите, в огнището имаше купчина пепел. Единственото, по което тази къща се различаваше от останалите, беше сладкото ухание от множеството билки и подправки, счукани и прибрани в малки гърненца или натрупани по рафтовете. Риколда ни покани да седнем и с помощта на Мария започнах да ѝ задавам въпроси за растенията и цветята. Окуражена от вида на монетите, които сложих на масата, тя отговаряше подробно и през повечето време кимаше утвърдително на

това, което ѝ казвах. Мария изглеждаше обърквана и по едно време се заинтересува защо питам всички тези неща.

— Ще разбереш — казах ѝ. — Най-накрая ще разбереш.

Мисля, че поостанахме малко повече, отколкото възнамерявахме. Риколда ни приготви напитка от билка, смесена с портокалов и лимонов сок, която беше студена и освежаваща. После, когато мракът се спусна, взехме конете си и се отправихме обратно към вила Албрици. Мария оживено бърбореше, обясняваше ми как ще ни помага, когато дойде в Англия и обещаваше, че никога няма да ни досажда.

(Господи, трябва да спра. Сълзите напират в очите ми. Дори сега, седемдесет години по-късно, още си спомням онзи кошмар. Ужас връз ужас, както казва Уил Шекспир.)

Но аз избързвам. Нека ви върна отново на прашния път в здрача. Помня синьо-черната красота на тосканската привечер, звездите над нас, които озаряваха небето със светлина; сладкото ухание на лозята, лекото полюшване на кипарисите под топлия вечерен вятър, тропането на конските копита, бърборенето на Мария, докато влязохме във вила Албрици и се озовахме наред адски кошмар.

Когато слязохме от конете в конюшнията, косата ми настръхна, студени тръпки пробягаха по гърба ми и стомахът ми се сви от лошо предчувствие — всички признаци, че наоколо има опасност и трябва да бъда нащрек. Тишината беше тежка и зловеща, сякаш самият сатана ни дебнеше в сенките. Отпуснах юздите и разхлабих сабята и камата в ножниците им.

Оживеното бърборене на Мария замря, тя стана неспокойна. Прошепнах ѝ да не мърда, после влязох във вилата през кухненския прозорец. (Научил съм се, когато има опасност, да не влизам в къща през нормалния вход, а да мина оттам, откъдето най-малко ме очакват.) Старата готвачка и съпругът ѝ лежаха на пода. Гърлото ѝ беше прерязано и тя седеше, подпряна на масата с отворени очи. Мъжът ѝ лежеше в ъгъла и стрелата от арбалет, която го беше запратила по очи срещу стената, все още стърчеше между раменете му. Смъртта им трябва да е била внезапна, бърза и тиха. Свещите на масите още горяха.

Извадих камата си и тръгнах по галерии и коридори. Алесандро седеше на един стол — ръкописът, който е четял, още лежеше в скута

му. Той също беше умрял бързо. Някой бе го дръпнал за косата и прерязал гърлото му от ухо до ухо. Глупавият младеж седеше полуприведен, сякаш, умирайки, е гледал изненадано кръвта, пропила се в ризата и панталона му. Беатриче беше на стълбите, устата ѝ още беше разтворена в агония и болка, красивите ѝ очи бяха полуотворени, а едната ръка — протегната към забитата в гърдите ѝ кама. Попипах лицето ѝ — все още беше топла. Предположих, че е била убита преди не повече от час.

Спрях на стълбите и се взрях в мрака. Повярвайте ми, исках да избягам, уплашен от онова, което ме очакваше, ужасен от онова, което може би се бе случило с Бенджамин. Събух ботушите си и ги хвърлих през парапета. Те паднаха шумно на пода и аз се надявах, че ще отвлекат вниманието на убиеца. Продължих нагоре. Синьор Родриго беше проснат гол на леглото си, в гърлото му беше забита стрела. Бианка, също така гола, очевидно се бе опитала да избяга. Лежеше по очи на пода и голяма тъмна локва се бе стекла от раната в главата ѝ.

Побързах нататък и нахлух в стаята ни. Едва не се изсмях от облекчение — господарят ми спеше дълбоко. Зърнах чашата от вино на пода и голямото петно на килима. Ръката на Бенджамин висеше от леглото. Прибрах камата, влетях вътре и забелязах бялото му лице и положението на главата му. Беше упоен, отровен. Вдигнах чашата и я помирисах. Разбирах малко от билки и отвари, но в чашата нямаше никакви останки, от които да разбере какво е съдържала. Разтърсих господаря. Той се размърда, клепачите му трепнаха. Избърсах слюнката от устните му, взех една от възглавниците и я разпорих. Гъшите пера се изсипаха навън. Взех две от тях, хванах ги заедно, наклоних назад главата на Бенджамин и ги пъхнах в гърлото му. Той се задави, тялото му се сгърчи. Грабнах каната и плиснах водата в лицето му. Той започна да стене. Отново взех перата и докоснах задната част на гърлото му. Той се сгърчи, претърколи се и повърна малко от това, което беше изпил. Без да губя повече време с перата, бръкнах с пръст в гърлото му, докато той повърна така силно, че се свести. Накарах го да пие, наливайки силом вода в устата му, наплисках лицето му и извиках името му. Най-накрая той отвори очи и ме погледна със замъглен поглед.

— Корени от диланка — прошепна той. — Във виното имаше отвара...

— Кой беше? — попитах.

— Джовани.

Разтърсих го за раменете.

— Джовани ли? — извиках. — Джовани! Сгрешили сме, господарю!

Спомних си злобния поглед на наемника, докато с Мария се приготвяхме да тръгнем. Сигурно той беше убиецът. Не бях видял неговия труп. Навярно се бе промъкнал в стаята на господаря ми, беше го упоил и докато останалите Албрици довършваха сиестата си, осъществил кървавото си отмъщение. Но защо?

Бенджамин вече идваше на себе си — беше замаян и не съвсем на себе си, но нищо не го грозеше. Настаних го удобно и си спомних, че Мария още ме чака в двора на конюшната.

Изтичах надолу, сригах ботушите си встрани, претичах през окървавената кухня и излязох на двора.

— Мария! — извиках. — Мария!

Взрях се в мрака. Конете ни бяха там, завързани за стълба. Бяха неспокойни и подплашени. Приведох се, за да преодолеем паниката и видях нещо бяло до вратата на конюшната. Промъкнах се тихо натам по чорапи и замръзнах.

— О, не! — изстенах! — Не може да бъде!

Мария лежеше като малка кукла с отпуснати ръце. Мъничките обувки с рози се подаваха изпод роклята ѝ. Лицето ѝ беше извърнато, но видях струйката кръв, която се стичаше от устата ѝ. Бялата якичка на роклята ѝ беше поаленяла. После ми се стори, че ръката ѝ помръдна. Приближих се още. Докоснах мъничкото бледо лице и го обърнах към себе си. Бог ми е свидетел, очите ѝ, някога толкова палави и пълни с лукавство, се отвориха. Тя се насили да се усмихне.

— Роджър, Роджър! Трябваше да замина с теб. Той дойде и... — тя се закашля и от устните ѝ рiekна кръв. — Той дойде... удари главата ми в стената — ново покашляне. — Много ми е студено. Искам да заспя — главата ѝ клюмна. Беше мъртва.

Известно време останах на колене. По бузите ми се стичаха сълзи.

— Господи, ще го убия! — промърморих. — Джовани, копеле мръсно!

Видях, че малката ръчица на Мария сякаш сочи към нещо. Проследих я и видях бял маншет, ръкав на кожен жакет и евтини пръстени върху мъртвите пръсти. Трупът на Джовани лежеше в една от конюшните. Чух шум зад себе си.

Стиснах устни и се опитах да обузда гнева си. Изправих се бързо, извадих сабята и камата. Погледнах през двора към забулената фигура. Гънките на наметалото ѝ се развяха и в слабата светлина от кухнята долових блясък на метал.

— Приближи се! — изкрещях.

Мъжът пристъпи напред и свали качулката си. Видях лицето на Енрико — гладко, открито, очите му вече не се присвиваха срещу светлината. Той стоеше там като Ангела на смъртта.

— Ти си виновен! — измънках.

Той се приближи с учудено вдигнати вежди.

— Мастър Шалот, какви са тези глупости?

— Не беше ли във вилата? — извиках.

Той кимна.

— Да, бях. Всички са мъртви, мастър Шалот. Джовани ги е убил.

— Джовани ли?! — възкликнах.

— Да — промърмори той и наклони глава на една страна. — Върнах се неочаквано от Флоренция. Джовани беше извършил кръвавото си дело. Видях готвачката, клетия Алесандро и Бианка на стълбите. Излязох и убих Джовани в двубой — меч срещу меч, кама срещу кама.

Гледах го невярващо.

— А качи ли се горе?

Той поклати глава.

— Не, когато видях Бианка, чух шум в градината. Излязох и открих Джовани. — Енрико се вгледа в мрака. — Убих го тук. Върнах се, защото можеше да има съучастник, който е още тук. Чух да идвате с Мария, но не посмях да се покажа.

— Ти си лъжец, Енрико! — отвърнах. — Долен лъжец! — Отстъпих назад. — Ти си луд, зъл и убиец!

Негодникът ме гледаше с широко отворени очи.

— Само това ли можа да измислиш? — попитах го. — Че си променил решението си и си се върнал от път. Дошъл си и си открил, че Джовани в пристъп на лудост, за отмъщение или защото са му

платили, е избил цялото семейство. Упоил е господаря ми и е щял да се измъкне, ако за щастие не си пристигнал ти.

Енрико се усмихна.

— Стига глупости, мастър Шалот. Защо да избивам семейството си? Защо да убивам? — Видях в очите му да проблясва лудост. — Защо да убия моята прекрасна съпруга?

— За отмъщение — отвърнах. — Също както уби синьор Франческо, иконома Матео и мага Пренесте — отстъпих още една крачка. — Доста хитър план. Кой би си помислил обратното? Все пак Джовани беше само кондотиер, наемник, платен убиец. Кой би заподозрял дори насън Енрико, лудо влюбен в Беатриче Албрици, верният кръщелник, кроткият принц на търговците. Господарят ми? — Усмихнах се. — Хитър ход, Енрико. Объркваща и подла постъпка. Какво стана? Върна се във вилата, остави коня си, отиде в кухнята и приготви чаша вино с отвара от диланка? Каза ли на Джовани да я занесе горе на господаря ми? Все пак кардинал Улси от Англия можеше да се разгневи от смъртта на племенника си, а така Бенджамин не само ще остане жив, но и ще бъде главният ти свидетел. Ще си спомни, че Джовани му е поднесъл виното и ще потвърди историята ти. Ти ще се измъкнеш, единствен наследник на цялото богатство на Албрици и извършител на кърваво отмъщение. Е, какво възнамеряваш да правиш с мен?

— С теб ли, мастър Шалот?

Зърнах полуусмивката на лицето му.

— Смяташ да убиеш и мен, нали? Как?

Енрико поклати глава.

— Ти си смахнат, англичанино. Нямах никакви доказателства.

Застанах между него и бедната Мария.

— Имам свидетел — казах тихо. — Жената-джудже. Не е мъртва, а в безсъзнание. Тя ми каза, че си скрил тялото на Джовани в една от конюшните.

Енрико потръпна, сякаш нощта внезапно бе застудяла.

— Трябва ли да говорим тук? — попита той и извърна лице.

— Можем да говорим тук — казах му — или в двореца на кардинал Джулио Медичи, или в покоите на онзи кръвожаден негодник, Господарят на Осмината!

Енрико погледна назад и прехапа устни, сякаш изправен пред някакъв досаден проблем.

— Може да има и друго решение — каза той. — Ами ако обвиня теб в убийствата?

— Забравяш за Мария.

Вече бях много уплашен. Какво можех да направя? Ако го последвах в къщата и оставех Мария на двора, щеше да разбере, че лъжа. Ако останех, можеше да ме убие на място. Ако се обърнех с гръб и се престорех, че Мария е в безсъзнание, щях да бъда уязвим. Умът ми гъмжеше от планове и хитроумни стратегии.

— Ще влезем вътре — казах бързо.

— Добре, англичанино.

— При едно условие. Аз ще вляза първи. Свали сабята, синьор Енрико, и я остави заедно с камата на земята. Както и прашката, която несъмнено носиш.

Той се усмихна мрачно.

— Откъде знаеш?

Свих рамене.

— В Англия имаме поговорка: „Не съди за книгата по корицата“. Изборът е твой. Или ще говорим в къщата, или ще се бием тук до смърт!

Енрико отстъпи и остави сабята и камата си на земята. Изпод наметалото си извади яка на вид прашка и я сложи до другите оръжия.

— Нещо друго? — попитах.

Той вдигна ръце.

— Имаш честната ми дума, че друго няма!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Имах чувството, че сънувам. Прибрах сабята, свалих наметалото си и отстъпих назад, без да свалям поглед от него. Завих трупа на бедната Мария, говорейки ѝ тихо на английски, сякаш беше още жива. Закрих лицето и главата ѝ с наметката, така че Енрико да не разбере истината. Може би имаше друго оръжие — нож в ботуша или друга прашка. Както и да е, когато вдигнах Мария, лека като перце, и тръгнах заднешком към къщата, осъзнах, че хитрият негодник трябваше да говори с мен. Нужно му беше да разбере какво и колко точно знам, да провери дали в неговата история има неубедителни моменти. А може би ме смяташе за мошеник, който би могъл да бъде купен. Един Бог знае! Помня само, че това беше едно от най-дългите ми придвижвания. Понесъл телцето на Мария, увито в наметката ми, все още стиснал кама в потната си ръка, аз отстъпвах заднешком към вилата.

— Ела в коридора — наредих. — Застани с лице към стената и се подпри с ръце. Първо ще се кача горе. Изчакай ме.

Не ми хареса как се усмихваше подлата твар. Върнах се в тъмната вила, блъскайки се в стени, врати и мебели, но най-накрая стигнах до стълбището. Потен и ругаещ, спрях на половината път, за да запаля стенните факли, после забързах по галерията към нашата стая. Бенджамин все още лежеше сред локва от повърнато. Сложих Мария на моето легло, оправих телцето ѝ и прокарах леко ръка върху очите ѝ. Щеше да прилича на заспала, ако не беше восъчната ѝ бледност, кръвта, която се стичаше от ъгълчето на устата ѝ и кървавият кичур коса в основата на врата ѝ. Погледнах към нея.

— Мария, кълна се пред Бога, мислех ти доброто! Кълна се, че щеше да се върнеш в Англия с мен, кълна се, че ще отмъстя за смъртта ти!

Покрих лицето ѝ. Господарят ми се размърда и простена. Бързо отидох при него. Беше заспал дълбоко, но дишаше леко и лицето му бе възвърнало отчасти цвета си. Когато го разтърсих, той се раздвижи и промърмори нещо. Енрико извика от подножието на стълбите.

— Мастър Шалот, дадох ти дума!

Бързо напписах с вода ръцете и лицето си, изсуших ги, взех камата и тръгнах по галерията. На едната стена имаше окачени оръжия — две кръстосани алебарди, покрити с щит. Свалих го. Тежеше много, но като пъгнах ръката си през дръжката, се насочих странично към стълбите. Енрико стоеше долу, осветен от стенните факли. Беше опрял ръце на стената и ми се усмихваше, сякаш бяхме две момчета, замислящи пакост. Чудех се дали не сънувам кошмар.

— Мастър Шалот, побързай. Нощта е към края си, а призори слугите ще се върнат.

Тръгнах по стълбите, прикривайки се зад щита. На Енрико това му се стори много смешно.

— Изглеждаш много уплашен, англичанино.

— Не съм уплашен! — изсъсках.

— Ако исках — разговорливо продължи той, — можех да те убия, с щит или без щит. Не знаеш ли, мастър Шалот, че за разлика от Алесандро аз съм опитен дуелист.

Спрях на половината път надолу, за да овладея тръпнещия си стомах. Енрико беше толкова самоуверен! Ако останех, щеше да ме убие. Ако избягах, щеше да ме обяви за убиец, да събере местните селяни и да организира хайка, да ме задържи или да ме убие на място. Срещал съм много убийци, студени сърца, черни души, но Енрико беше от най-лошите. Беше започнал игра, в която единственият начин той да загуби беше аз да го убия. Но той беше сигурен, че в дуел би ме победил. Да можеше Бенджамин да бъде тук, като свидетел. Ами Господарят на Осмината? Нали хората му уж внимателно наблюдаваха вилата? Но какво щеше да стане, ако се намесят? На кого щяха да повярват? На мене или на Енрико? Стигнах подножието на стълбите. Енрико се усмихна и влезе в трапезарията. После посочи към масата на подиума.

— Запалих свещи, има и още вино.

Последвах го.

— Ти, мастър Шалот, седни в единия край. Аз ще седна в другия. Той наля със замах вино в две чаши.

— Опитай го! — заповядах.

Енрико сви рамене, отпи жадно, напълни отново чашата и ми я подаде.

— Ами прашката?

Той пхна ръка под наметката и хвърли прашката встрани.

— Добре, добре! — усмихна се Енрико, седна и ме погледна очаквателно. — Ето че сме сами, англичанино.

— Забравяш за Мария — отсякох аз. — И господарят ми. Вече не е упоен — добавих бързо. — Свестих го. Спи, но знае, че сме тук.

За първи път видях злобната му усмивка да изчезва за няколко мига.

— Каж ми, мастър Шалот — каза той, — нещо повече за тези глупави или по-скоро безпочвени обвинения. Защо ми е било нужно да убивам?

— Всичко започнало преди много години — казах, — когато баща ти и чичо ти били убити в Рим. Били там, за да купуват накити и скъпоценни камъни. Двама мъже били заловени и обесени за убийството им.

Енрико кимна.

— По онова време — продължих аз — Рим бил под управлението на папа Лъв X, който произхождал от рода Медичи. Предполагам, че той е заловил убийците.

Енрико промърмори нещо утвърдително.

— Но ти винаги си имал подозрения. Вероятно точно преди да заминете за Англия кардинал Джулио Медичи ти е казал, че истинските убийци на баща ти и чичо ти не са били двамата обесени нещастници. Те са били само изпълнителите, но истинският убиец бил Франческо Албрици — отпих от чашата. — Ти сигурно си поискал доказателство от кардинала.

— Може би.

— Направил си го — настоях. — И добрият кардинал ти казал, че безценният изумруд, откраднат от трупа на баща ти, е собственост на лорд Франческо.

Енрико ме гледаше, без да мигне. Дишах дълбоко, за да овладее паниката си.

— Кардиналът казал и че когато лорд Франческо пристигне в английския двор, ще подари на крал Хенри скъпоценен камък. Нито един Албрици не го бил виждал досега — той бил същият, откраднатият от баща ти — поклатих глава. — Не знам какво друго доказателство ти е дал кардиналът, но си бил почти убеден. Албрици

със сигурност спечелили от смъртта на баща ти. Взели те в дома си и като твои настойници имали достъп до богатството на мъртвия ти баща. Разбира се, те уредили и женитбата ти с Беатриче — красива млада жена с морал на улична котка.

Енрико се усмихна иронично.

— Как може да говориш така!

— За Бога! — отвърнах му. — Ти добре играеше ролята на обожаваш съпруг, но не беше сляп за влюбените погледи между лейди Беатриче, Бог да я прости, и кондотиера Джовани.

Той се облегна назад и изпука с пръсти — единственият признак за гнева, който бушуваше в него.

— Продължавай — каза тихо.

— Останалото знаеш по-добре от мен — казах му, излагайки очевидното. — Могъщите Албрици отпътували за английския двор като пратеници на Флоренция. Били разменени подаръци. Лорд Франческо поднесъл изумруда на нашия крал. Жените от семейството възразили, че се подарява камък, който не били виждали дотогава. Вече си имал доказателство. И тъй като си бил ядосан, че си във властта на лорд Франческо, а невярната Беатриче ти слага рога, си решил да действаш. Убийството на настойника ти било много лесно. Отишъл си в Чийпсайд с него, нали?

— Разбира се.

— Жена ти гледала английски платове. Лорд Франческо продължил сам. Ти си се престорил, че разглеждаш златарския магазин. Когато собственикът ти казал да погледнеш отвън, ти си го направил, вмъкнал си се в онази уличка и от сенките ѝ си убил лорд Франческо.

— Но как? — Енрико разтвори ръце. — Англичанино, караш много набързо. Каква е тази история с кардинала и камъка?

— Не ме лъжи! — изръмжах. — Изписано е на лицето ти. Какво искаш да ми кажеш, Енрико? Че би позволил убиецът на баща ти да се измъкне ненаказан? Че би го оставил безнаказано да убие баща ти и да вземе богатството и сина му?

Думите ми жилнаха Енрико. Ръката му заопипва масата. Кръвта ми се смръзна. Той беше идвал в трапезарията преди мен и беше приготвил виното. Къде беше арбалетът, с който беше убил Родриго? Енрико се изправи.

— Да приемем — каза той, чоплейки с пръст масата, — че кардиналът ми е представил доказателство — писмо, написано до него от баща ми преди много години, в което е изразявал страховете си от Албрици и техните амбиции. Да приемем, че кардиналът е имал списък с накитите и скъпоценните камъни, които баща ми е носел, когато са го убили и че кардиналът е доказал, че когато синьор Франческо Албрици е твърдял, че е бил другаде, всъщност се е криел в покрайнините на Рим. Да приемем, че съм видял това доказателство. Как би могло то да смрази сърцето ми и да пробуди пламенна страст към отмъщение! — Енрико се изправи и сложи лакти на облегалките на стола. Настроението му рязко се беше променило. — Но да предполагаш е едно, а да докажеш нещо е друго. Синьор Франческо беше застрелян с пушка.

— Глупости — отвърнах. — И ти, и аз го знаем. Не е имало пушка. Това е било заблуда — целта е била да потвърди, че макар да си бил близо до Албрици, когато е бил убит, не може да си убиецът. Не е било възможно да носиш аркебуз. По дрехите и ръцете ти не е имало петна от барут. А и как би могъл бедният късоглед Енрико да даде фаталния изстрел?

Станах, взех прашката от средата на масата и опънах дебелия кожен шнур.

— Но, разбира се, не е имало нужда от пушка, нали? Сложил си тук куршум от аркебуз и си го изстрелял право в целта от сенките на онази уличка — показах му как. — Не съм опитен в тези неща, но с прашка може да се стреля по-точно, отколкото с пушка, а ефектът е също така унищожителен. Нали така Давид е убил Голиат? Не използват ли овчарчетата от Тоскана прашка, за да прогонват вълците, дори да ги убиват? Нали ти, мастър Енрико, известно време си живял при тях?

Енрико тихо се засмя.

— Ами гърмежът, чут при смъртта на Франческо? А смъртта на Пренесте и Матео?

Бръкнах в кесията си и извадих фишеците, които Бенджамин ми беше дал.

— Флорентинците обичат фишеци — казах му. — Видяхме деца да ги използват в градината на една кръчма.

Приближих се, запалих фитила на пламъка на свещта и пуснах бомбичката на пода. Няколко мига чувах само пращане, после тя избухна с гръм, който отекна в трапезарията.

— Използвал си една от тях — казах — в тясната уличка на Чийпсайд. Лорд Франческо вървял бавно покрай сергиите. Погледнал през рамо къде е спряла дъщеря му. Извикал те. Ти си запалил фитила и фишекът гръмнал. Лорд Франческо вдигнал поглед и ти си стрелял с прашката. На борда беше още по-лесно. Бомбичката избухнала, горкият Матео, който седял до релинга, бил бутнат в морето. В градината на вила Албрици всички очи бяха приковани върху Пренесте и глупавия му спектакъл. Бог знае дали той можеше да те разобличи, но ти не си искал да рискуваш.

Побутнах леко чашата си.

— В градината беше тъмно, всички наблюдаваха Пренесте. Запалил си фитила от факлите и си хвърлил фишека встрани. Да стреляш с прашката едва ли ти е отнело повече от няколко мига. На светлината на факлите Пренесте е бил отлична мишена. Подбрал си добре момента. Фитилът горял незабележимо, докато ти си се прицелвал, и фишекът гръмнал в мига, когато си стрелял.

— Знаеш ли, Шалот — измърка злият негодник, — всички те смятахме за глупак с непохватните ти маниери и кривогледи очи — той прехапа ъгълчето на устната си. — Но ти не си глупак, нали? С острия си ум и способността да надушваш злините от теб би излязъл добър флорентинец — той въздъхна. — Но не и добър правник. Какви доказателства имаш?

— А, имам няколко — отвърнах. — Имам мотива — отмъщението срещу Албрици. Имаме несъмненото ти умение да стреляш с прашка. Както и факта, че ти си единственият оцелял.

Той сви рамене.

— Просто имах късмет. Всички слуги ме видяха да заминавам. Върнах се неочаквано и се наложи да убия убиеца, Джовани.

— Но дали господарят ти ще повярва? — подразних го аз. — Дали негово преосвещенство кардинал Джулио Медичи ще те подкрепи?

Това беше единственият път, когато видях следи от тревога по лицето на онзи злодей.

— Защо пък кардиналтът? — дрезгаво попита той. Тонът му го издаде.

— Защото той ти е казал как е умрял баща ти. Той е уредил пътуването до Англия. Той ти е казал за изумруда, разбира се, за Матео и Пренесте — почуках по масата.

— Те двамата са били лични прислужници на Франческо и може би достатъчно проникателни, за да открият истината — отпих от чашата. — Несъмнено ти си видял, че Матео се опита да ме заговори на кораба, затова е трябвало да бъде убит. Пренесте те е заплашвал с друго. Беше убит, а после подпалиха стаята му. Смятахме, че е било заради някои дребни документи, но ти просто си искал да се убедиш, че не е записал някъде подозренията си.

Енрико леко плесна с ръце.

— Ти си опасен — каза той. — Не знаех, че дебелият Хенри ще изпрати специални хора, за да разследват убийството. Не исках да ви убия в Англия — продължи небрежно Енрико. — Прав си, мастър Шалот, много съм опитен с прашката. Ако исках, можех да ви убия, но желаех само да ви сплаша. Това се оказа доста трудно. Ти го доказва на дуела с онзи арогантен негодник Алесандро!

— Когато трябваше да си мълчиш! — прекъснах го тихо. — Защото спомена за един специфичен момент от дуела и господарят ми започна да се чуди дали зрението ти е толкова лошо, колкото твърдиш.

Енрико се усмихна, пъкна ръка в жакета и извади очилата си.

— Най-обикновено стъкло — той ги повдигна — Но ти придават безпомощен вид.

— Защо? — попитах.

— Какво защо, англичанино?

— Защо бяха убийствата?

— Когато те преследват, англичанино, и усещаш, че мрежата се затяга, какво можеш да направиш? Какво планираше Даунби за мен? Драматичен сблъсък в присъствието на Господаря на Осмината? Бог знае какво доказателство можеше да представите и какво щеше да ми се случи тогава! Арест, затвор, екзекуция. Или ако не това — позор и изгнание! Трябваше да го направя! — Очите на Енрико се разшириха. — Ти не си флорентинец, Шалот. Не разбираш какво е кръвно отмъщение. Око за око, зъб за зъб, живот за живот! — Лицето му стана сурово и сърцето ми спря, когато видях, че ръцете му отново се

насочват под масата. — Те убиха баща ми, чичо ми. Взеха ме в дома си и използваха богатството ми. Ожениха ме за онази разгонена кучка! — Кожата на лицето му се изопна, цялото му тяло се тресеше от гняв. — Божичко, как ли са ми се присмивали зад гърба!

Енрико избърса пяната от устните си.

— Предупредих ги — той се усмихна странно. — Пратих совата, предвестник на гибел — усмихна ми се. — Успях напълно. Мислех, че ще я намерят мъртва в градината, но да влезе вътре и да умре... — лицето му помръкна. — Приех го като знак за Божието одобрение.

— Какво ще стане, ако грешиш? — попитах отчаяно, опитвайки се да спечеля време.

— В какъв смисъл?

— Ами ако Албрици не са убили баща ти? Ако е станал жертва на Медичите? Те са взели изумруда, а после са посели съмнения у теб, за да им помогнеш при унищожението на Албрици. Бил ли си в двореца на Медичите? На стената виси картина, изобразяваща кардинал Джулио като млад. На нея той носи изумруда, който лорд Франческо е дал на крал Хенри. Медичите са убили баща ти. Те са подкупили Пренесте, който сигурно ти е разказал подробностите от смъртоносното пътуване на баща ти до Рим. Защо иначе кардинал Джулио би обещал на Пренесте, че ще се погрижи за него? Знаеш ли — добавих за всеки случай, — че наемникът Джовани беше шпионин на Медичите?

Енрико примигна.

— Какво доказателство имаш? — Той наклони глава встрани. — Какво доказателство можеш да ми покажеш? Какво биха спечелили Медичите от смъртта на баща ми? Получиха ли нещо от това, че Албрици ми станаха настойници? Не, не — той отново сложи ръка на масата и потропа с пръсти. — Албрици бяха виновни и си платиха за греховете. Въздадох възмездие и ти, мастър Шалот, имаш две възможности. Или си с мен, или ще убия теб и господаря ти и ще хвърля вината върху Джовани.

— Може би — побутнах стола си назад. — Може би Албрици е трябвало да умрат. Но защо Борели, художникът? Какво толкова е имало у него?

Енрико ме погледна объркано и поклати глава.

— Художник? Борели? Защо да убивам художник? Той не е Албрици.

— Мария също не беше! — извиках.

— Стига, англичанино. Онази жалка жена-джудже! — Устните му се свиха презрително.

Грабнах чашата с вино и я хвърлих по него в мига, когато той извади арбалета, зареден и готов за стрелба. Дръпна ръчката и изстреля назъбената стрела. Но аз бях бърз. Отскочих встрани. Стрелата улучи стола, на който бях седял. Извадих сабята и камата си и хукнах към него. Енрико ме чакаше. Замахнах, но той отби удара с камата си. Отстъпих. Той извади сабята си и размаха ръце, докато отстъпвах назад в трапезарията.

— Ти нямаше да ме оставиш жив! — казах тихо. — Щеше да ме убиеш като останалите.

— Не ми ли каза, че Мария е жива? — отвърна той. — Не биваше да лъжеш, Шалот.

Сабята му изсвистя във въздуха. Отстъпих още една крачка. Енрико провлече крак леко, като в танц, и настъпи.

— Никога не бива да лъжеш!

Разбира се, човекът беше луд. Би убил всички, които застанеха пред него през онази нощ, всички, които имаха нещо общо с Албрици или можеха да го заподозрат. Бях ужасен. Добър съм със сабята, ловко нападам и се защитавам. Но Енрико ми напомняше на португалския ми учител по фехтовка — движеше се със същата отмереност и сигурност, държеше сабята и камата по същия начин — леко, в дланите на двете ръце. Продължаваше да ме изтласква на удобно място, където да ме убие, без нищо да му пречи.

— Кажи ми, англичанино, преди да те убия, защо реши, че съм използвал прашка, а не пушка?

— Заради скелетите! — промърморих. — Видях ги в Англия. Мъже, убити от римски войници, или поне от помощните им части. Тогава в сраженията са използвали и прашки. Дупките в черепите им ми напомниха раните на лорд Франческо и Пренесте.

Очите на Енрико се разшириха.

— Не е ли странно нещо животът, англичанино? Всичко се повтаря. Видял си скелетите на своите прадеди, убити от римляни. А сега ти, англичанинът, ще бъдеш убит от мен, италианеца.

Той се обърна встрани и зае класическа поза на дуелист — леко вдигнал ръка с камата, чието острие беше насочено към земята.

— Сбогом, англичанино!

Той нападна пъргаво като котка, насочил върха на сабята към гърдите ми, докато въртеше дългата си кама. Отскочих назад и нападнах, целейки се в гърлото му. Енрико завъртя сабята и камата, отби атаката ми, после отново се приближихме. Остриетата ни приличаха на дъги от светлина. Обхвана ме отчаяние. Той беше толкова бърз и сръчен, видимо почти не помръдваше, замахваше към гърдите ми, после внезапно насочваше сабята към гърлото, слабните или крака ми. Ръцете ми се движеха като крила на вятърна мелница, тялото ми беше обляно в пот. Той се отдръпна, дишайки малко по-тежко, после започнахме отново. Отначало се уплаших, но тропотът на краката ни по пода, ритмичното сблъскване на остриетата, решимостта да ме убие и моята да оцелея някак ме успокоиха. Същевременно уменията, на които ме бе научил португалският ми учител, най-после започнаха да се проявяват. Вече не отстъпвах, а обръщайки се настрани, успях да парирам ударите му и дори веднъж леко да го пробода в ръката. Той отстъпи, разтърси ръката, с която държеше сабята и се усмихна. После продължи да се бие, бърз като нападаща пепелянка.

— Добър си, англичанино — задъхано каза Енрико. — Но не тъгувай, скоро ти и твоята жена-джудже ще бъдете пак заедно.

Бог ми е свидетел, не знам дали думите му или ужасната злорада усмивка на грозното му лице беше причината, но в този миг забравих всички правила за дуелиране. Разделихме се, той отново размаха сабята и аз му изиграх онзи номер, научен във вонящите лондонски улички. Размених сабята и камата. Той се отдръпна леко, за да реагира, но вместо да се доближа, аз хванах камата за дръжката и я запратих в гърдите му. Тя се заби дълбоко, точно под сърцето. Енрико ме погледна смаяно с отворена уста и сабята се изплъзна от ръката му. Той залитна напред.

Нападнах и забих острието на сабята в стомаха му, под ребрата.

— Върви в ада! — изсъсках. — И кажи на сатаната, че аз съм те пратил там!

Издърпах сабята си и отстъпих назад — дори умиращите могат да бъдат опасни. Енрико беше изпуснал и камата си. Лицето му се

разкриви от болка, от раните му шуртеше кръв. Той погледна нагоре, сякаш искаше да каже нещо, въздъхна и се стовари на пода. Хвърлих сабята и камата си на земята, приклеках, скръстих ръце и оставих страха да се изцеди от мен до последна капка. Нищо не можех да направя, освен да гледам престъпника, чиято кръв изтичаше от тялото му. Той лежеше, извърнат настрани. Приближих се и извадих камата от тялото му. Чу се ужасен мляскащ звук. Захвърлих я на пода, изправих се със залитане, отидох до масата и изпих чаша вино доста по-бързо, отколкото ми се беше случвало наскоро. После отново се качих горе. Тялото на Мария лежеше покрито на леглото ми. Господарят ми започваше да се пробужда. Бях толкова изтощен и уплашен, че просто легнах до него.

(Не обръщайте внимание на кикотенето на моя капелан. Ако не си зъл човек без душа, когато дуелът завърши, тялото ти се разтърсва от множество емоции. Гади ти се, повръщаш, тичаш до най-близкия нужник, напиваш се! Или лежиш, обгърнал тялото си с ръце, докато ужасът ти премине.)

Разбира се, нямах късмета да полежа на спокойствие дълго време. Сигурно съм лежал само няколко минути, гледайки как пламъкът на свещта танцува на вятъра, нахлуващ през отворения прозорец, когато чух шум от препускащи коне и гласове от двора долу.

Не помръднах. Който и да беше дошъл, пожелавах му „добре дошъл“ в кошмара, който бях преживял. Чух нови викове и възклицания, когато посетителите започнаха да откриват трупове. След това по стълбището затрополяха крака, вратата се отвори и Серафино, Господарят на Осмината, заедно с облечените си в черно подчинени, се втурнаха в стаята като някакво адско видение. Изстенах и спуснах крака на пода. Господарят на Осмината пристъпи към мен. Лицето му изразяваше загриженост, приличаше на мил чичо, който е открил любимия си племенник в беда. Той застана над мен с ръце, скрити в широките ръкави на расото си.

— Англичанино, какво си направил? Защо са тези трупове? И синьор Енрико, обяян в собствената си кръв?

Изгледах го явно.

— Разкарай се, отвратителен негоднико! — изсъсках.

Той ме удари през лицето.

— Махай се! — повторих.

Изправих се. Той вдигна ръце и усетих как острието на камата му се притиска до врата ми, точно под брадичката. Брат Серафино ми се усмихна любезно, макар че очите му приличаха на черни, бездушни дупки.

— Мога да те убия на място! — прошепна той.

— Направи го — отвърнах — и ще трябва да отговаряш пред моя крал. Никого не съм убивал.

— Никого ли?

— Освен мастър Енрико. Той е виновен за убийствата.

— Не мисля така.

— Пет пари не давам какво мислиш! — отвърнах. — Енрико е убиецът, изпълнил отмъщението, за което е копнял години наред. Упои господаря ми и се опита да убие мен. Но съм сигурен, че ти знаеш това. Твоите хора непрестанно наблюдаваха вилата. Видял си, че Енрико се върна, видял си и моето пристигане. Можеше да се намесиш — продължих, без да обръщам внимание на острието под брадичката ми, — но предпочете да не го направиш. Защо?

— Не знам. Знам само, англичанино, че тук се е играла някаква смъртоносна игра и в главата ми се върти една-единствена мисъл. Ще ощети ли тази история Флоренция? Ще пострада ли градът?

— Мисля, че трябва да попиташ кардинал Джулио Медичи за това — отвърнах му.

Серафино сви устни.

— Може пак да ми дойдеш на гости, англичанино. Онези плъхове не са те забравили.

— Ах, да, как са братята ти? — попитах.

Господарят на Осмината се усмихна леко.

— Заядлив както винаги, нали, Шалот? — Той облиза устни, примигна и камата изчезна в ръкава му. — Има някои въпроси, които се нуждаят от отговори, няколко празнини, но аз съм умел в размишленията и някой ден ще разбере истинската история.

Той погледна към господаря ми, а после през рамо и заговори бързо на един от придружителите си. Не знам какво му каза, но дадох на господаря ми да пие нещо, после внимателно го вдигнаха и го свалиха долу. Една впрегната каруца вече ни чакаше. Настаниха Бенджамин удобно върху сламеник, свален от една стая. Казаха ми да

събера багажа в дисагите ни. Подчиних се и бързо прибрах всичко, което беше наше.

— Няма да останете тук! — каза рязко Господарят на Осмината. — Колкото по-скоро се махнете от Флоренция, англичанино, толкова по-добре.

Най-после приключих. Свалих дисагите си долу. Господарят на Осмината не беше преместил нито един от трупове. Не им обръщаше внимание, все едно бяха боклук, макар че видях подчинените му да отмъкват това-онова.

— Всичко ли взе, англичанино? Господарят ти е навън, настанихме го възможно най-удобно. Войниците ми ще пазят вилата. А сега трябва да тръгваме!

— Чакайте малко! — казах.

Върнах се в стаята ни и коленичих до трупа на Мария. Хванах студената ѝ ръчица и се вгледах в бледото лице. После целунах малките пръстчета, наведох се и лекичко докоснах челото ѝ с устни, преди да покрива отново лицето ѝ и да се върна долу.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Господарят на Осмината ни откара до Флоренция. Небето вече аленееше. Около нас мълчаливо се бяха скупчили черните ездаци на Серафино, чуваше се само тропотът на конски копита. Главатарят и двамата му телохранители язدهа най-отпред. Аз бях заел място зад скърцащата каруца, за да наглеждам господаря си. Той спеше и лицето му все още беше бледо. Притеснявах се, защото някои отрови и сънотворни отвари въздействат по странен начин на мозъка и той никога не успява да излезе от мрака на съня. Бях загрижен, искаше ми се да го прегледа някой опитен лекар. Чудех се дали мога да убедя Господаря на Осмината, но си спомних колко черно е сърцето му и осъзнах, че молбите ми няма да доведат до нищо.

Влязохме във Флоренция през една странична врата и за моя изненада, вместо да се отправим към Смраднята, брат Серафино ни поведе към седалището на Братята на Милосърдието, които внимателно и нежно пренесоха Бенджамин по тъмните коридори до стая с белосани стени. Господарят на Осмината дойде с нас и направи нещо съвсем неочаквано — стисна ми ръката!

— Довиждане, мастър Шалот — той се засмя тихо на изненадата ми. — Ти се боеше от най-лошото, нали, англичанино? Не си в опасност, а имаш и могъщи покровители — той пъкна палци в колана си и леко наклони глава. — Странен човек си, Шалот. Смятах те за страхливец.

— Такъв съм си — отвърнах. — Кълна се, че във Флоренция се бих повече, отколкото когато и да било в живота си.

Брат Серафино се засмя и тръгна към вратата. На прага спря и ме погледна с лукава усмивка.

— Мастър Шалот, ако някога се върнеш тук, трябва пак да ни погостуваш!

Показах му среден пръст, но вратата вече се затваряше. Братята се бяха събрали около леглото на господаря ми и оживено разговаряха. Потърсиха пулса на шията му, повдигнаха клепачите му, подушиха

дъха му. Бог ми е свидетел, добри хора бяха — някои от най-опитните лекари, които съм виждал. Един от тях леко ме потупа по китката и се усмихна.

— Тревожи се не — каза той.

— Искаш да кажеш, не се тревожи?

— Si, и това също.

Донесоха някакви отвари, които миришеха на конска пикня и ги изляха в гърлото на Бенджамин. После отстъпиха и един от тях поднесе пред лицето му купа. Господарят ми се размърда и се обърна рязко настрана. Повърна така силно, както аз, когато бях препил в кръчмата „Бесилото“ край Ипсуич. Уплаших се, но братята бяха много доволни. Гледаха съдържанието на купата, сякаш в нея имаше купчина рубини и диаманти. Дадох му още една доза от отварата и той пак повърна. Стаята замириса отвратително, но братята подскачаха ентузиазирани от крак на крак, доволни, че стомахът му се е пречистил. Потретиха процедурата и господарят ми започна да проявява признаци на пробуждане. Оставиха го малко да си почине, после донесоха нова чаша. Долових аромата на вино, подправено с нещо. Насила изляха и нея между устните му. Господарят ми я изгълта, падна назад и захърка, сякаш беше съвсем здрав. Един от монасите, плешив, с весели очи, погледна към мен. Напълни отново чашата и ми я подаде, аз я изпих и в следващата минута спях дълбоко.

На другата сутрин ме събуди Бенджамин. Очите му бяха подпухнали, но изглеждаше здрав.

— Роджър, спиш като пън! — пошегува се той. — За бога, човече, кажи какво стана!

Разтърках очи, изправих се и го погледнах.

— Ти си се оправил, господарю.

— Да, благодарение на теб. Хайде, разкажи ми всичко.

Но беше невъзможно да разговаряме, защото добрите братя се върнаха, за да поздравят себе си и нас. Отведоха ни долу в трапезарията и ни нахраниха с най-вкусното задушено, мек бял хляб и леко бяло вино, в което, както усмихнато се заклеха, нямаше никакви отвари. Бенджамин беше ненаситен. Докато се хранеше, му разказах какво се беше случило. От време на време той спираше и задаваше по някой въпрос. Когато свърших, остави лъжицата си, облегна се с лакти на масата и ме погледна.

— Не помня много — каза. — Джовани дойде в стаята ни. Каза, че отворили ново буре фалернско и трябвало да го опитам. Така и направих. Но не изпих цялата чаша, защото миришеше необичайно. Джовани ме наблюдаваше с любопитство. Попитах го какво има. Той изглеждаше уплашен, отстъпи една крачка назад и каза, че лорд Енрико се е върнал — Бенджамин сви рамене. — След това нищо не помня. Лежах на леглото. Знаех, че съм направил ужасна грешка. Помня само, че ти влезе. Носеше ли някого?

— Мария — отвърнах тихо.

Тъга забули очите му.

— Бог да я прости! След това помня, че ме взеха и ме понесоха надолу по стълбите. Видях труп на жена, която лежеше там като убито куче.

— Беатриче — обясних.

— След това — продължи Бенджамин — пак изпаднах в забрава. Докато не се събудих тази сутрин, чувствайки известна слабост и гладен като вълк. Видях над себе си братята, които бърбореха като свраки и сочеха към теб с тъжни очи и лица. Клатеха глави и цъкаха с езици. Мили Боже! — Бенджамин скри лице в ръцете си. — Изобщо не предполагах, че Енрико ще направи това! Планирах да се изправа срещу него, когато се върнеш — той поклати глава. — Подцених омразата му и жаждата за отмъщение! — Той стисна ръката ми. — Роджър, никога няма да забравя това, което стори. Ти се държа изключително смело!

— Просто имах късмет! — отвърнах горчиво. — Кога ще можем да се приберем? — Огледах белосаната трапезария. — Братята са добри хора, но...

— Скоро, Роджър — каза Бенджамин. — Съжалявам за тези ужасни, ужасни убийства!

(Господарят ми никога не забрави събитията от вила Албрици и не можа да си прости. Но така помъдряваме, вглеждайки се в миналите си грешки. А и какво можем да направим? Енрико бе си поставил за цел да убие всички от семейство Албрици. Въпреки това споделях мъката на господаря ми. Всяка пролет, когато времето се обърне, плащам да отслужат литургия за нещастните души. А Мария? Тя беше нещо различно. С нея умря и малка част от мен!)

— Ние се оказахме прави, господарю — ободрих го. — Енрико беше убиецът. Но той няма нищо общо със смъртта на Борели. И не е знаел за картината.

— Не — разсеяно каза Бенджамин. — Сигурно си прав. Още сме на тъмно, Роджър, и играта не е приключила.

Изстенах, но господарят ми се оказа прав. Няколко часа по-късно, докато седяхме на сянка в градината на манастира, онова испанско изчадие, негово преосвещенство кардинал Джулио Медичи, владетел на Флоренция, изпрати хората си да ни вземат. Очакваше ни, както преди, в своите разкошни и просторни покои с изглед към площада. Но този път не беше толкова любезен. Седеше зад писалището на високия си стол с тапицирана в пурпурно облегалка като коронована особа. Приличаше на красив сокол, който се чуди дали да нападне.

— Капитанът на стражата ми — започна той — е бил във вила Албрици. Из цяла Флоренция се носят новините за убийството им.

— Убиецът беше Енрико — каза му господарят ми.

— Да, знам — отвърна кардиналът.

— Енрико смяташе — продължи Бенджамин, — че синьор Франческо Албрици и брат му Родриго стоят зад убийството на баща му. Как може да е узнал това, твое преосвещенство?

Кардиналът го изглежда заплашително.

— Какво каза, англичанино? — тихо попита той.

— Някой му е казал — енергично каза Бенджамин, — че семейство Албрици са били убийците и са взели изумруда от тялото на баща му. А после го крили, докато не го подарили на крал Хенри.

Кардиналът неспокойно се размърда на стола си.

— Но този изумруд, твое преосвещенство — Бенджамин посочи картината на стената — е същият, който носиш на този портрет, завършен няколко години или дори само няколко месеца след смъртта на бащата на Енрико. От малкото, което знам — Бенджамин скръсти ръце — бащата на Енрико отишъл в Рим, за да купи скъп изумруд от един източен търговец. Сигурно си спомняш, твое преосвещенство, че по онова време Рим е бил управляван от твоя чичо, папа Лъв X. Както и да е, бащата на Енрико бил убит и големият изумруд изчезнал. Чудя се дали...

Кардиналът се пресегна през писалището и почука с пръст по него.

— Да, аз дадох изумруда на синьор Франческо Албрици — рязко каза той. — И му наредих да не казва на никого откъде го е взел, а да го обяви за част от семейните съкровища — той разпери ръце и се облегна. — Поне това можех да направя. Синьор Франческо щеше да похарчи много сребро за пътуването си до Англия. Не можех да очаквам сам да купи скъпия подарък. — Но — той вдигна показалец — вие нямате доказателство, че това е бил изумрудът, взет от бащата на Енрико.

— Твое преосвещенство е прав — усмихна се господарят ми. — Нямам никакви доказателства, само предполагам. Не те и обвинявам, че имаш пръст в ужасното убийство в Рим преди толкова много години. Въпреки това ще спомена, че скъпоценностите никога не са били намерени. Странно е, че си дарил такъв скъп камък на лорд Франческо, за да го подари, на нашия благороден владетел. Може би е просто съвпадение, че именно този жест сложи началото на убийствата в семейство Албрици. Все пак, какъв друг мотив имаше Енрико за тази касапница, освен отмъщението? — Бенджамин се размърда на стола си. Беше изпълнен с ярост към облечения в коприна демон, който тъй спокойно седеше срещу нас. — Затова — продължи той — се връщам към първия си въпрос. Кой би казал на Енрико всичко това? Със сигурност е бил човек с власт, някой, който има достъп до много тайни. Енрико вече е бил възмутен, че са го принудили да се ожени за Беатриче. Може би е хранил смътни подозрения, които са били подхранени от тази влиятелна особа. Но се е нуждаел от убедително доказателство, за да бъде сигурен. Смятам, че това доказателство, твое преосвещенство, е бил изумрудът.

— Мога да наредя да ви арестуват за държавна измяна — промърмори кардиналът.

— Съмнявам се. Хората може да започнат да си задават въпроси. Все пак ти напълно унищожил две от най-влиятелните флорентински фамилии — фамилии, които никога не са приемали изцяло управлението на Медичите над Флоренция.

Кардиналът си позволи лека, суха усмивка.

— Не забравяй, че синьор Франческо подари и други неща на краля.

— О, да, картината на клетия Борели, поръчана от лорд Албрици. В очите на кардинала затанцуваха дяволити пламъчета. Той се заклани с пръст на Бенджамин.

— Бива те, англичанино. Много, много си добър.

— Не! — отсече Бенджамин. — Заради мен умряха други хора и вероятно никога няма да бъдат отмъстени. Не лорд Франческо е поръчал онази картина, а ти!

— Така ли? И защо да съм аз?

— Като услуга.

— За какво?

— Ако Рим каже „да“ — цитира Бенджамин, — и Англия ще каже „да“. Какъв беше тайният смисъл на картината, твое преосвещенство?

Кардиналът отметна глава и се изсмя. После леко потупа облегалките на стола си.

— Наистина не знам, англичанино. Сериозно ти казвам, нямам представа.

— Но Борели трябва да е знаел! — намесих се аз.

— Може би — сатанинското изчадие избърса сълзите от смях по лицето си. — Но за съжаление синьор Борели стана жертва на ужасно злодеяние. Мисля, че погребението му е днес. Бог да ни пази! — кардиналът въздъхна. — В днешно време има толкова много насилие! — Той погледна към часовника, който започна да бие. — *Tempus fugit* — промърмори той, — *tempus fugit* — после се изправи. — Приключихте работата си тук — изгледа ни сурово. — Ако имаш още въпроси, мастър Даунби, питай скъпия си чичо. Той ще ти отговори. — Джулио любезно ни побутна към вратата. — Ще откриете на двора оседлани коне и багажа си. Трябва да напуснете Флоренция веднага. До седмица ще бъдете на кораб за Англия. Помниш ли отговора за чичо си?

Бенджамин кимна.

— Тогава се постарай да му кажеш истината.

Точно се канехме да излезем, когато кардиналът тихо каза зад нас:

— Мастър Даунби!

Обърнахме се.

Той очерта кръстен знак във въздуха.

— Заповядай след година в Рим.

После се засмя тихо и иронично, а ние с Бенджамин поехме по галериите, докато излязохме на обления в слънчева светлина двор.

Група здрави прислужници с ливреите на Медичи ни очакваха. След час бяхме въвн от Флоренция и под палещите лъчи на слънцето препускахме по крайбрежния път към най-близкото пристанище. Там останахме още един ден, преди водачът на ескорта да ни осигури места на генуезкия кораб, който заминаваше за лондонското пристанище. Чувствах се добре на борда и макар че облекчението ми се примеси с опасения, когато се отправихме към открито море, плаването ни мина леко. Не срещнахме галери на турски корсари. В Бискайския залив ни пресрещна буря, но като цяло пътуването ни беше безметежно. След три седмици времето стана по-хладно, морето се успокои и когато белите скали на Англия се появиха пред погледите ни, аз паднах на колене и благодарих на Бога. Беше ми дошло до гуша от измамния блясък на Флоренция. Не съм вярвал, че ще изпитам такова желание да се мушна в постелята в Ипсуич и да заспя блажено. (Е, поне докато пристигне млекарката.) Но Бенджамин беше мълчалив. Още страдаше заради избиването на семейство Албрици. От време на време се ядосваше открито на злината на Джулио Медичи.

— Не разбираш ли, Роджър — каза ми той горчиво на няколко пъти, докато стояхме, облежани на релинга и гледахме как слънчевите лъчи танцуват по морската повърхност. — Не разбираш ли, че семейство Албрици може би са били невинни? Възможно е Медичите от Рим, дори самият кардинал да са отговорни за убийството на бащата на Енрико. От това са спечелили не само скъпоценностите, но и са премахнали от пътя си една влиятелна флорентинска фамилия. А после използваша Енрико, за да унищожат и Албрици.

— Но това не е всичко, нали, господарю?

— Да, и скъпият ми чичо знае останалото. Борели не е трябвало да стигне до Англия.

— Тогава защо ни изпратиха?

— За да предадем съобщение на лорд Джулио, да изразим гнева или предполагаемия гняв на нашия владетел от смъртта на Франческо Албрици. Ние сме само пешки, Роджър. Но в шаха, ако използваш пешките умело, можеш да вземеш офицер или дори цар.

Поехме по Темза и корабът акостира на Даугейт. Попивах с поглед гледките, миризмите и шумовете на Лондон. Беше сива и студена утрин, но за мен това беше раят на земята. Дори баржите, които изхвърляха боклук в реката, ми се струваха красиви, а след като слязохме на брега изненадах господаря си, защото паднах на колене и целунах кея. Не се радвах, само защото съм отново в Лондон. Бях доволен, че ще се отърва от удушвачи, саби и най-вече от звъна на метал в метал. Тръгнах направо за любимата си кръчма, където се настаних удобно в тъмното и вмирисано помещение, докато господарят ми продължи по реката, за да посети Джоана в манастира „Сион“. Изпих три литра бира и запях с група моряци. Дори тях успях да изненадам с мръсните песни, които знаех.

Късно следобед господарят ми се върна, тъжен и унил. Макар и красива, Джоана беше безумна, полудяла заради благородния си любим, който я прелъстил и изоставил. Бенджамин го беше убил, но твърде късно. Джоана живееше в миналото и постоянно чакаше на прозореца младия Кавъндиш да се върне. Моето настроение само влоши нещата. Бях пиян като талпа и когато господарят ми пристигна, една сладурана ме беше прегърнала, а ръцете ми ровеха из корсета на друга. И двете пищяха от смях, докато им разказвах моята версия на историята за проповедника, магарето и гърдестата селска мома.

(Извинете, капеланът иска да му я разкажа. Удрям го здраво по кокалчетата с бастуна. Твърде млад и невинен е, а историята е дълга и много, много цинична.)

Както и да е, господарят ме извлече от кръчмата. Взехме си стая в един хан в Чийпсайд. Помня само, че пях по целия път дотам. Май още пеех, когато се стоварих на леглото напълно облечен и потънах в дълбок сън.

На другата сутрин, малко по-мъдри и малко по-трезви, двамата с Бенджамин се представихме в канцеларията на краля в Уестминстър. Сополивият писар, който отговаряше за кралските пратеници, ни съобщи, че негово сатанинско величество и любимият му кардинал били в Съри. Казаха ни да почакаме. Поне час висяхме на една пейка в мрачен коридор. Бенджамин непрекъснато ходеше при писаря и питаше има ли новини. Писарят вдигаше към нас слабото си, тясно лице, потупваше се с перото по носа и ни казваше да бъдем търпеливи. Господарят ми крачеше нервно напред-назад. Реших да вбеся писаря

колкото се може повече — кашлях, кихах и се оригнах възможно най-шумно. Изглежда това подейства, защото той се засуети и докато замислях поредната си магария, една дребна, облечена в черно, фигура се появи на вратата — доктор Агрипа, все същият, такъв, какъвто го бяхме видели в Елтъм. Херувимското му лице се разтопи в усмивка. Той разтърси ръцете ни и ни потупа по гърбовете. Изглеждаше много доволен да ни види, нарече ни „добри момчета“ и ни каза, че имал нареждания от Улси. Хванах го за ръкава и погледнах в непроницаемите му очи, черни като въглени.

— Какво ни е скроил сега, докторе?

Той вдигна невинно вежди.

— Какво имаш предвид, скъпи ми Роджър?

— Не ми се умилквай! — изръмжах. — Доктор Агрипа, станах жертва на злодеяния, стреляха по мен, лежах в затвора, щях да умра от морска болест и се сблъсках с някои от най-проклетите негодници, които ходят по тази земя! За какво? — Отблъснах ръката на Бенджамин, който се опитваше да ме успокои. — Къде са дебелият Хенри и великият му съветник Том? Приключиха ли вече с нас? Не ги ли интересуваме повече?

Бенджамин ме разбра.

— Доктор Агрипа — меко се намеси той, — къде е картината на Борели?

— Да, проклетата картина! — изсъсках аз.

— О, докато ви нямаше, тук избухна пожар. Малка злополука в кралските покои. Няма сериозни щети, но за съжаление картината беше унищожена.

Бенджамин се наведе и прошепна нещо на ухото на Агрипа. Лекарят учудено отдръпна глава.

— Мисля, че е най-добре да ме последвате — каза той.

Излязохме от двореца и известно време мълчаливо вървахме по Флийт Стрийт. Пред кръчмата „Златната крина“ Агрипа ни каза да почакаме и влезе. След няколко минути се появи, за да ни покани да го последваме.

Заведе ни право на горния етаж.

— Храната тук е много вкусна — каза той. — Прясно телешко в пикантен сос с лук. Имат и хубав кларет. Наех стая.

Идеше ми да го сритам. Бях ядосан и на господаря си, задето се държи толкова тайнствено.

— Какво става? — изсъсках.

— Досега не можех да ти кажа, Роджър — прошепна Бенджамин, — но унищожението на картината на Борели потвърди подозренията ми.

Стаята беше доста приятна, а храната — много вкусна. Агрипа все още се правеше на безгрижен придворен. Едва когато прислужниците се оттеглиха, той стана, заключи вратата и се изправи срещу нас.

— Какъв е отговорът на кардинал Джулио?

— Рим ще каже „да“ — отвърна Бенджамин.

Агрипа се отпусна и се усмихна.

— Не те ли интересува и останалото? — възкликнах.

Докторът отново седна.

— Ако искате, разкажете ми. Виждам, че мастър Борели не е дошъл с вас.

— Не, беше леко неразположен — отвърнах му.

— Мъртъв е — каза Бенджамин. — Както и всички от семейство Албрици.

Агрипа повдигна вежди.

— Разкажете ми.

Бенджамин му предаде накратко приключенията ни. Агрипа слушаше с внимание, кимаше и от време на време промърморваше нещо под нос.

— Кралят ще бъде доволен — възкликна той, когато Бенджамин свърши. — Както и кардиналът.

— Какво означава съобщението? — попитах.

Агрипа сви рамене.

— Не знам. Иначе щях да ви кажа.

Бенджамин се наведе над масата.

— Тогава аз ще ти кажа, добри ми Агрипа. През 1509 година — тихо каза той — бащата на нашия крал умираше. Сър Едуард Трокъл бил негов лекар. В годината преди смъртта му старият крал и синът му, настоящият владетел, се скарали сериозно, Бог знае по каква причина. Може би Хенри VII, мир на праха му, е съзрял убийствената лудост в душата на сина си.

Внимателно наблюдавах Агрипа.

— Той е луд — прошепнах аз. — Ти сам го каза, Агрипа. Той е Тъмният принц от древното пророчество, който ще удави кралството в кръв.

Очите на Агрипа изсивяха. Той докосна устните си и лукаво погледна към Бенджамин.

— Продължавай! — подкани го.

— Старият крал се бил скарал и с амбициозния си писар Томас Улси. Всички се отнасяли с презрение към принца на Уелс и към младия Улси. Кариерата на чичо ми можела да приключи тогава. Но за да съкратя една много жестока история, принц Хенри, озлобен от гнева на баща си и изпълнен с желание да сложи ръка върху короната, отровил собствения си баща. За тази цел използвал сър Едуард Трокъл.

Лицето на Агрипа остана безизразно. Признавам, че макар да смятам Хенри за най-големия негодник на Божията земя, не можех да повярвам на ушите си.

— Не може да бъде, господарю! — възкликнах.

— Говоря истината — продължи меко Бенджамин. — С мълчаливото одобрение или активното съучастие на Трокъл младият принц дал на болнавия си баща пагубна отвара. Старият крал умрял и Хенри бил коронясан. Трокъл се оттеглил с почит в провинцията в Есекс. Не съм съвсем сигурен за ролята на чичо ми във всичко това, но мисля, че го е разбрал. Помниш ли историята, че старият крал си водел дневник, който любимата му маймуна скъсала и изяла? — Бенджамин се усмихна. — На онази картина имаше маймуна. Сещаш ли се?

Кимнах.

— Може би скъпият чичо го е намерил и внимателно залепил листата. Както и да е, сигурен съм, че старият крал, самотен и уплашен, е написал там, че се бои от сина си. Може би дори е подозирал, че го троят.

— Затова ли Трокъл се е самоубил? — попитах.

— Да, помниш ли поканата? Добрият сър Едуард беше поканен да отиде в двора и да занесе определени билки. — Бенджамин леко се усмихна — Отне ми известно време, докато осъзная, че в списъка са изредени не само обикновени билки, а и отрови като беладона и напръстник. Цветето, което Хенри държи на онази картина е много отровно — вид орхидея, широколистен дремник. Често го бъркат с

лилия. — Бенджамин докосна ръката ми. — Затова изпратих теб и бедната Мария при билкарката в селото до вила Албрици. Повечето отровни цветя и билки, изобразени на картината, са известни и в Англия, и в Италия.

— Значи Трокъл — прекъснах го — е прочел между редовете на поканата.

— Определено. Впоследствие, когато видял имената на отровните растения, е решил, че го викат в двора, за да отговаря за някои тайни престъпления. Затова постъпил като римлянин — напълнил ваната с гореща вода и си прерязал вените.

— Но защо чичо ти е заплашил Трокъл? — попита Агрипа, леко наклонил глава на една страна.

— Той не е заплашвал Трокъл — отвърна Бенджамин, — а краля. Хенри сигурно е видял копие от писмото, чул е за смъртта на стария лекар и е разбрал, че първият му министър по един или друг начин също е посветен в част от тайната.

— Не вярвам — прекъснах го аз. — Смятам, че Улси от самото начало е участвал в заговора за убийството на стария крал. След като той умрял, тримата заговорници никога не споменават за отровата. Трокъл се оттегля рано от поста си, Улси се издига бързо, а Хенри е господар в собствения си дом. Историята е потулена до мига, когато Трокъл намеква, че би искал да напусне страната и Улси му праща покана за двора.

— Смяташ, че скъпият ми чичо е бил част от заговора от самото начало?

— Да — изръмжах. — Трокъл е бил в безопасност, докато не е пожелал да замине в чужбина. Може да си е мислел, че и тогава ще е в безопасност, че чичо ти е забравил станалото преди шестнайсет години. Поканата и скритият ѝ подтекст обаче буквално уплашили Трокъл до смърт.

— Ами картината? — попита Агрипа. — Какво общо има тя?

— А! — Бенджамин побутна встрани чинията си. — И тримата знаем — тихо каза той, — че кралят е уморен от настоящата си съпруга Катерина Арагонска. Носят се слухове, че нежната съвест на краля страда от скрупули, задето се е оженил за вдовицата на брат си.

— Но Катерина — казах аз — беше девица, когато се ожени за Хенри. Бракът ѝ с по-големия му брат Артър не беше консумиран.

— Хенри не го е грижа за това. Катерина, Бог да я благослови, е стара и трътлеста! Но по-важното е, че не му е родила син, а Хенри остарява. Подозирам, че е започнал да обвинява Улси, търсейки изход и чичо ми е започнал да крои планове. — Бенджамин се приведе напред и напълни чашите ни. — Как може Хенри да се отърве от Катерина? — попита той.

— С отрова — предположих аз. — Дебелият негодник е способен на всичко!

— Катерина си има собствен лекар — обади се Агрипа. — Освен английска кралица, тя е и испанска принцеса. Императорът не би бил доволен, ако ѝ се случи нещо.

— Какво би направил — попита Бенджамин, — ако внезапно те загризе съвестта, както нашия крал?

— Ще поискам анулиране на брака — отвърнах. — От папата. Ще накарам кралските правници да оспорят валидността на брака по принцип.

— Да — каза Бенджамин, — но сегашният папа Адриан VI е почтен и много свят човек. Той би отхвърлил подобна молба.

— Но един по-корумпиран папа не би го направил — вметнах.

— Именно — продължи Бенджамин. — Миналата есен скъпият ми чичо взе участие в тайна дипломатическа среща в Болоня привидно с цел Англия, италианските републики и императорът да сключат съюз срещу стария си враг, френския крал. — Бенджамин отпи от чашата си. — На тази среща присъствали и чичо, и кардинал Джулио Медичи. Те разговаряли, разхождали се дълго във вечерния хлад. Лорд Джулио споделял собствените си проблеми, враждебността на влиятелни флорентински фамилии като Албрици и най-вече за голямото си желание да стане папа. А за какво ли е говорил Улси, Роджър? За страха си да не изгуби властта си върху краля и желанието на дебелия Хенри да анулира брака си?

— Естествено! — прошепнах. — И тогава са скроили плана.

— Да, кардинал Джулио е замислил да убие сегашния папа. Адриан ще умре тайно и мистериозно. Ще има конклав на кардиналите. Англия ще подкрепи избора на Джулио Медичи за папа, но — Бенджамин прокара пръст по ръба на чашата си — нашият кардинал във Флоренция не иска да замине за Рим със съзнанието, че зад гърба му хора като Албрици ще завземат властта. Затова ги

изпраща в Англия. Преди да заминат, Джулио казва на Енрико, че семейство Албрици са виновни за смъртта на баща му и чичо му и че изумрудът, който лорд Франческо ще подари на крал Хенри, е доказателство за това. Той убеждава Енрико да започне отмъщението си далеч от флорентинска земя, за да избегне обвиненията.

— Ами картината? — отново попита Агрипа.

— В Болоня — отвърна Бенджамин — лорд Джулио разкрил тайната си на Улси и поискал друга уличаваща тайна в замяна. Улси му разказал за убийството на Хенри VII и помолил кардинала да изпрати по семейство Албрици картина, която да подсказва, че е наясно с тайната.

— Защо? — попита Агрипа.

— Като напомняне за тайното споразумение между Улси и Джулио Медичи. Всеки имал властта да изнудва другия. Албрици поръчал картината, без да подозира скритото ѝ значение и сцената била подготвена. Джулио знаел истината за смъртта на стария крал. Улси знаел, че Джулио категорично е решил да унищожи не само фамилията Албрици, но и папа Адриан VI и да се увенчае с папска тиара. В крайна сметка — замислено каза Бенджамин — и двамата успяха. Албрици ги няма, Енрико също и никой не може да припише вината на рода Медичи.

— Това се опитваше да разбере Господарят на Осмината, нали? — възкликнах.

— Да — отвърна Бенджамин. — Сега Трокъл е мъртъв, Улси е сигурен във властта си, защото Джулио Медичи му се е заклел, че ако стане папа, ще анулира настоящия брак на краля. — Бенджамин въздъхна. — Той на свой ред успя да унищожи Албрици и да си осигури подкрепата на Англия. — Борели е мъртъв — някой от хората на кардинала се е погрижил за него — картината е унищожена, а ние танцуваме весело по пътя към ада.

Агрипа се подпря на масата и поклати глава.

— Не ми ли вярваш, доктор Агрипа?

Магът потърка лицето си.

— Чувал съм слухове — каза той, — че старият крал бил отчужден от сина си. Че се настроил срещу Улси. Знаем, че Трокъл е бил постоянно наблюдаван. Вярно е, че чичо ти се срещна с Джулио Медичи в Болоня. Кралят беше нетърпелив и желаше да се отърве от

Катерина. Сигурно е и че кардинал Джулио е лош човек. Мразеше Албрици и иска да стане папа. Да, това са все нишки от едно и също въже. Но ми кажи за картината.

— Помисли за нея — отвърна Бенджамин. — Оригиналът е унищожен, но помниш ли цветята?

— Да.

— Като се замислиш, всички бяха отровни! Ами малката картинка върху гробницата? Светец, облечен в броня. Помислихме, че е свети Георги. Всъщност е свети Юлиан Хоспиталиерът. Малцина знаят легендата за този светец. Юлиан бил войник, който убил собствените си родители и прекарал живота си в изкупление на ужасното си престъпление. Хенри е разбрал значението му. Сигурен съм, че е имало и други скрити знаци — затова картината е унищожена. Разбира се, Борели е бил убит, за да не се замисля над това, което е нарисувал.

Агрипа се почеса по брадата.

— Но защо е била изпратена картината на Хенри?

— Първо, Улси деликатно е намеквал на краля за заговора. Второ, лорд Джулио е показал, че знае за мрачната им тайна.

— Но защо го е направил?

— Като гаранция. Улси, Хенри и Джулио вече са свързани с верига от ужасни, убийствени тайни. Това ще ги кара да изпълнят обещанията си за бъдещето.

— Какво ще стане сега? — попитах.

Бенджамин се изправи и се протегна.

— Очаквам, че до дванайсет месеца ще имаме нов папа, бракът на Хенри ще бъде анулиран, а кардинал Улси все така ще бъде най-довереният му служител.

Агрипа се изправи и прокара пръсти по ръба на черната си шапка. Лицето му беше преbledняло, очите му имаха цвят на кремък.

— Казах ви — тихо каза той, — че Хенри е Тъмният принц от пророчеството на Мерлин. Кралят ще бъде много доволен от вас. Ще получите благодарностите му, защото смята, че плановете му със сигурност ще се осъществят.

— Още не мога да разбера — обадох се — защо кардинал Джулио и кардинал Улси са толкова близки.

Агрипа вървеше към вратата.

— Преди години — каза той — Улси прехвърли постъпленията от епископството в Устър на Джулио Медичи.

Той се усмихна на изненадата ми.

— Да, Джулио Медичи е епископ на Устър от известно време. — Агрипа сви рамене. — Естествено, никога не е стъпвал там, но се радва на доходите от една от най-богатите английски епархии. Срещата в Болоня само затвърди приятелството му с Улси.

— Има и друга причина, нали? — попита Бенджамин, загледан в Агрипа. — И мисля, докторе, че знаеш повече, отколкото ни казваш. Умът на краля е помрачен от лудост — продължи Бенджамин — и скъпият ми чичо се бои от него. Изпращането на тази картина е било много рисковано. Улси напомнил на краля за мрачната тайна от миналото му и същевременно обвързал флорентинския кардинал. Сега те са винаги свързани — Бенджамин си играеше с чашата. — Но Улси има и друга цел — той е предпочел сигурността пред краля. Разкрил е кралска тайна на чужд владетел. Сигурен съм, че кардинал Джулио е получил нареждане да я използва в полза на чичо, ако той изпадне в немилост.

Агрипа мрачно се усмихна.

— Ще видим. Ще видим.

И като ни се поклонил подигравателно, той отвори вратата и се плъзна през нея, преди да осъзнае, че хитрата лисица не беше платила сметката.

Ние с Бенджамин се върнахме в имението си край Ипсуич. Разбира се, „скъпият чичо“ ни изпрати благодарствени писма и кесии със сребро, но господарят ми си остана странно мълчалив. Зае се да прави добрини на арендаторите. Никога вече не отиде в древната крепост срещу мелницата на реката. Може би тя го навеждаше на тъжни спомени. От време на време аз се качвах там. Сядах и гледах разкопките, които бяхме направили. Тук беше започнало голямото ни флорентинско приключение. Затварях очи и призовавах духа на Мария, добродушно шеговита, изпълнена с живот. Оглеждах се, за да се убедя, че съм сам и скърбях, както може само старият Шалот. Все още понякога вадя ръкавичката, която взех от Мария като талисман преди толкова много години в красивата и топла градина на вила Албрици. Допирам я до бузата си и вдъхвам ухания парфюм. Горката Мария! Горкият Шалот! Кой ще скърби за двама ни? Отидох при стария

свещеник Догъръл. Изпразних ковчежето си със сребро и поръчах да положат един специално издялан камък в източната част на църквата, до олтара. На него пише:

НА ЛЮБИМАТА МАРИЯ
ОТ ЛЮБИТЕЛЯ НА ЛУК

Все пак получих някаква утеха. Духът на Мария и тези на семейство Албрици сигурно са викали до Бога за възмездие. Улси, Хенри и кардинал Джулио получиха, каквото искаха. След година папа Адриан VI бе застигнат от внезапна и загадъчна смърт. Свикаха конклав и избраха Джулио Медичи, който прие името папа Климент VII. Как ли са се смели! Изглежда обаче има нещо вярно в поговорката, че Божиите мелници мелят бавно, но ситно. През 1527 година, четири години след избирането му, Рим беше нападнат от германските войски на император Карл V, роднина на Катерина Арагонска. Папа Климент стана негов затворник и с развода на Катерина и Хенри беше свършено. Как беснееше кралят! Колко ядосан бе Улси! Папа Климент беше напълно безпомощен! Като отровна змия, каквато си и беше, кралят удари бързо и фатално. Улси изпадна в немилост и Хенри се откъсна от католическата църква. Сега всички те са мъртви. Всички са само сенки в ума на стария Шалот. Но все още, когато дойде лято и почувствам жаркото слънце върху лицето си, си спомням за Флоренция, за Бенджамин и Мария, за всички онези нещастни жертви на кървави убийства.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Читателите често питат доколко са точни дневниците на Роджър Шалот. Какво мога да кажа? Той сам признава, че е роден лъжец и обича да си измисля истории. Въпреки това в тази история има голяма доза истина. Хенри VII е умрял при загадъчни обстоятелства, отчужден и от сина си, и от амбициозния млад духовник Томас Улси. Говори се, че имал дневник, който бил разкъсан и изяден от любимата му маймуна. Джулио Медичи и кардинал Улси били близки приятели и се подкрепяли взаимно. Хенри наистина вярвал, че папа Климент ще го разведе набързо с Катерина Арагонска. Падането на папата от власт и пленяването му от Карл V е факт, както и ужасният гняв на Хенри срещу Улси и папството. И най-накрая, в една стара църква близо до Ипсуич има мемориален камък с надпис: „На любимата Мария от любителя на лук“. Може би Шалот не е чак такъв лъжец, какъвто вечно се изкарва!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.